

Evanghelia după Matei

Capitolul 7

7:1-6 – Nu judecați ca să nu fiți judecați

Secțiunea care detaliază efectiv legile și standardele divine (5:21-7:6) se încheie cu pasajul despre JUDECATĂ. Acest lucru nu este întâmplător, din mai multe motive:

- Mântuitorul revine la RELAȚIA cu semenii. Începe cu relația cu semenii și încheie cu raportarea la semenii. A început cu raportarea la semenii în general în diverse domenii și apoi a dezvoltat raportarea la APRECIERILE semenilor (în cap.6). Acum dezvoltă RAPORTAREA la GREȘELILE sau imperfecțiunile semenilor. Ținta poruncii este DRAGOSTEA. Iubirea semenilor este rezumatul Legii și al Proorocilor (7:12).
- Mântuitorul insistă pe faptul că El ne-a descoperit aceste standarde ale Legii pentru propria cercetare și nu pentru judecarea semenilor. E mai ușor să judeci pe celălalt decât să te cercetezi pe tine. De aceea, la final, după ce ne-a descoperit standardele divine, El insistă: NU JUDECAȚI.
- Spiritul de judecată este caracteristica fundamentală a Fariseului. Omul religios judecă mai mult decât vameșul și păcătosul. Toți judecă semenii, dar omul religios judecă mai mult. De ce? Din măcar două motive: el se vede MULT mai bun decât ceilalți oameni păcătoși pentru că șade pe pedestalul unei neprihăniri personale. Cunoaște mai bine standardele divine. Spre deosebire de Neamuri, evreii aveau și revelația Legii. Ei cunoșteau mai bine standardele divine. Însă această cunoaștere nu o orientau spre cercetarea lor ci spre judecarea altora. Și cel mai probabil, din context, aceasta înseamnă să dai lucrurile sfinte la câini și mărgăritarele înaintea porcilor, și anume să te folosești de o valoarea divină, de un standard DIVIN pentru a judeca. Nu e puțin lucru să cunoști standardele divine și să operezi cu ele. Sunt niște mărgăritare, niște valori de mare preț. Dar dacă cu ele judeci mai aspru pe semenii, atunci este ca și cum ai perverti și profana aceste valori.
- Am comentat deja că omul transformat prin har arată har. Însă omul religios și moral care și-a construit o neprihănire personală JUDECĂ. Aceste caracteristici diferențiază cel mai bine și cel mai clar un om moral transformat prin har, și un om moral cu o neprihănire personală în brațe. Fariseii, deși erau oameni morali în societate, erau PLINI de judecată la adresa celorlalți. Acest spirit de judecată îi dădea de GOL. Și omul care are o neprihănire a sa, NU POATE SĂ NU JUDECE. Căci neprihănirea sa îl face să se poziționeze mai presus de ceilalți. Or, caracteristica fundamentală a judecății este privirea de SUS în JOS. Cât de bine radiografiază Mântuitorul inima omului. Un om poate să aibă o formă de religie și moralitate care să ia fața oamenilor, și de asemenea să se laude că iubește pe Domnul, că are credință în Dumnezeu și că este smerit și schimbat de

Dumnezeu. Dar Mântuitorul propune niște barometre atât de clare și precise care NU MINT:

- Dragostea de Dumnezeu se măsoară prin dragostea de semenii. Dragostea de semenii, față de TOȚI semenii măsoară cu exactitate dragostea de Dumnezeu.
 - Frecvența îngrijorărilor măsoară nivelul credinței. Îngrijorări dese înseamnă o credință mică.
 - Spiritul de judecată măsoară nivelul neprihănirii personale interiorizate de inima noastră.
- Legat de ultimul punct, fiecare din noi are mai mult sau mai puțin o neprihănire personală cu care (trebuie să) se lupte. Vreți să știți cu EXACTITATE cât de mare este această neprihănire personală pe care o ai? Răspunde onest la următoarea întrebare: cât de mult sau de puțin judeci pe semenii tăi? Și această neprihănire personală se formează prin confiscarea roadelor harului din viața noastră, dar și acele schimbări exterioare făcute prin voința noastră și nu prin harul divin. Vrei să știți cât de mult ești transformat de har și păstrător de har? Privește la cât de mult sau puțin judeci pe aproapele tău?

A judeca înseamnă a privi de sus greșeala semenului și a-l condamna pe cel în cauză. Nu înseamnă doar a vedea imperfecțiunea semenului. Ci a o vedea și a o condamna. Judecata este însoțită de o atitudine a inimii care arată cu degetul spre cel ce greșește, care ridică osânda asupra sa. Și judecata pornește de la gând, de la ATITUDINEA cu care evaluăm semenii. Adevărul este că nu putem să nu EVALUĂM semenii. Am fost creați făpturi inteligente, morale, și cu capacitatea de a înțelege, de a discerne. În inima noastră sunt scrise legile divine. Astfel prin lentila lor vedem RĂUL din ceilalți. Marea întrebare este; cu ce ATITUDINE vedem răul din ceilalți? Dumnezeu nu ne cere să nu vedem răul din ceilalți, ci să nu-l judecăm. Dimpotrivă Dumnezeu ne cere să avem DISCERNĂMÂNT în relații. Mai târziu ne va chema să ne păzim de prorocii mincinoși. Și a deosebi un proroc mincinos nu e ușor căci el se îmbracă în haină de oaie. Dumnezeu ne cheamă să urmărim cu mare ATENȚIE roadele celor de lângă noi. Oricine își spune *frate* POATE fi un proroc mincinos. Mai târziu în cap.10 Mântuitorul îi va învăța pe ucenici că sunt trimiși ca oi în mijlocul lupilor, și îi va îndemna să fie înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii, și să se păzească de oameni. Ei sunt trimiși către oameni, pentru oameni, dar aceștia sunt lupi, așa că trebuie să se păzească de ei. În Timotei cap.3 prezbiterii și Biserica sunt chemați la un DISCERNĂMÂNT sfânt cu privire la chemarea în slujire a altor prezbiteri sau a diaconilor. Este PORUNCITĂ o evaluare duhovnicească a celor chemați în lucrare. Pavel își selecta cu grijă COLEGII de slujire în echipa sa misionară. Și standardele sale erau foarte ridicate. Căci el știa lupta spirituală în care este implicat și că loviturile cele mai puternice date de cel rău sunt acelea care se revarsă prin cei mai apropiați de viața și inima noastră. Când Marcu a ezitat și s-a răzgândit în mijlocul misiunii, Pavel nu a ezitat în a nu-l mai primi în echipa sa

misionară. Și chiar dacă Barnaba a luat cu insistență partea lui Marcu, și dacă Barnaba a ajuns până la hotărârea de a merge cu Marcu dar fără Pavel, Pavel nu a cedat. Aceasta înseamnă că ucenicii erau chemați să judece lupii, Biserica să îi judece pe cei care nu s-au ridicat la nivelul cerut de slujirea prezbiterială, și că Pavel l-a judecat pe Marcu? NICIDECUM! Judecata înseamnă o evaluare a semenului însoțită de o atitudine de superioritate și condamnare.

Dar cu ce atitudine evalua Pavel? Mai întâi nu făcea evaluarea în buni sau răi. În lumina absolutelor divine, știa că toți suntem răi, și că putem sta în picioare doar prin har. Nu este cineva mai puțin rău, și nici vreun creștin mai puțin iertat sau mai puțin copil al lui Dumnezeu. Pavel nu se vedea MAI BUN ca Marcu, și nu îl judeca ca fiind MAI RĂU. Am făcut deja distincția dintre domeniul absolutelor divine, și cel al dinamicii credinței spre rodire. Pavel evalua prin Duhul Sfânt nivelul credinței și nivelul de rodire al credincioșilor. Și nivelul lor nu-l făcea să îi vadă mai buni sau mai răi, și nici să îi judece sau să îi idolatrizeze. Ci diagnosticarea nivelului rodirii îl ajuta pe Pavel să îi slujească. Și îi slujea: arătându-le dacă sunt pericol, arătându-le unde sunt vulnerabili, unde trebuie să mai crească, cum pot să mai crească în anumite domenii, și nu în ultimul rând să îi ferească de POZIȚII de slujire care i-ar pune în pericol pe ei înșiși și pe cei din jurul lor. Epistolele lui Pavel sunt pline de evaluări spirituale. Cu toate acestea judecata este absentă. Ca de obicei sunt mai multe extreme posibile. Unii confundă judecata cu evaluările spirituale, iar alții, ca să nu judece se ferească de evaluări spirituale. Pavel face evaluări spirituale fără să judece. Cum de reușește? Și ce înseamnă să faci o evaluare spirituală duhovnicească fără să judeci?

- Pavel nu evalua bunătatea sau neprihănirea cuiva. El știa că în lumina absolutelor lui Dumnezeu toți suntem răi și devenim buni, perfecți prin Hristos. Pavel nu încurca borcanele.
- Pavel evalua rodirea de pe temelia care este neprihănirea perfectă a lui Hristos dată în dar.
- Și o evalua ca unul care el însuși rodea pe temelia neprihănirii lui Hristos, primită în dar.
- De aceea, nu judeca, nu disprețuia, nu condamna, nu privea cu superioritate.
- Deși era conștient de ÎNAINȚAREA SA în rodire, el știa că rodirea nu este pentru justificare, și că rodirea este 100% prin harul divin. Deci nu avea o neprihănire personală a sa care să îl ducă la mândrie și apoi inevitabil la judecată.
- Pavel era transformat prin har, rămânea în har și ARĂTA HAR.
- El privea mereu spre Hristos și era marcat de acceptarea, dragostea, răbdarea, îngăduința, compasiunea lui Hristos față de sine și față de ceilalți. Și se îndrepta spre semenii cu aceeași acceptare, dragoste, răbdare, îngăduință și compasiune. Și

greșeala fratelui îl întrista și îl umplea de râvna sfântă de a ajuta fratele pentru care a murit Hristos să scape de capcana celui rău și să rodească spre bucuria nemărginită a lui Hristos.

Dar Pavel evalua cu obiectivitate și discernământ. Tendința noastră firească este să ne negăm bolile și resturile. Vedem mai ușor răul din ceilalți, și mai greu în noi, căci e mult mai dureros să îl vedem în noi. Fariseii scădeau standardele divine în propria lor evaluare. Dar acest lucru se poate întâmpla și cu privire la evaluarea semenului. Dacă cineva se încadra în șablonul „sfânt” al Fariseilor, și îi aprecia fără să le facă concurență, atunci ei erau evaluați foarte bine de farisei. Căci aceștia, respectând setul de reguli sfinte, le VALIDAU propria teologie și neprihănire. Deși Fariseul judecă aspru pe ceilalți care greșesc, și mai ales pe cei care încalcă poruncile mari ale Legii (crima, adulterul...), regulile EXTERIOARE și regulile ADĂUGATE de ei la Scriptură. De aceea, ei au o problemă reală de discernământ în evaluarea celui alt. Ei nu mai evaluează RODUL harului din viața cuiva, ci gradul în care este copiată neprihănirea personală și exterioară pe care ei o propun. De aceea, cel care urmărește o neprihănire personală fiind el însuși în parte un proroc mincinos, este mai ușor înșelat de un proroc mincinos cu acte în regulă, sau care face carieră în domeniu. Fariseul va judeca, de asemenea, oamenii în alb sau negru și nu va mai vedea nuanțele. În plus, se va crampona de detalii și nu va vedea PROCESUL și ANSAMBLUL. Teologia radicală a neprihănirii personale propune următorul tip de judecată: este sau nu sfânt? Teologia rodirii urmărește transformarea lăuntrică a harului realizată în TIMP, într-un proces DINAMIC. De aceea, o greșeală mai gravă va face pe un Fariseu să PUNĂ O ETICHETĂ clară asupra aproapelui. Fariseul nu trăiește dimensiunea DINAMICĂ a RODIRII, de aceea nu poate înțelege această dinamică a RODIRII nici la un semen. Creștinul care înțelege dinamica procesului rodirii va evalua ANSAMBLUL; PROCESUL ȘI CREȘTEREA și nu se va crampona în detalii, fie ele pozitive sau negative. O greșeală nu ne spune adevărul despre un om și nici o faptă bună. Trebuie să cunoaștem OMUL în dinamica RODIRII. Și cu cât vei RODI mai mult tu însuși, cu atât vei avea capacitatea și discernământul să vezi aceste ROADE și în viața semenilor. Și predica de pe munte ne dă următoarele domenii:

- Vrei să vezi cât mult iubește cineva pe Dumnezeu? Privește la pasiunea sa pentru mântuirea oamenilor, la râvna Sa pentru Casa Domnului, la prioritățile și preocupările sale, la bogățiile sale. Bogățiile sale sunt oamenii? Inima va urma comoara, iar gura va trăda inima. Dacă într-adevăr comoara unui om sunt oamenii și Dumnezeu, el va vorbi cu pasiune despre această comoară ÎN CIUDA absențelor celorlalte comori: nesiguranța financiară, chiria, locul de muncă prost plătit etc.
- Vrei să vezi cât mult a înțeles cineva iertarea lui Hristos? Privește la rapiditatea și profunzimea cu care își iartă dușmanii.

- Vrei să vezi cât de mare sau mică este credința cuiva? Privește la nivelul îngrijorărilor din viața sa.
- Vrei să vezi cât de mult este transformat lăuntric de har și rămâne în har? Evaluează nivelul spiritului de judecată din viața sa.
- Vrei să vezi autenticitatea motivației cuiva? Vezi cum persistă în slujire și neprihănire în ABSENȚA beneficiilor vizibile aduse de acestea.
- Nu uita de testul relațiilor, al timpului, al creșterii și al încercărilor. Relațiile sunt complexe. Oamenii sunt bolnavi și complicați. Tensiunile relaționale vor scoate la iveală ce este în inima noastră, nivelul nostru de iubire, dragoste, maturitate. Timpul este esențial. Cineva nu poate fi evaluat printr-o acțiune singulară, ci doar în PROCES, în timp. Timpul va arăta dominantă vieții sale, constantele din viața sa. Și TIMPUL trebuie să arate alături de constanță și CREȘTEREA. Cineva care nu CREȘTE în domeniile de mai sus, are o problemă. Ori crești, ori descreești, Nu poate fi cale de mijloc. Cineva static și constant poate fi un om religios și moral. El este constant în anumite practici și comportamente, dar este static. El nu acceptă zilnic procesul dureros al transformării lăuntrice, și de aceea NU CREȘTE. Rapiditatea creșterii spune iarăși multe lucruri. Cineva cu toată inima dată Domnului va accepta mai repede procesul transformării. Cineva cu credință mai mică se va împotrivi mai mult acestui proces. Dar creșterea în maturitate se poate face doar în TIMP îndelungat. Chiar dacă ești cu toată inima dată Domnului, e nevoie de TIMP. Rodirea este prin definiție un PROCES LENT în care e nevoie de răbdare. Practic Dumnezeu ne preschimbă ființa interioară. Cât de complexă trebuie să fie această preschimbare? E normal să fie ceva lent și să fie nevoie de răbdare din partea TUTUROR. David avea o credință și disponibilitate de schimbare fantastică, și cu toate acestea formarea sa pentru lucrare a durat mai bine de 10 ani. Și nu în ultimul rând testul încercărilor. Situațiile de criză scot la iveală ce este ascuns în lăuntrul nostru. El ne arată și cât am crescut dar și UNDE mai avem de crescut. Cu cât crești mai mult cu atât ai parte de încercări mai mari, cu atât poți duce mai mult.
- Vrei să vezi înțelepciunea cuiva? Privește la vorbele sale, la discernământul său în labirintul vieții. O caracteristică a omului înțelept este că are mereu învățături NOI pe buzele sale.

Dar nu uita mai întâi să te evaluezi pe tine în toate aceste domenii.

Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului și nu ne cere să negăm realitatea chiar dacă aceasta constă în falimentul semenului. Cei care nu văd falimentul semenilor sunt naivii care mai cred că lumea e plină de oameni buni și normali. De asemenea mai există situația când

idolatrizăm pe cineva apropiat. Și atunci vom avea tendința să negăm sau să diminuăm gravitatea greșelilor idolilor noștri. E vorba de mama care trece prea ușor cu vederea toate greșelile pruncului ei, de femeia care este așa de bucuroasă că se mărită în sfârșit încât închide ochii la toate greșelile și strâmbăturile viitorului soț, care sunt suficient de mari pentru a ridica serioase semnale de alarmă și de a pune la îndoială dacă este cu adevărat o persoană cu un caracter nobil. A fi matur în credință înseamnă a ști să evaluezi nivelul de rodire al propriei persoane și al semenilor, și să iei deciziile bune în funcție de acest nivel de rodire. Îmi dau seama că am început deja să comentăm pasajul din cap.7 despre cunoașterea oamenilor după roadele lor. Dar este important să îl aducem în discuție acum, căci se creează un echilibru minunat între cele două pasaje care ne îndeamnă pe de o parte să NU JUDECĂM, iar pe de altă parte să evaluăm ROADELE din viața semenilor.

Judecata deci privește de SUS, include o atitudine de superioritate și condamnare și accentuează de regulă greșelile persoanei în cauză diminuând din slava roadelor frumoase din viața acelei persoane (în măsura în care sunt, desigur...). Și când judeci te sui pe scaunul Judecătorului, și acel scaun aparține doar Domnului. Judecata este a Domnului. Este slava Lui! Este dreptul Lui! Este competența Lui! Căci El este fără păcat, căci El este Creatorul, El este Dătătorul Legii, doar El șade pe Scaunul de domnie al Cerului, doar El cunoaște contextul, tainele inimii și ansamblul greșelii aceluia seamăn. Ori de câte ori judecăm pe cineva, atentăm la dreptul și slava lui Dumnezeu de Mare Judecător. Este ca și cum l-am da jos pe Dumnezeu de pe scaun și ne-am așeza în locul Lui să judecăm mai bine. Vom mai reveni la acest aspect. Dumnezeu ne va primi într-o zi pe scaunul Său de domnie și sub autoritatea Lui vom avea un rol (de martori) în judecarea lumii și a îngerilor. Dar acea vreme încă nu a venit. Acum este vremea harului în care suntem chemați să arătăm har, căci Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Când va veni să judece lumea, de-abia atunci o vom judeca împreună cu El.

Deci a nega greșeala seamănului nu este o soluție pentru a nu judeca. Cum trebuie să mă raportez la greșeala seamănului fără să o judec? Vom răspunde la această întrebare după ce vom analiza pasajul.

Și pentru a ne motiva să nu judecăm, Mântuitorul face două lucruri:

- Ne spune ce se întâmplă cu noi dacă JUDECĂM.
- Ne explică prin metafora paiului și a bârnei cât de absurdă și lipsită de onestitate este judecata noastră.

Nu judecați ca să nu fiți judecați. La ce se referă? Să nu judec pe CINE ca să nu fiu judecat de CINE? Să nu judec seamănul cu siguranță. Dar ca să nu fiu judecat de Cine? Și să nu fiu judecat CÂND? Acum sau la judecata de apoi? Adică dacă eu greșesc, și nu judec pe alții, pentru

acest lucru mi se va trece cu vederea greșeala și nu voi mai fi judecat? La ce se referă? Mântuitorul vine și cu o explicație la primul verset:

- Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.

Judecata de apoi se va face după standardele DIVINE, indiferent cât am judecat sau nu pe ceilalți. Și singura noastră speranță este Hristos care a fost judecat în locul nostru și apoi ne-a oferit în dar neprihănirea lui Dumnezeu. Deja am comentat în capitolul 5 că sunt două domenii: domeniul absolutelor lui Dumnezeu și domeniul dinamicii credinței și al rodirii spirituale. Versetele 1 și 2 din cap.7 se aplică ambelor domenii sau doar unuia?

Privind la experiențele vieții și la alte pasaje din Scriptură, cred că aceste versete se aplică mai întâi în domeniul dinamicii credinței și al rodirii. Cu toții cred că ne aducem bine aminte următoarea situație: judecăm pe cineva într-un domeniu și apoi ajungem să facem același lucru, sau chiar un lucru mai grav din domeniul respectiv. Sau un alt exemplu: judecăm aspru un seamăn, și apoi ajungem să fim noi înșine judecați aspru de alți semeni. Sau: ironizăm pe cineva că s-a împiedicat și apoi ne împiedicăm și noi imediat. Pe de altă parte, există și reversul: într-un domeniu sunt îngăduitor cu seamănul care a greșit, și apoi în același domeniu, când greșim găsim și noi îngăduință din partea semenilor. Sunt niște exemple care se regăsesc în viețile tuturor oamenilor și care ne deschid ochii asupra unor legități spirituale. Cu siguranță că sunt și alte tipuri de situații: de exemplu când suntem îngăduitor cu cineva la un capitol, și apoi la același capitol noi nu găsim îngăduință chiar din partea persoanei căreia i-am arătat îngăduință. Deci nu vom generaliza pripit, ci vom căuta în Scriptură legitățile spirituale care explică aceste experiențe evidente pe care nu le putem trece cu vederea.

Pentru a desluși aceste legități este nevoie să analizăm imaginea cu paiul și cu bârna. Imaginea ne arată absurditatea și fățarnicia celui cu o bârnă în ochi care vine să scoată paiul din ochiul fratelui. Este ca și cum un om murdar tot de noroi vine să curețe pe cineva pătat puțin pe cămașă. O bârnă este foarte lungă. Dacă o ai în ochi nici nu te poți apropia de samăn pentru a-i scoate paiul căci bârna aceea lungă te împiedică fizic să te apropii de el, și apoi îți tulbură vederea și nu vei nimeri să iei paiul din ochiul fratelui. Observăm că Mântuitorul ia un exemplu din contextul poporului lui Dumnezeu. Porunca să nu JUDECAȚI este generală, dar el ia exemplul din contextul relațiilor dintre FRAȚI. Detalierea poruncilor a început cu:

- Dar eu vă spun că oricine se MÂNIE *pe fratele său*...și oricine *va zice fratelui tău*: Prostule!

Și se încheie cu:

- De ce vezi tu paiul din *ochiul fratelui tău*?...sau cum poți zice *fratelui tău*: Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău! și când colo tu ai o bârnă într-al tău?

Mântuitorul acordă deci o atenție importantă relației dintre frați, atât în cadrul familiei biologice cât și în cadrul familiei lărgite. Mesajul este adresat celor credincioși care vor fi ispitiți să judece lumea dar mai ales pe frați. Judecăm mai ales pe frați pentru că ne sunt mai aproape, pentru că ne intersectăm mai des cu ei și îi cunoaștem mai bine, dar mai ales pentru că:

- Avem mai multe AȘTEPTĂRI de la ei, căci ei Îl cunosc pe Domnul spre deosebire de lumea moartă în păcat.
- Există războiul spiritual a cărui țintă va rămâne unitatea Bisericii până la sfârșitul veacului.

Marea întrebare legată de ilustrația cu paiul și bârna este următoarea: această regulă (cel care judecă paiul din ochiul celuilalt are o bârnă în al său) se aplică în TOATE situațiile de judecată sau doar în unele. Adică, sunt situații când cineva care își bate soția îl muștră pe un amic pentru că a uitat ziua de naștere a soției. Aici ar fi evident că cel care are o bârnă judecă pe cineva cu un pai. Dar Mântuitorul aplică imaginea cu bârna și paiul TUTUROR situațiilor de judecată. Cum este posibil acest lucru? Să următorul exemplu: un coleg de muncă îmi fură portofelul pe ascuns. E rușinos! E revoltător! Normal că îl judec! Și pot spune cu mâna pe inimă că eu nu am furat niciodată bunul cuiva! E clar că aici eu am paiul și el bârna! Și când te vezi bun într-un domeniu te simți mai îndreptățit să judeci pe cei care falimentează în acel domeniu. Pentru că te vezi mai sus, judeci. Dar Mântuitorul îmi spune că în ORICE situație eu am o bârnă, chiar în situația cu furtul. Eu mă văd bine la acest domeniu pentru că am scăzut standardele. Dar să vedem cum sunt eu înaintea lui Dumnezeu înaintea standardelor divine. Dumnezeu ne învață că toate sunt din El, prin El și pentru El, și că nu Își împarte slava cu nimeni. Deci înseamnă că eu, trupul meu, mintea mea, memoria mea, timpul meu, toate bunurile mele sunt de fapt ale Lui și spre slava Lui. Dar ori de câte ori consider toate acestea ale MELE, și decid singur ce să fac cu ele, și ori de câte ori toate acestea slujesc slavei mele și nu a Creatorului, și ori de câte ori arăt și spre mine și nu doar spre Creator, FURT ca un nerușinat din bunurile și slava Creatorului. și acest furt e mai grav decât furtul portofelului meu. Și acest furt îl comit zilnic. Deci în domeniul FURTULUI eu am o BÂRNĂ, și cât de mare este BÂRNA! Și când mă văd falimentar în acest domeniu, nu voi mai privi de sus, și nu voi mai judeca. Voi căuta vindecarea mea de FURT. și această vindecare durează de fapt toată viața căci mare este BÂRNA pe care o port! Și nu voi mai avea timp să vin să scot paiul din ochiul fratelui. Nu voi mai avea timp să îi schimb pe ceilalți căci voi fi atât de ocupat cu propria schimbare! Sau, voi conștientiza că fratele meu nu are un pai ci că și el poartă o bârnă în acest domeniu, și că soluția pentru vindecarea sa nu poate fi facilă și superficială. Descoperind procesul vindecării îl voi chema și pe el în acest proces, dar nu

de sus, ci ca unul care recunoaște că și el este în aceeași oală a furtului. Rădăcina vindecării este percepția asupra sinelui. Vindecarea de judecată vine doar prin corectarea percepției de sine. Este o curățire care începe din interior și este un proces îndelungat. Cel care spune: „de mâine nu am să mai judec!” nu va reuși și va falimenta chiar mai mult în acest domeniu. Bârna e mare! E nevoie de o vindecare din interior pe care o va face Duhul Sfânt într-un proces lung și printr-un șir de experiențe dureroase care ne vor arăta cine suntem noi cu adevărat în lumina standardelor divine cunoscute prin revelație. Și trebuie să descoperim cât de falimentari suntem în TOATE domeniile, pentru a nu mai judeca pe nimeni în nici un domeniu. Nu este domeniu în care să nu avem o bârnă și să fim putred de bolnavi. Cel care judecă este un FĂȚARNIC! Judecata subliniază DIFERENȚELE dintre noi și mizează pe faptul că sunt păcate mai grave și mai puțin grave. Dar în cap.5 am explicat faptul că aceste diferențe au sens doar în CONTEXTUL dinamicii credinței, context generat de harul divin care soluționează în dreptul nostru absolutele lui Dumnezeu. Dar dacă acest lucru e valabil în domeniul harului, atunci ea trebuie însoțită de har. Dar noi, în spațiul harului, operăm în sensul judecății generate de absolutele divine. Și dacă facem acest lucru cu CEILALȚI, ne îndepărtăm pe noi ÎNȘINE de spațiul harului. Putem analiza diferențe de rodire dintre noi, dar neuitând contextului harului în care această discuție are sens. Dar odată ce suntem în spațiul harului regula de aur este harul! Judecata este OPUSUL harului! Judecata ne îndepărtează de har, blochează harul, ucide harul! Și îl ucide mai întâi în dreptul nostru! Și cred că acum ne putem întoarce la primele verste:

- Nu judecați ca să nu fiți judecați, căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați și cu ce măsură măsurați , vi se va măsura.

Ne aducem aminte de acele exemple din viața cotidiană când UNEORI când judecăm pe cineva la un capitol pățim repede același lucru la același capitol, dar dacă în aspectele fizice ale vieții această regulă se APLICĂ UNEORI, în aspectele spirituale această regulă se APLICĂ ÎNTOTDEAUNA. Și aici este o cheie a înțelepciunii. Legitățile spirituale se aplică ÎNTOTDEAUNA în lumea nevăzută a spiritului, și se ÎNTRUPEAZĂ uneori, deseori în VIAȚA fizică pentru a ne ajuta să le conștientizăm. Deci mare atenție: dacă în lumea fizică acest legități se manifestă doar uneori nu înseamnă că este la fel și în spațiul spiritului. Aici legitatea se aplică întotdeauna. Despre ce este vorba? Mare, mare atenție, căci urmează explicația unei LEGITĂȚI spirituale extrem de IMPORTANTE:

- ***Când emit o judecată asupra unui frate la un anumit capitol LIMITEZ / BLOCHEZ manifestarea harului spre propria mea vindecare la ACEL capitol !!!!!!!!!***

Mântutorul ne-a explicat: cel care nu iartă, nu este iertat! Cel care nu arată HAR, nu primește HAR! Și de exemplu dacă eu trăiesc într-un spirit de judecată asupra celor care FURĂ,

atunci voi bloca harul pentru propria mea vindecare în dreptul furtului. Nici nu voi vedea cât de falimentar sunt în acest domeniu. Ba mai mult, dacă persist în acest spirit de JUDECATĂ și dacă mai repet mult: eu nu am furat NICIODATĂ!, harul se va îndepărta atât de mult de mine la acest capitol, și mândria mea va ațâța atât de mult pofta din mine și lumile spirituale din jur, încât se vor crea niște conjuncturi în viața mea care mă depășesc și chiar voi ajunge să fur bunuri sau bani ai semenilor mei. Și cu cât am judecat MAI ASPRU, cu atât eu voi fi judecat MAI ASPRU și harul se va îndepărta MAI MULT de mine. Căci cu ce judecată voi judeca, cu acea judecată voi fi judecat. Cu cât arăt mai mult har și mai puțină judecată, cu cât îmi cer iertare mai repede și mai profund pentru judecățile pe care le emit, cu atât eu voi primi mai mult har! Cu cât arăt mai puțin har și mai multă judecată, cu cât persist în judecată și neglijez pocăința pentru judecățile mele, cu atât îndepărtez HARUL din viața mea!

Și dacă înțeleg aceste legități mă voi feri să rostesc vreodată afirmații de genul:

- ***Eu niciodată nu am greșit în cutare domeniu!*** (chiar vrei să ajungi să greșeti atât de tare ca să vezi cât de murdar ești în acel domeniu?)
- ***Nu pot înțelege cum cineva poate comite un asemenea păcat!*** (chiar vrei să înțelegi pe propria piele cum se poate ajunge într-un asemenea păcat?)

Aceste afirmații aparent adevărate și nevinovate au un impact TERIBIL în lumea spirituală: ele îndepărtează harul divin din acel domeniu al vieții noastre, cheamă peste noi judecata și mânia divină, și dă putere lumilor spirituale în acel domeniu al vieții noastre. Și e cumplit ca Domnul să Își retragă mâna de peste tine la un capitol al vieții tale și să fii dat pe mâna demonilor! Chiar vrei să afli CUM ESTE? Atunci persistă în judecată și în cele două afirmații de mai sus.

Atenție la FALIMENTUL ascuns și la FALIMENTUL VIZIBIL. Despre ce este vorba? Judecata e cumplit de vătămătoare pentru cel care operează cu ea! Dar judecățile din viața noastră au pot avea și un rol pozitiv. Cum așa? Ele ne vor pot descoperi BOLILE din inima noastră: cele ascunse, și cele vizibile. Despre ce este vorba? Trebuie să analizăm: în ce domenii specifice JUDECĂM mai mult și mai aspru? Acele domenii ne vor arăta domeniile în care noi de fapt avem probleme și mare nevoie de vindecare. Căci judecăm mai aspru în domeniile în care nu vedem cât de falimentari suntem, sau în domeniile în care vedem cât de falimentari suntem și încercăm să negăm realitatea falimentului nostru prin negare, proiecție și emiterea de judecăți morale cu privire la acel domeniu.

Să ne întoarcem la exemplul cu FURTUL. Cel care judecă atât de aspru pe cei care fură, o face pentru că nu vede cât de falimentar este în acest domeniu. Dacă însă pornind de la asprimea judecăților sale se va cerceta în acest domeniu va putea să își descopere FURTUL din viața sa! Să luăm un alt exemplu: cineva MOCNEȘTE de INVIDIE! Cu toții purtăm invidia în noi. Dar la

cineva această boală este mai accentuată, mai vizibilă, din pricina moștenirii genetice primite și din pricina contextului de viață în care a trăit și în care mereu fratele mai mic a fost cel favorizat de părinți. Acest om va JUDECA foarte aspru INVIDIA din ceilalți, o va vedea foarte repede, ba chiar o va vedea și acolo unde nu este. Cum se explică acest lucru? El neaga propria invidie. În acest proces de negare simte nevoie de compensație. El are nevoie să se convingă pe sine că este ÎMPOTRIVA invidiei, și atunci va emite DES judecăți ÎMPOTRIVA INVIDIEI celorlalți. De asemenea, fiind bolnav de INVIDIE o va recunoaște mai repede în ceilalți. Un drogat recunoaște repede un alt drogat, nu? La fel este și în domeniul bolilor spirituale. De asemenea va vedea INVIDIA chiar acolo unde nu este. De ce? Există alături de negare și verbalizare (menționate mai sus) un alt mecanism de apărare numit PROIECȚIE. Prin acest mecanism proiectăm răul din noi asupra celorlalți chiar dacă aceștia îl au sau nu. Și de asemenea, să nu uităm că instinctiv încercăm să îl cunoaștem pe celălalt prin cunoaștere de sine. Cunoașterea de sine este mijlocul prin care încerc să îl cunosc pe celălalt. Pornesc de la ce cunosc despre mine ca să îl înțeleg pe celălalt. Și de aici apar unele erori. Căci celălalt poate fi diferit. Și atunci cum îl voi putea înțelege? Cineva care mocnește de INVIDIE și este robit de ea nu va putea concepe ușor că ceilalți sunt diferiți, că cineva chiar se poate bucura sincer de reușita sa! Și atunci tendința va fi să vadă învidia și acolo unde nu este! Deci în exemple date FURTUL ar fi un faliment ascuns, iar invidia unul vizibil. La unul suntem efectiv orbi, la celălalt ne luptăm să NEGĂM o realitate vizibilă și accentuată din noi. De aceea e adevărată zicala: gândurile rele pe care le ai cu privire la celălalt nu arată cât de rău este el, ci cât de rău ești tu.

Și spiritul de judecată mai are un alt rol de diagnostic. Cel care își construiește o neprihănire personală are tendința să mute accentul de pe partea morală, profundă, interioară a Legii, pe aspectele și regulile exterioare. Și va avea tendința ca în acest domeniu al lucrurilor exterioare să ADAUGE reguli la cele cerute de Lege. Și acele reguli exterioare, și mai ales cele adăugate de ei înșiși, vor deveni partea cea mai sfântă a legii, ba chiar esența Legii. Ele vor deveni principalele criterii de evaluare a propriei personae și principalele criterii de judecată a semenilor. Ele îi vor ajuta să își distragă atenția de la falimentele morale, interioare. De aceea, aceste reguli exterioare vor deveni tema predicilor din Biserică, și vor deveni subiecte de dezbatere la întâlnirea prezbiterilor, la adunările generale ale Bisericilor. Astfel se va discuta cu pasiune despre batic, despre modă, despre structura liturghiei „sfinte”, despre poziția amvonului, despre unde să șadă bărbații și femeile în adunare, despre cine să înceapă rugăciunea, despre cum să se ia cina, despre cum să se ia botezul, despre locul unde are voie sau nu să intre un credincios (bar, restaurant, cinematografe), despre manifestările vizibile ale Duhului, despre ora la care să înceapă programul, despre numărul de întâlniri sfinte din timpul săptămânii, despre clădirea în care se întâlnește Biserica. Dar toate acestea au rolul de a DISTRAGE atenția conștiinței de la pornografia ascunsă din Biserică, de la bârfă, denigrare, invidie, afirmare de sine, spirit de judecată, lipsă de unitate, îngrijorări, relații de familie bolnave, probleme fundamentale în educarea copiilor, de la iubirea de bani, de la lipirea inimii de acum și aici, de la lipsa de pasiune pentru Hristos, pentru mântuirea oamenilor și pentru lumea viitoare, de la copiat, de la inconstanța în studierea și împlinirea Scripturii, de la lipsa de maturitate și de creștere spirituală

din Biserică, de la numărul puțin de oameni din afară care vizitează Biserica și recunosc că Dumnezeu este acolo, și care apoi iau decizia de a-l urma pe Domnul. Deci dacă vedem că judecăm aspru într-un anumit domeniu, trebuie să ne întrebăm dacă acel domeniu nu are de fapt rolul de a ne distra atenția de la alt domeniu în care colcăim de păcat. Și dacă accentul judecăților noastre cade pe lucruri exterioare trebuie să ne cercetăm căci sigur prin aceasta ne distragem atenția de la multiplele boli spirituale pe care le avem în interiorul nostru.

Spiritul de judecată este ucigașul harului din viața noastră sau a comunității noastre. Dacă vrei să ucizi harul din viața ta, a familiei tale, a Bisericii tale, judecă cât mai des și promovează acest spirit de judecată. Dar spiritul de judecată, cum spunem, are și un aspect POZITIV căci el are ROL de DIAGNOSTIC. El ne arată falimentele ascunse și accentuate din viața noastră; și mai mult, el are un ROL de DIAGNOSTIC general cu privire la neprihănirea personală și implicit blocarea harului din viața noastră și a bisericii noastre. Vrei să vezi cât de mult sau puțin har este în viața ta? Vrei să vezi cât de mult sau puțin de bazezi pe o neprihănire personală? Priveste ONEST spre spiritul de judecată din viața ta:

- Cât de des judeci în inima ta?
- Cât de des verbalizezi aceste judecăți?
- Cât de des și repede te pocăiești de aceste judecăți?

După cum iubirea semenului este un barometru al iubirii de Dumnezeu, după cum mulțimea lucrurilor făcute în ascuns este un barometru pentru o motivație curată, după cum îngrijorările pentru viața de acum sunt un barometru cu privire la alipirea inimii de cer și cu privire la credință, la fel judecățile reprezintă un barometru PRECIS al mărimii neprihăniri personale care blochează harul divin în viața noastră.

Și la fel este și în Biserică. O biserică care trăiește pe baza neprihănirii personale se va de gol prin SPIRITUL INTENS DE JUDECATĂ CU CARE VA OPERA cu cei dinlăuntru și cu cei din afară. Mare atenție! O biserică poate predica doctrina HARULUI și totuși să fie înstrăinată de HAR. Faptele noastre vorbesc MAI MULT decât VORBELE NOASTRE!

Vindecarea într-un domeniu al vieții noastre TREBUIE să INCLUDĂ pocăința pentru JUDECĂȚILE emise în acel domeniu asupra semenilor. Emitem judecăți care ne urmăresc de-a lungul vieții. Judec un om slab care se refulează în alcool sau în televizor. și când ajung la aceeași vârstă cu el, presiunile vieții mă conduc exact acolo: mă refulez și eu în televizor și alcool. De ce copiii din familii de alcoolici devin adesea și ei alcoolici? Sunt multe explicații. Dar una despre care nu se prea vorbește este următoarea:

- Ei JUDECĂ foarte INTENS pe părinții lor alcoolici și această judecată aspră va diminua din harul divin (general) care îi poate proteja de dependențe!

Deci să ne revizuiem VIAȚA, și ISTORICUL RELAȚIILOR noastre, și ISTORICUL JUDECĂȚILOR NOASTRE. Și ne vom minuna când vom descoperi că ISTORICUL judecăților noastre explică BOLILE prezente din VIAȚA NOASTRĂ. Și când judecăm pe cinvea într-un domeniu ajungem să facem același lucru dar sub o altă formă. Un copil care își judecă tatăl alcoolic POATE deveni DEPENDENT de MUNCĂ, dar tot despre dependență și refulare este VORBA!

De aceea mare atenție la defectele și păcatele accentuate ale celor de lângă noi, din familia noastră, din apropiații noștri, din jurul nostru când eram mici. Există următoarea legitate spirituală:

- Judecă aspru defectele/păcatele celor de lângă tine ca harul Său să se depărteze de tine în acele domenii, și să fii judecat cu aceeași măsură, ca să stârnești lumile spirituale împotriva ta în acele domenii, și ca în final să ajungi să ai și tu acele păcate/defecte sub o formă asemănătoare sau sub altă formă.

De aceea să analizăm acele domenii în care nu putem fi constanți în care revenim și revenim la vechile tipare și să ne cercetăm dacă nu cumva în trecutul nostru am judecat aspru o persoană inconstantă în acel domeniu. Poate au trecut 10 ani, poate am și uitat ce judecați am emis, dar acele judecați le-am rostit de fapt asupra noastră, și au chemat realități spirituale care ne-au urmat de-a lungul timpului. De aceea, e necesară o căință sinceră față de acele judecați și o desprindere și o renunțare la acel spirit de judecată.

Când judeci, te fapt te judeci pe tine! De fapt declari că nu ai nevoie de harul divin, că în acel domeniu ești tare prin tine însuși, și harul te va părăsi. Când judeci arăți de fapt spre tine și nu spre celălalt. Când judeci spui de fapt că tu EȘTI MAI BUN decât celălalt în acel domeniu.

Mântuitorul ne avertizează să nu aruncăm mărgăritarele la porci. Atunci când ne întoarcem la Domnul începem să cunoaște cât de înalte sunt standardele Legii divine. Înainte de convertire, conștiința ne dădea o lumină în acest sens, dar era mică în comparație cu lumina adusă de Duhul care ne arată că orice îngrijorare este păcat, că modelul este Isus Hristos, că suntem chemați să fim desăvârșiți precum și Tatăl este desăvârșit. Aceste standarde sunt niște mărgăritare. Dar ele se pot întoarce împotriva noastră. Căci dacă le direcționăm DOAR spre ceilalți, văzând MAI BINE resturile din viețile lor, îi vom judeca mai aspru și mai des ca înainte. Oamenii pe care înainte îi vedeam buni și îi apreciam, ni se vor părea acum atât de falși și departe de ceea ce este cu adevărat BUN. Vom vedea disonanțele față de standardele divine la price pas. Și durerea inimii va crește, Cpci cine cunoaște mult, suferă mai mult. Dar atenție. durerea inimii va crește, dar să nu crească judecată. Soluția este să fim onești cu noi înșine, și să ne privim mai întâi pe noi înșine prin acele standarde, și descoperind ce mare este bârna din ochiul nostru, vom coborî smeriți de pe scaunul Judecătorului.

Deci când îmi privesc fratele ce trebuie să văd? Văd mai întâi un copil iertat și socotit neprihănit pe care Dumnezeu îl iubelște și acceptă fără rest. Văd apoi roadele din viața sa și truda duhului sfânt pentru acele roade, și mă închin, și apoi văd și resturile, care îmi amintesc și de returile mele, pentru care plâng, mă rog, pentru a căror vindecare slujesc cu umilință și fără judecată. Dar centrul de greutate al atenției mele trebuie să fie spre statutul de copil al lui Dumnezeu și roadele Duhului Sfânt din viața sa, și resturile trebuie să fie mereu în plan secundar, căci fartele meu ESTE un copil al lui Dumnezeu aflat în procesul transformării. Și când mă privecs spre trebuie să văd același lucru. Resturile din viața mea nu sunt un MOTIV să mă judec. Nici resturile din viața fratelui meu nu sunt un moitv să îl judec. Atenție, în acest context, nu am dreptul să judec nici pe frateleșe meu, dar nici pe mine însumi. Nu înseamnă să nu mă cercetez, să nu mă pocăiesc, să nu cer schimbarea în acel domeniu, dar să nu mă judec în acel sens condamnator și aspru. Suntem chemați să ne judecăm pe noi înșine, însă să ne judecăm în Hristos, și odată ce suntem în Hristos, ne judecăm în Hristos. Deci nu este o judecată în sine, care ne-ar autodistrage. Vom arăta ahr față de ceilalți, dar vom arăta har și față de noi înșine. Și uneori e mai greu să te ierți pe tine decât pe celălalt.

În lumina celor spuse, strategia celui rău de distrugere a unei Biserici este clară. El va dori să UCIDĂ harul divin. Și atunci va convinge mai întâi pe liderii Bisericii să își construiască o neprihpnire personală în care să se simtă confortabil. Acea neprihănire va bloca harul din viața lor și va da naștere la un aspru spirit de judecată. Ei vor promova acest spirit în Biserică, și repede Biserica se va umple de acest spirit. Poate această generație va mai păstra ceva din harul divin, și vor mai fi vase ale harului. Dar următoarea generație se va ORIENTA nu după PUȚINUL din Biserică, ci după MULTUL din BISERICĂ. Copiii din familiile acestor credincioși vor ÎNVĂȚA atât de bine și de profund teologia neprihănirii personale, și văr fi atât de departe și de străini de harul divin. Și în a doua generație, harul se va diminua și mai mult, Poate vor mai fi totuși câteva persoane întoarse din lume care vor înviora Biserica prin unde harului adusă de fiul risipitor. Dar la a treia generație, deja oaneii întorși din lume vor și mai puțin. Majoritatea Bisericii va fi formată din oameni din Biserică: născuți biologic în Biserică și crescuți în Biserică. Deja la a patra generație, harul a plecat, și a rămas o formă religioasă moartă.

Pericolul cel mai mare din viața unui credincios sau a unei Bisericii este neprihănirea personală. Aceasta este alimentată de cel mai cumplit dușamn al suletului: mândria, de gândul răzvrătirii al lui Lucifer. Cum putem preveni acest pericol: Cum putem să învingem strategia celui rău de dirtugere a unei Biserici în patru generații? Vom discuta aceste lucruri la concluziile prediciei de pe munte.

Matei 7:7-12 – Stăruința în rugăciune

Este sugestiv că secțiunea în care se detaliază standardele divine (5:21-7:6) se încheie cu bârna din ochiul nostru. Scopul acestei secțiuni a fost acela de a ne arăta CÂT DE MARE ESTE BÂRNA DIN OCHIUL NOSTRU. De a ne aduce în cele din urmă într-o groapă a disperării și a neputinței. Mântuitorul a venit în țara piticilor care s-au suit pe mușuroaiele de furnici ale neprihănirii lor personale și unii fiind pe mușuroaie puțin mai înalte arătau cu degetul spre ceilalți. Dar Mântuitorul vine și se așează între ei pe Evrestul neprihănirii cerute de Dumnezeu și face una cu pământul mușuroaiele de furnici. Mântuitorul înalță standardele divine sus, sus de tot, până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu rostind răspicat: *Voi fiți dar desăvârșiți precum și Tatăl vostru cel din ceruri este desăvârșit!* Predica de pe munte a fost rostită să tulbure, să îi ajute pe ascultători să cadă de pe scaunele confortabile ale neprihănirii lor personale. Predica de pe munte a fost menită să le distrugă confortul lor spiritual. Și un ascultător onest ar fi conștientizat cât de mare e bârna din ochii lui și ar fi ajuns în groapa necesară a disperării. Iar în acest moment Isus vine cu soluția:

- Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă, cine caută găsește; și celui ce bate i se deschide.

Dar CUI să cer și CE să cer? Contextul ne arată cât se poate de CLAR că trebuie să cerem **TATĂLUI din CERURI** și să cerem Tatălui nostru **harul divin** pentru scoaterea bârnei din ochi, pentru vindecarea noastră și transformarea noastră spre atingerea standardelor divine. Bârna este atât de mare încât este CLAR că nu poți cere schimbarea la tine însuși sau la ceilalți. Dacă te cercetezi în fața standardelor divine și recunoști cât de mare e bârna, nu poți spera ca puterea schimbrării să vină din tine, din propria voință sau din ceva pe lumea aceasta. Este ca și cum în fața ta ai avea un munte pe care ar trebui să îl dai la o parte. Oare te-ai mobiliza cu toată puterea să îl dai din loc? Oare ai chema toți prietenii ca să împingeți împreună? Este clar că doar O MINUNE divină poate urni muntele din loc. Este clar că ajutorul poate veni doar din AFARA ta, din afara acestei lumi, de la Dumnezeu ÎNSUȘI!

Și această rugăciune nu este doar pentru cei care se nasc din nou sau doar pentru anumite momente de criză din viața noastră. Această rugăciune este pâinea cea de toate zilele a celui care acceptă înălțimea de neatins a standardelor divine și vrea să fie transformat spre ele prin harul divin. Această rugăciune este acel *Tatăl nostru* care trebuie rostit zilnic și clipă de clipă sau cea rugăciune pentru Duhul Sfânt despre care vorbește Luca în cap.11 din Evanghelia sa. Acest pasaj ne dă și o promisiune. Dar promisiunea nu are în vedere orice ne dorim noi, ci ea este rostită în contextul clar al transformării noastre după chipul Celui PreaÎnalt. Nu ni se spune că dacă cerem casă, familie, copil, carieră, vindecare fizică ni se va da. Versetul 12 întărește faptul că rugăciunea are în vedere puterea de a împlini Legea. Căci pasajul cu rugăciunea este așezată între provocarea de a ne scoate bârna din ochi, și provocarea de a face oamenilor tot ceea ce și noi voim să ne facă oamenii nouă. Între aceste două MARI provocări este așezat pasajul

despre rugăciune, și aceasta pentru a ne fi clar că rugăciunea vizează acest domeniu al transformării noastre. Și este minunat că aici ni se promite că rugăciunea ne va fi ascultată și vom primi răspunsul!

Luca 11 întărește această MINUNATĂ promisiune. Într-adevăr, pasajul nu reprezintă doar provocarea de a cere harul divin dar este și o promisiune că acest har divin ni se va da! Iată ce ne spune Mântuitorul în **Luca 11**:

1. *Într-o zi, Isus Se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui I-a zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.”*

2. *El le-a zis: „Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.*

3. *Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă în fiecare zi;*

4. *și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.”*

5. *Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice: „Prietene, împrumută-mi trei pâini,*

6. *căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu și n-am ce-i pune înaintea”;*

7. *și dacă, dinăuntru casei lui, prietenul acesta îi răspunde: „Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini” –*

8. *vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie.*

9. *De aceea și Eu vă spun: cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.*

10. *Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate i se deschide.*

11. *Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește?*

12. *Sau, dacă cere un ou, să-i dea un scorpion?*

13. *Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, **cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”***

Rugăciunea Tatăl nostru este o rugăciune pentru Duhul Sfânt, Cel care ne poate ajuta să împlinim Legea divină. Iar rugăciunea pentru Duhul Sfânt trebuie rostită zilnic și în duhul nostru clipă de clipă. Și nu vizează doar un moment de umplere specială, ci o umplere și reumplere continuă care are loc toată viață. Cei care caută acel moment special al umplerii nu au înțeles că

umplerea e un proces care continuă toată viața. Pot fi momente mai speciale când Duhul ne atinge inima. Dar aceasta nu înseamnă că este gata, că am primit umplerea mult așteptată. Umplerea durează o viață. Rugăciunea pentru Duhul Sfânt e zilnică. Și este făcută de cel născut din nou, de cel care are deja Duhul Sfânt dar are nevoie de o măsură mai mare de har pentru a se lupta cu noile boli pe care le-a descoperit în sufletul său.

Tot în acest context trebuie să interpretăm și celelalte promisiuni din Evanghelii cu privire la rugăciune:

20. Dimineața, când treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini.

21. Petru și-a adus aminte de cele petrecute și a zis lui Isus: „Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.”

22. Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu!”

23. Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.

24. De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.

25. Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre.

26. Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.”
(Marcu 11:20-26)

22. Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră.

23. În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.

24. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

(Ioan 16:22-24)

Deci în procesul transformării noastre după chipul lui Hristos, orice vom cere ni se va da. Dacă vom cere cu credință harul divin pentru a ne vindeca de bolile noastre spirituale, pentru a ne transforma mai mult după chipul și asemănarea lui Hristos, pentru a învinge ispitele care ne

trag înapoi, Dumnezeu ne va da! Expresiile folosite de Mântuitorul ne sugerează un proces: cel ce caută, ce bate, cel ce cere...Căci și transformarea este un proces. Rodirea este un proces. Aceasta este o legitate fundamentală a Împărăției care va fi dezvoltată în Evanghelie. Deci dacă mă rog să fiu vindecat de îngrijorări, nu înseamnă că peste noapte voi fi vindecat de orice îngrijorare și nu mă voi mai îngrijora niciodată, ci că harul divin va coborî peste mine pentru a mă conduce pe un drum progresiv al transformării. Și mă va călăuzi spre pasaje din Scriptură, și mă va călăuzi spre oamenii care să mă învețe în acest domeniu, spre contexte potrivnice în care ispita îngrijorării va crește și îmi va da puterea să trec pe acolo și vindecarea va încolți în acest domeniu al vieții mele. Și în tot acest proces trebuie să continui să caut, să cer, să bat, să conlucrez pas la pas cu Duhul Sfânt, să stărui să cred.

Dar promisiunea are și un revers:

- Orișicine nu cere, nu capătă, cine nu caută, nu găsește, celui ce nu bate nu i se va deschide!

Dacă în acest proces nu continui prin credință să cer, să caut, să bat, blochez procesul vindecării și al transformării. Și cere cel care vede cât de mare este restul din viața sa și că singur nu îl poate acoperi. Problema fățarnicilor din vremea lui Isus, este că toți ședea confortabil pe scaunele neprihănirii personale și nu mai vedeau resturile din viața lor. Astfel, nimeni nu mai cerea, nu mai bătea, nu mai căuta. Toți știau, toți erau buni, toți puteau. Nu mai era nici un om disperat de sine însuși care să caute cu ardoare harul divin. De aceea, Mântuitorul ridică atât de sus standardele divine. Nu pentru a-i umili, nu pentru a-i condamna sau distruge, ci pentru a-i duce în LOCUL de unde puteau accesa harul divin!

Dar problema lor este și problema noastră. Standardele prediciei de pe munte sunt amețitoare: *Fiți dar desăvârșiți precum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit!* Am meditat vreodată la profunzimea acestei chemări? Putem îndrăzni că măcar o clipă din viața noastră pământească am fost desăvârșiți precum Tatăl nostru este desăvârșit? Și ce facem noi în fața unor asemenea standarde? Sunt trei reacții tipice:

- Întristarea** – resturile din viața noastră, discrepanța dintre ce trebuie să fim și ce suntem, ne face să fim mereu întristați, să ne simțim vinovați, să trăim mereu sentimentul că iar l-am înșelat și dezamăgit pe Dumnezeu, și să nu fim siguri de acceptarea și dragostea Lui și de identitatea noastră.
- Complacerea** – pur și simplu ne resemnăm. Standardele sunt puse ca să ne arate cine suntem. Dar noi suntem păcătoși și nu putem să trăim spre aceste standarde. Și astfel ne complacem în resturile noastre.
- Scăderea standardelor și neprihănirea personală** – este reacția cea mai des întâlnită și cea mai periculoasă. Este o reacție de autoapărare a sufletului nostru. Sufletul nostru are nevoie de o imagine bună de sine, de pace, de acceptare de sine, de

siguranța că este plăcut lui Dumnezeu. Resturile din viața noastră ne supun la un chin permanent. De aceea, pentru a scăpa de acest chin, inima noastră în mod instinctiv scade standardele divine și propune compararea cu ceilalți și standarde accesibile, care ne oferă posibilitatea să ne construim o neprihănire personală care să ne ofere pace, bucurie, acceptare de sine, siguranță.

Dar tragedia este că urmând oricare din cele trei direcții de mai sus (care în practică se pot alterna în viața aceluiaș om sau chiar să fie activate simultan), BLOCĂM harul divin.

Prima reacție nu înțelege că transformarea noastră poate avea loc doar pe temelia neprihănirii lui Hristos, care a soluționat desăvârșit discrepanța dintre noi și standardele divine și prin care suntem DEJA copii ai lui Dumnezeu, acceptați înaintea Lui, plăcuți, desăvârșiți. Astfel, motivația rodirii este legată de ideea de a deveni plăcut lui Dumnezeu prin sine însuși. Această motivație greșită blochează harul divin. Revenim la discuția extrem de importantă din Matei 5 despre absolutele divine și procesul rodirii. Rodirea este pe temelia neprihănirii lui Hristos și nu are în vedere soluționarea discrepanței dintre viața noastră și absolutele divine. Acestea au fost soluționate doar prin Hristos. Și neprihănirea primită de la El este desăvârșită. Nu putem deveni mai neprihăniți, mai sfinți, mai mult copii ai lui Dumnezeu, mai plăcuți lui Dumnezeu. Ca și copii ai lui Dumnezeu putem însă rodi mai mult spre slava Sa și mântuirea celor din jur. Dacă încercăm borcanele blocăm harul divin. Căci motivația e greșită și cu siguranță vom ajunge să avem și a doua și mai ales a treia reacție.

A doua reacție nu înțelege că voia lui Dumnezeu pentru cel socotit neprihănit prin credință este să crească permanent în rodire spre standardele divine și că acest lucru ESTE POSIBIL prin puterea lui Dumnezeu. Credința autentică se manifestă natural printr-o rodire mereu crescândă. Dumnezeu care vrea să umple toate lucrurile vrea să ne umple întreaga ființă și întreaga viață!

A treia reacție ne așează pe scaunul confortabil al unei neprihăniri personale. Și cel care nu vede cât de mare este restul din viața sa, nu va cere harul divin, și dacă nu îl va cere, nu îl va primi!

Procesul transformării începe mereu și mereu cu conștientizarea și acceptarea RESTULUI din viața noastră. Și cu cât conștientizăm cât de mare este restul cu atât vom striga mai mult, cu atât vom cere mai mult, cu atât vom căuta mai mult harul divin, și cu atât vom primi mai mult harul divin.

Dar dacă nu înțelegem distincția dintre neprihănirea primită în dar de la Hristos și procesul dinamic al rodirii, vom fugi tot timpul să vedem resturile din viața noastră. De fapt noi nu credem în profunzime că am primit în dar neprihănirea lui Hristos și că nu putem fi mai desăvârșiți decât suntem deja în Hristos. E vorba de statutul pe care deja îl avem! E adevărat că neprihănirea lui Hristos pe care o purtăm în noi NU O VEDEM: ce vedem noi este DINAMICA

rodirii, suișurile și coborâșurile din viața noastră. Și astfel, deși verbalizăm mântuirea doar prin credință și doar prin har, noi privim spre roadele vizibile din viața noastră și instinctiv ne bazăm ȘI PE ELE atunci când e vorba de a ne accepta pe noi înșine, de a ne putea privi în oglindă, de a putea să îi privim pe ceilalți în ochi, de a avea sigurna că suntem plăcuți lui Dumnezeu. E adevărat că roadele dovedesc autenticitatea credinței noastre, dar ÎN SINE, ele nu pot adăuga nimic la neprihănirea lui Hristos primită în dar în prima secundă când am crezut. E o nebulie să adaugi la neprihănirea perfectă a lui Hristos. Această adăugire este marea CAUZĂ a blocării harului din viața celui credincios. Și diavolul vrea din răsuputeri să ne facă să trăim prin vedere și nu prin credință și să ne bazăm și pe RODIREA noastră atunci când e vorba de soluționarea discrepanțelor dintre ce suntem și absolutele divine. De ce? Pentru că știe că dacă reușete acest lucru, atunci RESTURILE din viața noastră vor DEVENI automat o AMENINȚARE pentru ființa noastră. Și ființa noastră are un instinct de autoconservare teribil, și mecanisme de apărare extrem de puternice, și o capacitate de a se autoamăgi și minți fără margini. Și atunci vom nega resturile din viața noastră, le vom diminua, le vom găsi circumstanțe atenuante, vom închide ochii, vom privi în altă parte, le vom proiecta asupra semenilor, vom încerca să le compensăm prin alte lucruri, vom scade standardele divine, vom inventa alte standarde accesibile, și NU VOM PUTEA să ne bucurăm de plinătatea și libertatea manifestării harului divin în noi. Căci harul divin operează în noi atunci când accepți cât de mare este RESTUL și strigi cu credință către Dumnezeu să te vindece! Și înțelegând aceste adevăruri, îmi dau seama că în fiecare din noi este fariseism, fățarnicie și neprihănire personală. Și îmi dau seama cu atâția ani neprihănirea personală a fost cea mai acută problemă a inimii mele și a limitat lucrarea harului în viața mea. Și nu pot învinovăți pe nimeni care își construiește o neprihănire personală, căci eu am făcut instinctiv același lucru atâția ani de zile. Și am făcut-o de multe ori inconștient. Și și acum văd această tendință teribilă în mine de a adăuga lângă neprihănirea nevăzută a lui Hristos roadele vizibile ale creșterii mele spirituale. Și ca în orice domeniu, curățirea de neprihănirea personală este un proces care ține...o viață! Dar mare lucru este să vezi lupta și să vezi că este principala luptă a fiecărui credincios. Căci în această luptă se limitează harul și odată harul limitat și blocat...nu mai este NIMIC. Dar dacă harul este deblocat și liber în noi, atunci restul face Domnul! De aceea, înțeleg cu compasiune tendința credincioșilor de a pune accentul pe reguli, regulamente, și lucruri exterioare. ACESTE SUNT ACCESIBILE!!! ACESTE SE POT ÎMPLINI! Orice om poate înconjura o mănștire de 7 ori, poate să se îmbrace conform modei secolului trecut, poate să vină de trei ori pe săptămână la biserică, poate să renunțe la televizor, dans și alcool. Dar când e vorba să nu mai judeci, să nu te mai îngrijorezi, să ierți vrăjmașii, să te gândești la lucrurile de sus, să trăiești CA HRISTOS în orice context, atunci e cu totul altceva! Legalismul este o reacție instinctivă a unui om slab și disperat care nu a cunoscut și nu crede profunzimea harului divin, care nu poate accepta RESTURILE din viața sa. Dar nu este o SOLUȚIE! Căci procedând așa, negând resturile, ascunzând resturile, se îndepărtează de harul divin și inevitabil RESTURILE cresc, și atunci crește și legalismul, și tot așa. Și în mod ciudat legalismul și neprihănirea personală pot crește în viața unor oameni care predică doar mântuirea prin har. Ciudățenia ființei noastre este că poate exista o discrepanță atât de mare între teologie

afirmată și practica vieții noastre. Teologia trebuie interiorizată prin credință, iluminare, pocăință, curățire, revelație, pentru a putea avea efect în practică. Predicăm că Dumnezeu este atotputernic și când ne pierdem serviciul suntem umiliți de îngrijorări și nu putem dormi etc. Dar nu vedem discrepanța, ba ca să compensăm verbalizăm și mai mult că Dumnezeu este Atotputernic.

Am început predica de pe munte crezând că e rostită pentru Fariseii din sec 1. Și acum îmi dau seaman că ea a fost rostită pentru fariseul din mine! Și când privesc în viața mea văd o teribilă teamă de a-mi vedea și accepta resturile și o zbatere permanentă între standardele divine (pe care nu am vrut să le cobor) și realitatea din viața mea (spre care îmi este teamă să privesc cu adevărat). Și descoperirea oricărui rest mă tulbură....de ce? Pentru încă nu am înțeles în profunzime harul. Pentru că încă nu îl cred cu adevărat! Ajută-mă, Doamne și ai milă de mine, păcătosul! Ajută-mă să fac ce nu am reușit nicicând până acum și anume: să primesc ÎN TOATĂ PLINĂTATEA harul și darul neprihănirii. Și acum întrezăresc pentru prima dată lumina din *Romani 5:17*:

- Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc în TOATĂ PLINĂTATEA harul și darul neprihănirii VOR DOMNI în viață prin acel unul singur care este Isus Hristos!

Ce înseamnă să primești în toată plinătatea harul și darul neprihănirii? De ce ce doar ei pot domni în viață prin acel unul singur care este Isus Hristos? Cei care primesc în toată plinătatea harul și darul neprihănirii nu se mai tem să privească resturile din viața lor. Ei lasă standardele divine acolo sus, acceptă resturile în toată dimensiunea lor și strigă cu credință către harul divin care poate diminua aceste resturi. Ei trăiesc prin credință și nu prin vedere. Ei cred din toată inima în neprihănirea nevăzută și desăvârșită primită în dar de la Hristos și de aceea nu mai adaugă rodirea lor în Hristos la această temelie. Și astfel caută permanent harul divin care îi poate purta mai aproape de idealul care este Isus Hristos. Și astfel accesează harul divin în toată plinătatea lui și trăiesc ca ÎMPĂRAȚI pe acest pământ, DOMNESC în VIAȚĂ prin acel Unul singur care este Isus Hristos. Isus Hristos este harul divin prin care Tatăl ne preschimbă întru asemănarea Lui.

Scriind aceste rânduri conștientizez durerea și zbaterea din spatele legalistului. Sufletul legalistului, plin de atotsuficiență spirituală și de judecată la adresa celor care nu respectă tiparele sfinte ale neprihănirii sale personale, este de fapt un suflet chinuit, un suflet care se zbate între realitatea crudă a neputinței și standardele divine și găsește ca singură soluție de supraviețuire minciuna legalismului. De aceea, nu pot decât să mă raportez cu compasiunea față de orice formă de legalism. Mântuitorul a lovit fără milă în teologia lor falsă și în idolul neprihănirii personale, dar a arătat dragoste și compasiune divină față de toți fariseii. După cum vom vedea în continuare în Evangheliile. El a venit să îi recupereze, să îi vindece, să îi întoarcă la Tatăl, nu să îi condamne și să îi distrugă. Da, din tratamentul vindecării făcea parte distrugerea neprihănirii

personale, mustarea, și dojana. Dar Mântuitorul este Cel care a plâns pentru cetatea care avea să Îl răstignească. El nu era acel proorc fanatic care era revoltat de răul din jur și îl incrimina condamnând și judecând. Hristos nu avea nici o bârnă. Cu toate acestea El nu a judecat. El a venit să mântuiască, să vindece, să recupereze. Fățarnicia cumplită a fariseilor și a unei generații apostate nu au reușit să îl facă să își piardă cumpătul măcar odată, să judece, să condamne, să ridice piatra, să iasă din atitudinea de milă, îndurare, dragoste și dorință sfântă de a aduce vindecarea. Mântuitorul a rostit predica de pe munte cu compasiune. De aceea și noroadele au continuat să Îl urmeze. Noroadele au înțeles că Cel care le rostește această predică este dragoste și iubire și a venit să îi vindece și să le facă bine. Dacă judecăm pe legaliști, atunci nu suntem în spiritul lui Hristos și suntem departe de căile lui.

Dacă judecăm pe cei ce trăiesc în legalism să ne cercetăm după cum am învățat. Dacă judecăm des și aspru pe cei legaliști o facem pentru că legalismul din noi este ascuns sau pentru că este accentuat. Dacă judecăm pe cei legaliști este dovada cea mai clară că noi înșine suntem pe drumul legalismului. Căci legalismul înseamnă înstrăinare de har. Cel ce judecă se înstrăinează de har. Ba mai mult cel care judecă legalismul îl face pentru că nu vede cât de mare este legalismul din viața lui. Căci în dinamica creșterii spirituale lucrurile nu pot fi judecate în alb sau negru, în mod absolutist: ești sau nu legalist? Te bazezi sau nu pe o neprihănire personală? Căci toți avem în noi legalismul și toți ne bazăm pe neprihănirea noastră personală. Întrebarea corectă este: cât vezi din cât de mult ești legalist și cât de mult te bazezi pe neprihănirea ta personală, și cât chemi harul divin ca să te vindece și să te ajute să învingi ispita zilnică de a adăuga în dreptul neprihănirii primite în Hristos, rodirea noastră în Hristos? Cel care își permite să judece legalismul o face pentru că NU VEDE cât de legalist este el însuși! Căci legalismul poate avea forme mai accentuate, mai vizibile și forme mai ascunse. Legalismul accentuat este cel în care accentul pe reguli sfinte, pe forme religioase și pe comportament este vizibil. Preocuparea este pe formele exterioare și nu pe ce se întâmplă înlăuntrul inimii. Invidia, afirmarea de sine, judecata, neiertarea, indiferența, lipsa de dragoste, îngrijorările, nepreocuparea pentru lucrurile cerești, toate acestea sunt tolerate. Dar discuțiile aprinse, și preocupările sunt pentru vestimentația sfântă, pentru forma liturgică sfântă, pentru alimentația sfântă, pentru forma sfântă a cinei și a botezului, pentru... Dar există și un legalism ascuns. E vorba de cineva care a înțeles chemarea transformării interioare și a înțeles că ce este înlăuntru e mai important decât ce este în afară. Și că ce este în interior determină ce este în afară. Și a mai înțeles că forma nu este ceva în sine, ci ea slujește unei funcții, și că funcția contează. Preocuparea sa este pentru vindecarea afirmării de sine, a invidiei, a îngrijorărilor, pentru creșterea în iubire, iertare, în compasiune pentru sufletele pierdute. Dar după o rodire importantă în aceste domenii i se PARE că s-a apropiat mulțumitor de standarde, căci în genere el iartă, el se preocupă zilnic pentru mântuirea oamenilor, el stăpânește lupta cu îngrijorările, se luptă cu afirmarea de sine. El este în luptă ZILNIC cu firea pământescă. Dar apare o mulțumire de sine pentru că se obțin niște performanțe acceptabile în lupta cu aceste păcate. Și mulțumirea este cu atât mai mare cu cât intervine și comparația cu cei care se complac într-un legalism accentuat și vizibil. El se compară cu starea sa din trecut și se vede o CREȘETRE reală, el se compară cu legalistul vizibil și găsește

confirmare că e pe drumul cel bun. DAR uită să se compare cu Hristos Însuși, cu standardele divine absolute care să îi ARATE cât mai mare de crescut, cât mai are de schimbat! Legalistul ascuns nu reduce standardele divine ca legalistul vizibil, dar TOT le REDUCE! Și de aceea, este TOT legalist. Vindecarea de legalism, de atotsuficiență spirituală, de șezutul pe scaunul confortabil, al unei neprihăniri personale, de platurile noastre spirituale se face doar când redescoperim mereu și mereu înălțimea standardelor divine și ne continuăm prin harul divin alergarea spre ele! Căci standardele divine sunt MAI ÎNALTE decât ne imaginăm noi. Ele nu pot fi cunoscute odată și gata. **Ele se redescoperă mereu și mereu.** Căci standarul este Hristos Însuși! Și cunoașterea lui Hristos este fără margini. Noi cunoaștem ceva din dragostea lui Hristos, din răbdarea Lui, din ura Sa față de păcat....și a fi ca Hristos înseamnă în mintea noastră a fi după cât cunoaștem noi din Hristos. Pe drumul cunoașterii lui Hristos însă standarul tot crește, tot crește, idealul este mereu mai departe, iar restul este mereu mai mare, și nevoia de har este și ea și mai mare, și strigătul după har este și mai mare și accesarea harului devine și mai mare! Atenție la legalismul ascuns! Atenție la paltourile spirituale! Și Dumnezeu ca să ne ajute vine cu o ÎNCERCARE PUTERNICĂ, încercarea menită să ne tulbure de pe scanul confortabil al autosuficienței noastre spirituale. Și încercarea va avea presiuni foarte mari la care nu putem face față cu cât am adunat din Hristos până în prezent și ne vom da seama cât mai avem nevoie să MAI ADUNĂM din Hristos pe care credeam că Îl cunoșteam! Și încercarea va scotae la lumină din lăuntrul nostru resturi și slăbiciuni pe care nu le mai vedeam, și din oameni sănătoși ne vom vedea din NOU BOLNAVI! Și vom avea nevoie de HAR! Și vom bate din nou, și vom căuta din nou, și ni se va deschide din nou!

O altă caracteristică a legalistului ascuns este tendința de a considera mereu boala vindecată recent de Duhul Sfânt ULTIMA BOALĂ, și bucuria înșelătoare de a spune: de acum sunt sănătos în sfârșit! O altă caracteristică este aceea de a se SPERIA și de a fi mereu SURPRINS când mai iese la iveală o boală, un rest, o limită sau o slăbiciune! Scriind aceste lucruri îmi dau seama că eu însumi sunt un legalist ascuns, și că și semenii mei au această boală. *Lupta cu legalismul ca lupta cu orice boală durează O VIAȚĂ!*

Dar ca la orice boală există diferite niveluri de vindecare, diferite niveluri de conștientizare a bolii. Creșterea noastră spirituală se poate realiza în două moduri. Primul mod are în vedere inima credinciosului sincer care încă nu a conștientizat în profunzime boala legalismului și nu se luptă zilnic și conștient cu ea. Și atunci traseul creșterii spirituale va fi cam așa:

- El se vede destul de binișor în rodirea sa în iertare, iubire, credință, bucurie, smerenie...
- Apare un context care scoate la iveală o boală spirtuală, o limită în iubire, o neputință în iertare, o slăbiciune într-un anumit domeniu...
- La început neagă....apoi se sperie....apoi neaga din nou....

- Până la urmă acceptă....se intristează....iar se vede urât iar crede că l-a dezamăgit pe Domnul....
- Apoi caută, bate, cere.....harul uitat....
- Primește harul în procesul lung și dinamic al vindecării...
- Se produce un nivel de vindecare în acel domeniu...
- Se vede din nou în sfârșit SĂNĂTOS, mulțumit de sine....
- Apare din nou un platou spiritual....
- Urmează din nou o încercare ȘOC...și procesul se repetă de N ori...

Și marea întrebare este: de câte ori trebuie să se repete acest proces pentru ca să accepte că RESTUL e o normalitate și că procesul VINDECĂRII durează întreaga viață!?

Dar mai este o cale. Cel care după ani de zile, conștientizează boala legalismului și se luptă conștient cu ea. El acceptă că MAI SUNT RESTURI, chiar dacă nu le vede ATÂT DE CLAR, el știe că ILUZIA că resturile au devenit mici este FOARTE PERICULOASĂ, și se luptă conștient cu ea. Astfel, privește mereu spre MODELUL care este HRISTOS și explorează mereu acest MODEL și se așează cu onestitate lângă el pentru a rămâne conștient și a crește în conștiența propriului REST. Și acest REST nu îl mai tulbură sau SPERIE, căci a primit profund darul neprihănirii și știe că acest REST îl va conduce SPRE accesarea harului. Ba mai mult, a mai ÎNVĂȚAT că acest REST se conștientizează mai bine prin ÎNCECĂRI, și că tot în ÎNCERCĂRI se realizează și VINDECAREA și se capătă și cunoașterea SOLUȚIILOR spirituale. Și atunci învinge ispita PLATOULUI spiritual ÎNAINTE să vină încercarea care oricum va veni. Iar despre încercare ȘTIE că va veni, și ȘTIE că e SINGURA cale să CREASCĂ profund și să capete o vindecare profundă și rapidă. Și așteaptă viitoarea ÎNCECARE ca pe un CADOU. Știe că va fi greu, știe că suferința nu e nimic în sine. Dar vede dincolo de ea. Vede CE va aduce cu sine încercarea. Și când aceasta vine cu toate implicațiile ei, îi spune PRIN CREDINȚĂ: ***bine ai venit! După-mă te rog pe următoarele treaptă a desăvârșirii la care nu aș putea să ajung fără tine!***

Și când în mijlocul încercării se face întuneric, și nu mai simte nimic, și totul pare un iad, și nu mai apare ieșirea și soluția, și sentimentele nu îl mai ajută atât de mult, și durerea e insuportabilă, și totul nu vine de la sine, ci CREDINȚA din nou îi este testată prin foc, și aduce aminte de toate încercările din trecut care păreau să îi aducă pieirea și în mod cu totul minunat i-au adus curățire și mântuire, și alege din nou să CREADĂ împotriva oricărei nădejdi, și să creadă că orice încercarea e limitată în timp, și că în curând va răsări din nou soarele! Și se face din nou soare, și acum vede vindecarea din inimă și o nouă măsură de har și de cunoaștere în viața lui, și acum în perioada de liniște și pace ȘTIE că chiar dacă o ispită a plecat tocmai se confruntă cu alta. Și e vorba de ispita PLATOULUI spiritual care vine grabnic după finalizarea oricărei încercări care presupune suferință intensă. Și această ispită a platoului spiritual îți va șopti:

- Gata, de acum este în sfârșit VINDECAT! De acum începe o nouă perioadă în care preocuparea ta trebuie să fie focalizată doar pe CEILALȚI...căci TU ești vindecat!
- De acum ești PUTERNIC și dacă ai făcut față acestei încercări poți face față la ORICE! S-a dus perioada de slăbiciune, mușchii spirituali ți-au crescut...de acum ești puternic.
- De acum va urma o perioadă de pace, căci oricum nimic nu te mai poate tulbura!
- Acum ești cu adevărat plăcut Domnului!
- De acum ȘTII. Trebuie doar ca ce știi să înveți pe ALȚII.
- Ai trecut în sfârșit de la stadiul de ucenic la cel de ÎNVĂȚĂTOR!
- Ce roade minunate ai în viața ta...acum ești cu adevărat FRUMOS și NEPRIHĂNIT!

Și această ispită va fi învinsă prin amintirea ADEVĂRULUI despre modelul care este Hristos, și va fi îndepărtată. Și apoi va urma într-adevăr o perioadă de slujire a celorlalți cu lucrurile învățate din propria vindecare, dar concomitent va rămâne și preocuparea pentru propria creștere și continuarea procesului nesfârșit al propriei vindecări. Și se va aștepta cu drag următoarea încercare! Și tot așa.

Dacă în prima situație, cel bolnav se zbate pe masa de operație și face mai dificilă lucrarea Duhului și încetinește procesul vindecării, în a doua situație cel bolnav stă liniștit pe masa de operație, face mai ușoară treaba Duhului și grăbește procesul vindecării! **Tu în care din cele două modele te recunoști?** Aștepti ieșirea din labirintul prezent ca pe o zibăvire în sine, sau ca pe o trecerea firească spre un Nou și BINE VENIT labirint?

Pavel este cel care este un model minunat în ce privește a doua situație. Oare nu acest lucru ne învață el în Filipeni cap.3? Voi pune în paranteze câteva mici comentarii printre verstele acestui pasaj.

1. Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul. Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos.

2. Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijeliții aceia!

3. Căci cei tăiați împrejur suntem noi care slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.

(iudaizatorii propuneau o neprihănire personală și duhul legalsimului)

4. Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult;

5. eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu;

6. în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.

(Pavel însuși a trăit prima parte din viața sa în legalism și biziindu-se pe o neprihănire personală.)

7. Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos.

(legalismul te leagă de țărână, de lumea vizibilă de acum și aici...Pavel renunță la neprihănirea personală și la gunoaiile țărâni din pricina lui Hristos)

8. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos

9. și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință.

(după MULȚI ani de RODIRE în Hristos el nu regretă alegerea făcută....dar nici nu își construiește din ROADE o nouă neprihănire personală pe care să o adauge la neprihănirea dată de Hristos. După mulți ani de rodire, el se bazează în continuare DOAR pe neprihănirea desăvârșită primită la nașterea din nou de la Hristos PRIN CREDINȚĂ)

10. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui;

11. ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.

(Nici neprihănirea primită în dar, și nici rodirea nu îl fac PASIV, static, nu îl așează pe un platou spiritual. El este într-o permanentă alergare și creștere, și el vizează înălțimea standardelor divine pe care le redescoperă mereu. Și știe că SUFERINȚA este mijlocul indispensabil al creșterii spre desăvârșire)

12. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.

13. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte,

14. alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.

(Pavel nu trăiește sentimentul periculos al autosuficienței spirituale. El recunoaște că

desăvârșirea a rămas departe de el și aleargă cu disperare spre ea...și nu are liniște, pace sau vreun răgaz ci aleargă ca un nebun mereu înainte!!!)

15. Gândul acesta, dar, să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți; și, dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință.

16. Dar, în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel.

(Pavel propune acest model de alergare SPRE desăvârșire tuturor credincioșilor!!!)

17. Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi.

18. Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos.

19. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecel, și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ.

(Pavel atrage atenția la modelele false ale neprihăniri personale, propuse chiar în Biserică și care sunt împotriva teologiei crucii lui Hristos căci denuță direct sau indirect crucea ca fiind insuficientă în a soluționa desăvârșit problema neprihănirii noastre înaintea lui Dumnezeu!)

20. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.

21. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.

(desăvârșirea este doar ATUNCI și ACOLO când vom fi căpătat un nou trup de slavă!!!)

Și iată raportarea la VIITOR a apostolului Pavel (**Fapte 20:22-24**):

22. Și acum, iată că, **împins de Duhul**, mă duc la Ierusalim, **fără să știu ce mi se va întâmpla acolo.**

23. Numai **Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri.**

24. **Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia **harului** lui Dumnezeu.**

Împins de Duhul...

Pavel resimțea în el însuși împotrivirea puternică a firii pământești împotriva voii lui Dumnezeu și în același timp rezistența firească, naturală și normală a ființei împotriva suferinței. Duhul se lupta mereu în el pentru a-l convinge din nou și din nou să accepte suferința și calea crucii. El nu se avânta spontan spre calea crucii, ci avea nevoie să fie ÎMPINS, ajutat și chiar constrâns de Duhul lui Dumnezeu.

Fără să știi ce mi se va întâmpla acolo

Pavel nu se bucura de un privilegiu în ce privește cunoașterea viitorului. În sensul că fiind așa de apropiat de Domnul era înștiințat mereu de ce i se va întâmpla și astfel NIMIC nu îl lua prin surprindere. Dimpotrivă, mai mult decât noi el trăia în incertitudine. Incertitudinea cu privire la viața sa pământească era pâinea sa cea de toate zilele. El trăia PRIN credință mai mult decât noi toți. El nu era mai privilegiat ci mai încercat decât noi în ce privește cunoașterea viitorului.

Numai (doar că – după alte traduceri) Duhul mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri

Pavel era înștiințat de Duhul doar că VA SUFERI! Nu era înștiințat în mod specific cum avea efectiv să sufere. El știa deci că vor veni ÎNCERCĂRI dar nu știa exact în ce vor consta acele încercări. De ce era nevoie ca Duhul să îl înștiințeze că va suferi? Oare nu știa Pavel acest lucru de la ÎNCEPUT (vezi chemarea din Fapte 9:15-16) și Pavel însuși nu îi învăța pe alții că viața de creștin este o viață de încercări (Fapte 14:21-22)? De ce era nevoie ca înainte de a intra într-o cetate nouă Pavel să fie înștiințat de Duhul că va suferi? Din mai multe motive. În primul rând pentru că se dă o bătălie permanentă asupra credinciosului ca să nu accepte și să prevadă suferința din viitor. Perioadele de pace prezente vor fi folosite mereu de cel rău ca să ne adoarmă, și să uităm că suntem în război și ca următorul lui atac să ne ia apoi prin surprindere. Ne uităm în Iov cap.1-2 pentru a înțelege cât de mult mizează cel rău pe ATACUL SURPRIZĂ!!! Și atunci era nevoie și la Pavel ca Duhul să îl înștiințeze din nou și din nou că este în război, că o bătălie câștigată nu înseamnă și câștigarea războiului. Și al doilea motiv e următorul. Când DUHUL te înștiințează că vei suferi, El nu te înștiințează ca să te tulbure, ca să te sperie, ca să îți fure pacea și bucuria prezentă. El te înștiințează nu doar că vei suferi, ci și că Domnul va fi cu tine, că nu vei suferi peste puterile tale, că suferința va fi limitată în timp, și că suferința va fi spre binele tău și al semenilor și că alături de suferințe vei primi BELȘUG de MÂNGĂIERI! Și te va face să privești spre slava viitoare, și îți va întări pacea din suflet, și vei învinge atacurile celui rău care te vor înștiința cu TOTUL ALTFEL despre încercările viitoare. Cel rău îți le va descrie astfel:

- Te vei vedea SINGUR în încercare.
- Va AMPLIFICA dimensiunea suferinței dincolo de ceea ce poți DUCE
- Va PRELUNGI în imaginația ta această suferință la INFINIT fără nici o întrerupere sau oază de odihnă
- Te va focaliza doar asupra suferinței, ca să nu vezi DELOC posibilul ei ROD.

- Îți va aduce aminte DOAR de suferințele trecute, și îți va înfățișa minciuna că această cale a crucii este DOAR suferință
- Te va face să uiți de MÂNGĂIERILE care abundă mereu în mijlocul încercărilor
- Te va face să uiți că toate încercările trecute au fost LIMITATE în timp și că au urmat perioade de odihnă, pace , refacere, și că toate încercările trecute, dacă ai rămas alipit de Domnul, au fost urmate de o degustare a slavei viitoare, de o minunată rodire în tine și în ceilalți!!!!
- Diavolul ne va amenința cu ÎNCERCĂRI SPECIFICE (îți va muri mâine copilul, îți va arde mâine casa...) dintre care multe NU VOR avea loc NICIODATĂ; și dacă unele vor avea loc, vor avea loc ALTĂDATĂ și CU TOTUL ALTFEL: Dumnezeu va fi cu noi și ne va întări!!! Și atunci când ne gândim la viitor și în numele căii crucii ne vin încercări care ni se par iminente, și sunt specifice, chiar prin aceasta ȘTIM că acele gânduri nu vin de la Domnul, ci de la diavol, și sunt MINCIUNĂ! Căci Duhul ne înștiințează CU TOTUL ALTFEL.

Ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.

Eliberat de comorile și planurile pământești, Pavel avea un singur PROIECT; UN SINGUR PLAN; O SINGURĂ DORINȚĂ; UN SINGUR VIS, și toate din viața sa erau subordonate acestui singur proiect. *Eu vreau NUMAI să-mi sfârșesc CU BUCURIE calea și slujba!* Întâi calea și apoi slujba, deși sunt legate între ele. Pavel avea de sfârșit propria sa alergare ca și credincios. Războiul pentru sufletul lui nu era la final. Războiul trebuia dus până la capăt. Și el era dus până la capăt împlinindu-și cu credincioșie slujba primită de la Domnul Însuși, aceea de a VESTI Evanghelia harului la orice făptură!!! Și el dorea nu doar să o ducă până la capăt, dar să o ducă CU BUCURIE!!!! Nu dorea să o ducă din silă, ca un învins, ca un umilit care de-abia așteaptă încetarea suferinței și trecerea dincolo, ci el dorea să sfârșească ca Hristos, ca UN ÎMPĂRAT care își acceptă cu bucurie și demnitate destinul divin.

Diavolul ne MINTE cu privire la încercările viitoare pentru ne UMPLE sufletul de TEAMĂ! Duhul ne înștiințează de încercările viitoare pentru a ne umple sufletul de PACE!!! Când Mântuitorul a înștiințat Biserica din Smirna de acel necaz de 10 zile, i-a poruncit: *să NU TE TEMI de ce ai să suferi!!!!* Aceasta este caracteristica Duhului care ne înștiințează cu privire la suferința viitoare: ne dă pacea Lui și ne îndepărtează teama din suflet!!! Când am aflat că mama mea are cancer de piele , cel rău a luat această veste pentru a mă MINTI asupra încercării viitoare și în imaginația mea vedeam cum suferința fizică se amplifică și mama nu va rezista și va spera și va cărți împotriva cerului! Și mi-am pierdut pacea pentru moment și m-am umplut de teama. Dar Duhul m-a încurajat mereu spunându-mi că DOMNUL va fi cu noi, și că va cântări fiecare strop de suferință, și că totul va lucra spre binele nostru. Mama mea a suferit, dar limitat și a sfârșit ca o regină, cu pace și bucurie în suflet, și ultima clipă a ei de CONȘTIINȚĂ a

fost un ZÂMBET. Și ultima dată când am văzut-o conștientă a ZÂMBIT. Acel ZÂMBET mi-a rămas în suflet ca o minunată MOȘTENIRE. E zâmbetul BIRUINȚEI în încercare, e dovada faptului că DUMEZEU este cu noi, e stâlpul meu de aducere aminte ca NICIDECUM să nu mă tem de ce am să sufăr în viitorul meu și în perioada lui Anticrist! E adevărul care face una cu pământul toate minciunile celui rău care prin tot felul de vești rele prin care vrea să îmi fure pacea și frica de Domnul!

Dar eu nu țin numai decît la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă

Cum putea Pavel să trăiască o astfel de viață, închis zilnic în incertitudine și abandonându-se zilnic PRIN CREDINȚĂ în brațele Creatorului? Pavel era liber. Nimic nu îl mai lega de pământ. El vînduse tot ce avea și se folosea de această lume ca și cum nu se folosea de ea. El nu lăsa ca nimic să îl lege de acest pământ. El avea doar ZIUA de AZI pe care o închina în întregime Domnului zicînd: *Azi du-Mă unde vrei Tu, trece-mă prin ce vrei să mă treci, trimite-mă unde vei vrea să mă trimiți, dar să RĂMÂI cu mine!* Când ești gata în fiecare zi să renunți la propira ta VIAȚĂ, atunci ești gata să renunți la orice altceva de pe acest pământ (casă, mașină, serviciu...). El primea cu bucurie darurile și mîngâierile Creatorului dar nu le lăsa să îl lege de pământ și să îi facă viața sa pe acest pământ SCUMPĂ. Lucrurile de PREȚ ne leagă. Inima va urma mereu comoara. Singura șansă să fii liber pe pământ și să urmezi calea regală a lui Pavel, este să NU AI COMORI pe pământ. Orice comoară ai, orice vis în sine, orice proiect în sine, orice obiectiv în sine, te va lega, și va fi folosit de cel rău ca să te facă să te temi, să te îngrijorezi. Să te consumi, să te defocalizezi. Este o singură soluție. Să vinzi tot ce ai în fiecare dimineață și în fiecare dimineață să te PUI cu totul la dispoziția Domnului și dacă Domnul vrea ca până la sfârșitul zilei să ajungi în închisoare să urmezi cu fruntea sus și prin credință această chemare, ca unul care vei ști că acolo te trimite Domnul, că Domnul va fi cu tine și că ai o misiune de îndeplinit!!! **Ce te mai ține legat de pământ????**

Acum înțeleg mai bine reacția legalistului față de modelul harului. De ce Ismael râdea de Isaac? De ce Israel l-a răstignit pe Hristos? De ce iudeii au prigonitorit pe creștini? De ce legalistii judecă și luptă împotriva celor care trăiesc în har? De ce o biserică legalistă este revoltată până la cer de o biserică care trăiește în har și se bucură de libertățile culturale date de Hristos în vederea mîntuirii oamenilor? Pentru că modelul harului lovește în modelul neprihănirii personale, neprihănire personală care este temelia siguranței ființei lor. Și atunci este amenințată întreaga siguranță a ființei lor. Și e normal să reacționeze și să răstignească modelul harului? De ce cel care trăiește în har privește cu compasiune spre legalist, dar legalistul este tulburat de cel care trăiește în har și se repede împotriva lui să îl nimicască? De ce cel legalist nu poate ÎNGĂDUI modelul harului? De ce? Pentru că modelul harului îl demască, îi răpește ce are el mai scump: idolul neprihănirii personale! Cel ce trăiește în har știe, înțelege și anticipează reacția legalistului. Când cel care trăiește în har vine să aducă vindecarea unei comunități legaliste, el știe de la început cum va sfârși....răstignit pe o cruce. Dar mai știe că o rămășiță se va trezi. Și pentru acea rămășiță merită să trăiască și să moară, căci el însuși face parte din rămășița pentru care a murit Hristos!

7:13-14 – Calea cea strâmtă

Înainte de a analiza pasajul despre poarta cea strâmtă, aş mai comenta puţin câteva lucruri din versetul 11:

- Mântuitorul ne spune clar că noi suntem RĂI. Acesta este diagnosticul pus de Mântuitorul, omenirii. Dacă te vezi un om bun ÎI contrazici pe Mântuitorul Însuşi.
- Tatăl cel din ceruri este generos, El este bun şi vrea să dea lucruri bune copiilor Săi, dar le va da doar celor care le cer. Partea noastră este să cerem cu credinţă harul divin. Din partea lui Dumnezeu, disponibilitatea de a dăruii este maximă. Noi limităm harul divin în viaţa noastră. Cine îl cere mai des, mai intens şi cu mai multă credinţă, acela are parte de mai mult har. Şi harul se cere în fiecare zi şi în fiecare clipă.
- Care tată dă fiului său o piatră în loc de pâine şi un şarpe în loc de peşte? Dar care tată dă fiului său o piatră, chiar dacă acesta i-o cere în loc de pâine, şi care tată dă fiului său un şarpe, chiar dacă acesta i-l cere în loc de peşte? În bunătatea Sa, Tatăl va da lucruri bune copiilor săi. Noi nu ştim cum să ne rugăm de multe ori şi adesea cerem şerpi otrăvitori. Slăvit să fie Domnul că NU NE ASCULTĂ aceste rugăciuni, ci le traduce prin Duhul Sfânt şi El ne dă ce avem cu adevărat nevoie.

Mântuitorul ne face chemarea să intrăm pe CALEA cea strâmtă şi să ne ferim de calea cea largă. Din contextul predicii ce înseamnă calea cea largă şi calea cea strâmtă? Predica este rostită poporului lui Dumnezeu şi nu neamurilor. E rostită unui context foarte religios. Poporul Israel se împarte în două. Majoritatea umblă pe calea cea largă, şi doar o rămăşiţă pe calea cea strâmtă. Dar ambele categorii caută o cale şi umblă pe o cale. Ambele categorii doresc să ajungă la mântuire. Dar unii ajung la pierzare şi doar puţini la mântuire. Calea cea largă este calea neprihănilor personale şi a falsei religiozităţi, este calea propusă de Farisei. Este calea celor care scad standardele divine, şi propun nişte standarde omeneşti, accesibile. Nevoia de har este din ce în ce mai mică, şi omul prin voinţa sa împlineşte un set de reguli şi prescripţii care îi dau confortul unei neprihănilor personale. Un astfel de om este un om moral şi religios, se fereşte de păcatele grave, şi Numele lui Dumnezeu este mereu pe buze. El are un vocabular religios şi se laudă că îl iubeşte pe Domnul, că are credinţă, că este un copil al Domnului, că nu este ca Neamurile. Dar pe dinlăuntru este plin de răutate şi judecată, de mândrie şi necredinţă, de afirmare de sine şi îngrijorări, de iubire a lucrurilor materiale şi a slavei acestei lumi.

Calea cea strâmtă este calea celui care lasă standardele divine acolo unde le-a aşezat Dumnezeu, cel care acceptă că nu poate prin el însuşi să le atingă. Cel care acceptă că standardele divine sunt un ideal spre care se merge şi nu un set de reguli care poate fi împlinit în mod desăvârşit de astăzi. Cel ce umblă pe calea cea strâmtă nu se teme de resturile din

viața sa. El le vede zilnic și cere zilnic harul divin pentru transformare și vindecare. El nu ajunge niciodată să se creadă desăvârșit, ci aleargă mereu spre desăvârșire. Idealul său este Hristos Însuși și în lumina acestui ideal descoperă noi și noi resturi în viața lui. Și nu se mulțumește doar în a le conștientiza. El nu se complăce în acceptarea bolilor sufletului. El crede că Domnul vrea și poate prin har să îl vindece. Și cere cu ardoare și credință acest har și se lasă călăuzit de Domnul spre cuvintele și experiențele prin care va primi acest har. Cel care umblă pe calea cea strâmtă refuză autosuficiența spirituală și să șadă pe scaunul unei neprihăniri personale. El aleargă prin harul divin mereu și mereu spre desăvârșire.

Calea neprihănirii personale este largă, căci este calea ușoară, și calea pe care omul o alege instinctiv. Stă în firea noastră să alegem calea cea largă, căci din firea noastră ne ghidăm după lucrurile vizibile, credem că suntem buni și că putem face binele și dorim disperati să avem o imagine bună despre noi înșine, dorim să rămâne dumnezei în inima noastră și opunem o rezistență teribilă la schimbarea interioară. Deci, instinctiv și FĂRĂ să ne învețe cineva vom alege calea cea largă a neprihănirii personale. Și MULȚI sunt cei care intră pe poarta cea largă și umblă pe calea cea lată. Dar această cale duce la pierzare. Duce la înstrăinarea de har aici și acum și duce la înstrăinarea de har pentru totdeauna dacă perseverăm să umblăm pe ea.

Calea celor săraci în duh, calea acceptării resturilor din viața noastră și a dependenței permanente de harul divin, calea transformării interioare și curățirii adâncurilor sufletului este îngustă și poarta de intrare este strâmtă. Observăm că este o provocare SĂ INTRI și apoi o PROVOCARE să UMBLI. Predica de pe munte nu se oprește doar la intrare, ci ea este rostită în special pentru partea de UMBLARE. Adevărurile din predica de pe munte ne ajută să ne naștem din nou, dar și să umblăm pe calea mântuirii. Poarta nu poate fi separată de cale. Dar noi adesea separăm aceste lucruri și reducem mântuirea și credința la intrarea pe poartă. Dar ce am făcut atunci la nașterea din nou, trebuie să continuăm să facem toată viața. Intrăm prin credință și continuăm prin aceeași credință care însă trebuie să fie testată și trebuie să crească. Intrarea este partea mai ușoară, căci presupune primul act al credinței. Rămânerea e marea provocare, căci presupune reînnoirea zilnică a actului inițial al credinței.

Mântuitorul ne înștiințează că puțini sunt cei care o AFLĂ. Probabil mai puțini sunt cei care intră, și probabil și mai puțini sunt cei care rămân pe ea. Și rostește acest adevăr în contextul poporului lui Dumnezeu, Israelul de atunci. Și istoria Bisericii ne arată că același lucru s-a întâmplat și cu privire la Neamuri. Mulți dintre Neamuri au respins pe Hristos. Alții au venit spre Hristos, dar au venit tot prin religiozitate și neprihănire personală. Puțini sunt cei care au venit la Hristos pe calea credinței și au rămas în ea. Deci și în Biserică, tendința majorității va fi spre calea neprihănirii personale și nu spre cea a harului. Calea harului este așa de strâmtă, încât PUȚINI sunt cei care o află. Acest adevăr rostit de Mântuitorul în predica de pe munte rămâne valabil și astăzi. De aceea, cel care află calea harului și vrea să o spună și altora, e bine să știe de la început că PUȚINI vor fi cei care vor afla. Dumnezeu va descoperi această cale *pruncilor* și o va ascunde de cei care se cred înțelepți și pricepuți. De

aceea, cel care află calea harului trebuie să știe de la început că el, ca și Hristos, va fi respins de cei mai mulți și că doar o rămășiță îl va asculta. El este chemat să vestească cu ÎNDRĂZNEALĂ calea harului, dar să aibă așteptări realiste de la oameni. Dar ca unul care el însuși face parte din rămășița mântuită de Hristos, să spună și el ca Pavel:

- *Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea, pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea, **rabd TOTUL pentru cei aleși**, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică. (2 Tim.2:10-11)*

Chiar dacă aceste două căi sunt opuse, nu înseamnă că odată intrat pe calea strâmtă nu voi fi tentat să umblu pe cea largă. Tendința naturală a firii va fi umblarea pe calea cea largă. Și această luptă dintre cele două căi este până la sfârșit și are loc pentru toate domeniile de sfințire din viața noastră.

Vom da următoarea ilustrație: rodirea ca soț. Să ne închipuim doi soți credincioși, care în acest domeniu, au un nivel de rodire similar.

Primul soț însă este curtat de calea cea largă. El se evaluează ca și soț în lumina unor standarde omenești, accesibile și prin compararea cu ceilalți. Și se consideră un soț bun, căci nu își înșală soția, o iubește, petrece timp cu ea, aduce bani acasă, se roagă împreună cu ea, o ascultă adeseori, o iartă când greșește. Chiar este un soț care poate fi considerat un model în acest domeniu de către comunitate. Cu siguranță că nu poate spune că este perfect, căci cine este perfect? În lumina acestor standarde, restul din viața sa e mic, iar el șade în acest domeniu confortabil pe un scaun al autosuficienței personale. Și pe ce acest scaun cu siguranță va judeca pe soții cei răi și nu-i va putea înțelege.

Al doilea soț alege în continuare calea cea strâmtă. El se evaluează în lumina standardelor divine și se compară cu Hristos. El meditează profund asupra standardelor puse de Hristos însuși în dreptul soțului creștin:

- *Bărbaților, iubiți-vă nevestele CUM a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește cu drag, ca și Hristos Biserica. (Efeseni 5:25-30).*

Nu este timpul acum să dezvoltăm înălțimea acestor standarde, dar ele sunt amețitoare! În fața acestor standarde, pe care nu le cunoaște pe deplin, ci doar le întrezărește de departe, al doilea soț cade în genunchi și vede cât de MARE este restul din viața sa. Și cere zilnic har pentru a diminua din rest. Și nu se oprește din această devenire ca SOTĂ cristic niciodată! Normalitatea vieții spirituale este MIȘCAREA. Cine stă, deja a ales calea cea strâmtă. Am văzut pe Pavel în Filipeni cap.3 cum aleargă ca un disperat spre desăvârșirea pe care nu o va atinge niciodată în viața aceasta! Cel care este mulțumit de nivelul său de rodire, cel care se odihnește liniștit pe un platou spiritual, cel care crede că deja a ajuns, că deja stă bine, se îndepărtează de calea cea strâmtă și se îndreaptă cu pași repezi spre calea cea largă. În orice domeniu al vieții noastre mai sunt resturi mari și deci în fiecare domeniu al vieții noastre trebuie să cerem constant harul divin pentru a crește mai mult spre El. Standardele atât de înalte date de Hristos nu sunt dat credinciosului pentru a-l condamna în permanență la un sentiment de vinovăție și întristare, ci pentru A-L AJUTA să rămână pe calea cea îngustă, pentru a-l păzi de pericolul neprihănirii personale și al autosuficienței spirituale și pentru a-l ajuta să conștientizeze nevoia disperată de har, și pentru a-l ajuta deci să ceară acest har divin și să rodească.

Și acest lucru e posibil, căci am înțeles că dinamica rodirii are loc pe temelia neprihănirii primite de la Hristos. Cine uită acest lucru și încurcă borcanele va pierde bucuria creștină și va experimenta vinovăție și întristare accentuate. Apoi, va experimenta și complacere: de ce să mă zbat dacă oricum sunt așa de departe de standard? Apoi, va experimenta procesul diminuării standardelor și negării resturilor din viața sa. Prin toate aceste trei lucruri va diminua și bloca harul din viața sa.

Nu este în pericol cel care vede cât de MARI sunt resturile din viața sa, ci cel care nu mai vede acest lucru, cel care vede resturile din viața sa ca fiind mici. Cu siguranță că există și pericolul complacerii, acela de a vedea resturile și de a nu chema cu credință harul pentru vindecare. Și atunci a fi pe calea cea strâmtă înseamnă:

- A apela constant la harul divin și a fi mereu în creștere în ce privește rodirea.
- Această creștere va duce la conștientizarea a noi înălțimi ale standardelor divine și, deci, la conștientizarea unor noi resturi, ba chiar a unor resturi MAI MARI!
- Această conștientizare va fi urmată nu de complacere, ci de căutarea cu credință a harului divin, și se va produce o creștere și mai mare.
- Această creștere și mai mare va duce la o conștientizare și mai mare a resturilor și apoi la o căutare și mai mare a harului și tot așa până la capăt.

Cu cât facem mai mulți pași spre idealul care este Hristos, cu atât conștientizăm cât de departe este de noi acest ideal. Este ca și cum ne-am apropiat de un munte pe care trebuie să-l

urcăm. De la distanța muntele ne pare mai mic. Cu cât de apropiem, cu atât ne dăm seama cât de mare este și înalt este muntele. Deși suntem MAI aproape de vârf, ne dăm seama mai bine cât de DEPARTE suntem de el. Aceasta este normalitatea creșterii spirituale. Aceasta este normalitatea care NE ȚINE smeriți, săraci în duh și în permanență dependenți de harul divin.

Paradoxal! Deși văd lămurit că prin harul divin cresc în asemănare cu Hristos, în același timp văd mai bine resturile și adâncimea bolilor din viața mea și conștientizez și mai mult nevoia mea de har divin. Și este așa de normal să fie așa. Dumnezeu ne cere să trăim ca Hristos. Dar când spunem *ca Hristos* ce se aprinde în mintea fiecăruia dintre noi? Cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Hristos, cu atât ne dăm seama mai bine ce înseamnă de fapt ca Hristos! Creșterea în asemănare cu Hristos e posibilă prin creșterea în cunoașterea lui Hristos și duce la o cunoaștere mai mare a lui Hristos! O cunoaștere mai mare a lui Hristos duce la o semnificație mai ÎNALTĂ a standardului și, deci, la o conștientizare mai mare a restului rodirii mele!

Deci în pericol este cel care NU VEDE resturile din viața sa, care nu mai vede bârna cât de mare este, care vede restul devenind mai mic. Dacă crești spiritual și în același timp vezi RESTUL mișcorându-se și nu mărindu-se, ceva NU ESTE în regulă! Este DOVADA clară că te îndepărtezi de calea cea strâmtă, că te îndrepti spre scaunul confortabil al neprihănirii personale și al autosuficienței spirituale, că ești pe drumul înstrăinării de har. Dumnezeu în bunătatea Sa te va trezi printr-o încercare, dar fii înțelept și trezește-te înainte și cere harul dinainte! Și când încercarea va veni vei ști că e tocmai răspunul la ruga ta!

Nu te speria de resturile din viața ta. Sperie-te când nu le mai vezi sau când le vezi mici. Căci aceasta e calea cea largă, cea a resturilor mici și aceasta e calea cea îngustă, cea a resturilor mari! Și dacă vezi aceste resturi mari și te rogi pentru Duhul Sfânt, e tot ce poți face și ești pe drumul cel bun! Dacă doar le vezi, e iarăși un pericol. Nu negarea dar nici complacere! Acceptarea însoțită de căutarea cu credință a harului transformator. Vrei să vezi dacă ești pe calea cea strâmtă? Privește la domeniile de rodire din predica de pe munte:

- Vezi un progres constant în aceste domenii, progres realizat prin harul divin?
- Vezi în același timp o conștientizarea mai mare a curențelor personale în aceste domenii?
- Și vezi simultan o căutare și mai cu credință a harului divin spre transformare?

Dacă da, atunci înseamnă că umbli constant pe calea cea strâmtă. Dacă MĂCAR una din cele două elemente de mai sus lipsește, puneți UN MARE semn de întrebare. Dar pentru mulți, există o zbatere prelungită între cele două căi, până când aflăm în profunzime calea cea îngustă și învățăm să o acceptăm zilnic.

A umbla pe calea cea largă înseamnă opusul, iar cum spuneam, dacă măcar una din cele trei caracteristici de mai sus lipsește, atunci înseamnă că nu umblăm constant pe calea cea strâmtă, ci că un picior se îndreaptă spre calea cea largă.

Revenim la cei doi soți. Dacă Isus le-ar face o vizită și ar cina cu ei. Cum ar reacționa? Primul soț ar sta la masă cu Isus, ar purta dialoguri interesante despre viața de familie și educația copiilor, ar pune întrebări pentru a înțelege mai multe. Al doilea soț, ar îngenunchia, ar spăla cu lacrimile lui picioarele Mântuitorului și ar cere cu disperare har de la SINGURUL SOȚ care a existat vreodată! Cine dintre cei doi soți va rodi mai mult? În lumina acestui tablou ce înseamnă: fericire de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați?

Semnele faptului că mă îndrept spre calea cea largă sunt:

- După ce îmi soluționez problemele grave și vizibile ale vieții spirituale și îmi formează anumite deprinderi spirituale, mă bazez mai mult pe aceste deprinderi și nu mai caut cu disperare harul divin de care acum parcă am nevoie mai puțin decât la început când aveam așa de multe și grave probleme.
- Creșterea spirituală de după nașterea din nou mă face să văd că m-am apropiat mulțumitor de standardele divine. Mă încercă sentimentul mulțumirii de sine și al autosuficienței spirituale. Resturile din viața mea par mici.
- Această falsă conștientizare a unor resturi mici din viața mea mă va face să mă complac în starea bună în care sunt și să șed relaxat pe scaunul așa-ziselor mele performanțe spirituale.
- Această ședere confortabilă mă va face să văd și mai puțin nevoia de vindecare din viața mea și să caut și mai puțin harul divin.

Când scriu aceste lucruri îmi dau seama că este esențial să mă cercetez eu însumi în lumina celor două porți și a celor două căi. Căci, Predica este scrisă în primul rând pentru mine, iar nu pentru frații mei, sau fariseii din secolul întâi. E esențial să accept că tendința spre fariseism și legalism și spre neprihănirea personală este ADÂNC înrădăcinată în mine și că voi avea de luptat cu această tendință până la moarte. Predica de pe munte se adresează legalismului din mine, fariseismului din mine, neprihănirii personale din mine!!! Și legalismul poate căpăta forme atât de subtile și ascunse.

De ce mulți umblă pe calea cea largă? Căci ne NAȘTEM cu această tendință spre legalism. Ea este adânc înscrisă în ADN-ul ființei noastre. Nu e necesar ca cineva să ne învețe legalismul. Îl avem în sânge și îl vom manifesta spontan, natural. Și acum mă gândesc la copii care cresc într-o biserică legalistă care se înstrăinează singură de har. Ei nu doar că au legalismul în sânge de la naștere, dar sunt și expuși zilnic prin modelul părinților și al Bisericii la calea cea largă a neprihănirii personale. Și stau și mă întreb: cât de BINE își vor însuși în acest context

calea cea largă, cât de adânc vor îmbrățișa calea religiozității și cât de greu le va fi să învețe calea cea strâmtă a harului? Și îmi închipui cum ar reacționa un om care și-a însușit în practică foarte bine calea neprihănirii personale, dacă ar citi predica de pe munte și aceste comentarii. Acest om are harul pe buze, afirmă mântuirea doar prin har, dar în viața sa practică trăiește sub robia neprihănirii personale.

Și dacă ar citi deci, predica de pe munte și aceste comentarii, ar aproba în totalitate cele spuse, ba ar predica și altora din gândurile predicii de pe munte. Ar aproba fenomenul construirii neprihănirii personale și al înstrăinării de har și ar ține conferințe pe această temă. Dar totul va avea în vedere pe CELĂLALT, și nu pe sine. Citind aceste comentarii el va conștientiza și judeca și mai mult MINCIUNA neprihănirii personale în care trăiesc *ceilalți oameni*, și prin faptul că va predica aceste adevăruri va încerca să se convingă pe sine că el nu este acolo. Aprobarea și predicarea unui adevăr nu înseamnă și întruparea aceluși adevăr în viața de zi cu zi. Dar o caracteristică înfiorătoare a omului este orbirea sa față de discrepanțele izbitoare între teologie și practică, între ce afirmă și ce trăiește. El poate predica astfel împotriva neprihănirii personale, fără să sesizeze cât de mult este robit în viața de zi cu zi de neprihănirea personală. Deci, mare atenție dacă ești de acord cu predica de pe munte și cu aceste comentarii, NU ÎNSEAMNĂ că ai și înțeles. Ai început să înțelegi doar în momentul în care descoperi cât de mare este legalismul și fariseismul din tine și că predica de pe munte a fost scrisă special pentru tine și nu pentru alții! Dacă nu ai ajuns la această concluzie, cât de mare trebuie să fie întunericul din inima ta!

Ne dăm seama ce provocare a avut Mântuitorul în a predica unei generații educate și crescute în teologia neprihănirii personale. De aceea, predicile Sale conțin expresii NOI, expresii ȘOCANTE, și foarte multe exemple CONCRETE din viața lor de zi cu zi în care aceștia s-ar putea regăsi. Doar predicile care insistă CLAR pe partea practică, de trăire, în care omul se poate regăsi ușor au șansa să spargă ZIDUL orbirii aduse de neprihănirea personală. O predica pur teologică, pare a nu avea nici o șansă. Dacă Mântuitorul le-ar fi spus:

- Ce mare și minunat este Dumnezeu!
- Mântuirea e doar prin har!
- Iubiți pe Domnul!
- Trăiți pentru slava Lui!
- Încredeți-vă în Domnul!
- Faceți binele!

Toți ar fi spus: ***DA! așa este! Asta facem deja și deci, asta trebuie să continuăm să facem!***

Predicile abstracte cu elemente teologice generale NU POT ATINGE inima fariseului. Și cum fiecare din noi purtăm în noi o importantă DOZĂ de fariseism, fiecare din noi are nevoie de PREDICI directe, cu exemple concrete din viața noastră, care să demaște cât mai clar resturile din viața noastră. Vom mai reveni la această temă mai târziu, când vom încerca să sintetizăm lecțiile predicii de pe munte.

7:15-20 Păziți-vă de proorocii mincinoși

Calea cea largă nu doar că este înscrisă în inima noastră din naștere, nu doar că o învățăm și de la majoritatea care umblă pe calea cea largă, dar are și prooroci mincinoși care o vestesc! De aceea Mântuitorul avertizează pe ucenici de pericolul proorocilor mincinoși. Acești prooroci nu sunt personaje imaginare. Contextul ne arată foarte clar că acești prooroci mincinoși erau cărturarii și fariseii care învățau pe popor calea cea largă a neprihănirii personale.

Și acești prooroci au o caracteristică fundamentală: sunt dificil de depistat, căci se îmbracă în haine de oi. Dacă te uiți din afară la un credincios autentic (o oaie) și un lup răpitor nu vezi nicio diferență. Pe proorocul mincinos nu îl poți depista ușor. Proorocii mincinoși au existat în toată istoria lui Israel. Dar au fost mai ușor de depistat, căci cheamau DESCHIS poporul la idolatrie și la păcate. Și poporul se închina la idoli, uita de Templu, de Scriptură și se dădea la păcate grave vizibile (adulter, perversiuni sexuale, crime etc.) Dar Fariseii predica cu ardoare împotriva idolatriei și păcatului. Ei afirmau unicitatea lui Dumnezeu, știau pe de rost Scripturile și erau gata să moară pentru Templu. Nu comiteau adulter, crime și furturi. Erau oameni civilizați și politicoși, erau oameni morali și de bine. Și era de dorit să ai ca vecin un astfel de om evlavios și bine intenționat.

Este MAI UȘOR să deosebești un prooroc mincinos atunci când predică ceva ERETIC sau promovează FĂȚIȘ o viață imorală. Și în istoria Bisericii au fost și astfel de prooroci care au contestat divinitatea lui Isus, și care aprobau promiscuitatea sexuală. E MAI UȘOR să depistezi astfel de prooroci mincinoși, care de obicei își dau mai târziu pe față ereziile și viața imorală. Dar Mântuitorul nu ne vorbește în predica de pe munte despre acești prooroci mincinoși, ci despre un alt profil, mult mai subtil și mult mai greu de depistat. El ne vorbește despre proorocii mincinoși de tip fariseic, care promovează în comunitate legalismul și neprihănirea personală. Acești oameni vor predica cu conștiinciozitate doctrinele esențiale ale credinței creștine. Vor predica cu ardoare că mântuirea e doar prin har. Vor fi împotriva imoralității și vor încerca să se lupte cu ea în viața lor. Dar PRIN viața lor vor promova o teologie a neprihănirii personale care va ucide harul din Biserică. Și e mult mai subtil, căci mesajul lor împotriva harului nu e verbalizat într-o predică, și nici rostit pe ascuns. Mesajul lor împotriva HARULUI este însă transmis prin viața lor, prin modul lor de a fi. Și este un mesaj MULT mai eficient decât cel al unei predici. Căci faptele noastre vorbesc mai mult decât predicile noastre. Ba mai mult, mesajul este ASCUNS și camuflat de predicile care înalță DOAR harul lui Dumnezeu, și când VIAȚA UNUI lider

religios care predica despre har promovează teologia neprihănirii personale, atunci avem de a face cu CEA MAI eficientă lovitură a diavolului împotriva harului divin din Biserică. Căci Biserica nu va vedea pericolul, își va însuși în practică teologia neprihănirii personale și va păstra pe buze teologia harului. Și atunci orbirea va fi atât de mare!!! Biserica va păstra doctrinele corecte, va continua să predice împotriva imoralităților din societate, va păstra cu sfințenie formele religioase și anumite valori morale. Oamenii din Biserică vor fi oameni de bine, politicoși și civilizați. Dar în două, trei generații sfeșnicul va fi luat și Biserica va rămâne înstrăinată total de harul divin. În primele secolele ale istoriei Bisericii s-au dus lupte serioase legate de doctrinele sfinte. Și au fost lupte importante legate de: identitatea lui Hristos, de Sfânta Treime, de canonul Vechiului și Noului Testament. Și mulți lideri creștini din acea vreme au crezut că dacă vor păzi doctrinele, vor păzi și Biserica. Dar au uitat mesajul prediciei de pe munte: poți păstra cele mai corecte doctrine și totuși să te înstrăinezi de har prin idolul ascuns al neprihănirii personale. Și pe când credincioșii se luptau cu doctrinele greșite și înfruntau vertiginos valurile de prigoane, nu erau atenți la spiritul legalismului și al neprihănirii personale care invadea Biserica. Și pentru a crea un cadru perfect pentru înflorirea acestui spirit diavolul vine cu lovitură dată prin curțarea Bisericii de către stat. Statul apără Biserica și o cheamă în jocurile puterii. Prin Constantin și urmașii lui statul oferă Bisericii clădiri mari și fastoase, salarii pentru episcopi, putere, protecție și tot felul de avantaje. Statul încurajează Biserica să se organizeze într-un SISTEM piramidal, pentru a încuraja înflorirea legalismului și pentru a repudia cât mai repede viața din Dumnezeu adusă de harul divin. Cine din cei de vremea de atunci a văzut atacul, a sesizat lovitură?... Cine din vremea lui Anticrist va vedea atacul?

Mântuitorul introduce metafora RODIRII. Ea este o metaforă cheie în Evanghelia după Matei și pentru a desluși tainele Împărăției. Rodirea presupune un PROCES, un proces desfășurat în timp. Mântuitorul deci, nu se așteaptă să devenim peste noapte desăvârșiți precum și Tatăl este desăvârșit, dar să rodim permanent spre această desăvârșire. Mântuitorul nu ne propune împlinirea unui set de reguli, ci o transformare adâncă a omului dinlăuntru după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar acest lucru presupune un proces. Dar la fel cum roadele pomului bun se află în timp, la fel se află și roadele pomului rău. Acest soi de prooroc mincinos va fi depistat în TIMP. Mântuitorul ne înștiințează că îi vom cunoaște nu după doctrinele lor, ci după roadele lor.

În lumina prediciei de pe munte care sunt roadele bune, așteptate de Dumnezeu de la cel credincios? Acestea sunt:

- Creșterea în sfințire.
- Creșterea în iubire.
- Creșterea în iertare.
- Creșterea importanței lucrurilor făcute în ascuns și detașarea de aprecierile oamenilor.

- Detașarea de comorile pământești și o creșterea a preocupărilor pentru lumea viitoare și a comorilor cerești.
- Creșterea vindecării față de îngrijorările cu privire la pâine și creșterea în credință în ce privește purtarea de grijă a lui Dumnezeu.
- Creșterea în dimensiunea de a trăi AZI prin credință și de a lăsa ziua de mâine în mâinile Domnului.
- Creșterea în a căuta mai întâi Împărăția în orice context al vieții.
- Scăderea spiritului de judecată și înlocuirea lui cu manifestarea harului față de semenii.
- Creșterea în smerenie, în conștientizarea resturilor din noi și o chemare mai profundă a harului divin.
- Creșterea în dependența de har.
- Creșterea în arătarea harului.
- Accentul pus din ce în ce mai mult pe necesitatea unei schimbări interioare care vizează adâncimile ființei.
- Când dinamica Bisericii scoate la iveală un rest, o boală din inima sa, se smerește, o recunoaște înaintea sa și înaintea celorlalți și caută harul vindecării.
- Va crește în îngăduință, în acceptarea diferențelor, în accesarea tainei unității în diversitate.

Aceste lucruri pot fi mimate o vreme, dar doar o vreme. Adevărul despre ce este în inima unei persoane va ieși la iveală. Testul TIMPULUI, testul RELAȚIILOR și testul ÎNCERCĂRILOR vor scoate la iveală ce este adevărat în inima omului. Roadele rele sunt legate de:

- Imoralitate.
- Centrarea pe sine și lipsa iubirii cristice.
- Centrarea pe dreptatea personală și neputința de a ierta.
- Iubirea imaginii de sine înaintea celorlalți.
- Iubirea de bani și o preocupare constantă față de lumea de acum și bunurile materiale.

- Multe îngrijorări cu privire la pâinea cea de toate zilele și la ziua de mâine.
- Căutarea mai întâi a interesului personal în contextele vieții.
- Creșterea în autosuficiență spirituală și o conștientizare din ce în ce mai mică a resturilor din viața de credință.
- Creșterea în spiritul de judecată și în condamnare a celorlalți.
- Înstrăinarea de har.
- Accentul pus din ce în ce mai mult pe reguli precise, prescripții comportamentale, forme și lucruri exterioare.
- Când dinamica Bisericii va scoate la iveală bolile din inima sa, le va nega și va da vina pe ceilalți care îl provoacă.
- Va crește în rigiditate; adevărul său va fi adevărul ultim și va fi intolerant față de diferențe și față de „gravele” abateri de la „adevăr”.

Mântuitorul când vorbește despre ROADE vorbește despre UN MOD de a fi, și nu despre elemente punctuale. Un om duhovnicesc poate judeca, dar apoi se pocăiește degrab și manifestă har. Un om duhovnicesc poate fi derutat de îngrijorări, dar apoi se căiește și revine pe calea credinței. Rodul vizează constanța din viața noastră și direcția spre care se mișcă sufletul nostru. Legat de îngrijorări: suntem în luptă cu îngrijorările și vedem creștere în vindecarea de îngrijorări? Un om firesc care imită spiritualitatea se va da de gol în mijlocul adunării. Vorbeam de testul timpului. Trecerea timpului aduce cu sine testul perioadelor de criză și testul relațiilor. Testul relațiilor e foarte grăitor. Cel care nu este transformat de har, nu poate oferi har. Când frații îi vor greși, el va judeca și nu va ierta. Când imaginea sa va fi lovită înaintea Bisericii, el nu va suporta și ori va pleca, ori va face război. El nu va renunța la dreptatea sa și la interesele sale, pentru interesele Împărăției: unitatea, mântuirea oamenilor, pacea.

Imperfecțiunile fraților sunt o unealtă atât de eficientă în a scoate la iveală ce este în inima unui om. Și dacă iese la iveală o boală, cel care trăiește în har se va smeri, o va recunoaște și va cere Domnului vindecare. Dar cel care trăiește prin lege o va nega, va da vina pe ceilalți, se va victimiza, va fugi și va poza în martirul prigoniț de o Biserică firească. Pierderile în domeniul bunurilor materiale și în domeniul imaginii de sine scot atât de bine la iveală ce se ascunde în inima unui om. Omul care trăiește prin lege este străin de har, iar astfel nu se poate lupta cu spiritul lumii. El este plin de spiritul lumii, dar acest spirit este ascuns sub forme și vocabular religios. Și în inima sa va iubi comorile acestei lumi. Și aceste comori au în vedere imaginea înaintea semenilor și bunurile materiale. Dumnezeu concepe viața astfel încât în dinamica Bisericii și a vieții să suferim pierderi și nedreptăți atât în domeniul imaginii noastre înaintea

celorlalți, cât și în domeniul bunurilor materiale. Cel ce trăiește prin lege, nu va putea suporta PIERDEREA și va reacționa într-un fel sau altul. Cel care trăiește prin har, va apela la har pentru a învinge ispita. El este conectat prin har la adevăratele comori, și de dragul lor, va putea renunța la comorile pământești.

În fiecare din noi există o doză de legalism, de neprihănire personală și deci, de prooroc mincinos. Și sunt ipostaze în care fiecare din noi, prin faptele noastre, ne manifestăm ca niște prooroci mincinoși. Atunci când arătăm spre noi înșine, când pozăm în eroi ai credinței, când judecăm cu asprime pe ceilalți, transmitem celor de lângă noi teologia neprihănirii personale. Dar este una să fie vorba de ipostaze, de care apoi ne căim, și alta este să fie vorba de un mod de a fi. Este una să ne luptăm cu proorocul mincinos din noi, și alta să ne complacem. În fiecare din noi este o dinamică, o luptă, o zbatere între neprihănirea personală și calea îngustă a harului, între ipostaza de prooroc mincinos și cea de prooroc adevărat. Nu trebuie să ne sperie acest lucru. Aceasta e normalitatea luptei spirituale. Dar să veghem pentru ca să ducem lupta până la capăt. Căci poți intra în Biserică ca om al harului și ca prooroc care spune adevărul și să devii în Biserică un om al legii și un prooroc mincinos. Proorocul mincinos va promova marea minciună a unei neprihăniri personale, a omului care prin sine devine bun și care deci are dreptul de a-i judeca pe ceilalți.

A te păzi de proorocii mincinoși este un proces care începe prin păzirea de proorocul mincinos din tine. Dacă vezi proorocul mincinos din tine și te păzești de el, vei ști să te păzești și de proorocii mincinoși din afară. Căci dacă te păzești de proorocul mincinos din tine, vei urmări calea harului și ROADELE cerute de Dumnezeu. Și după ce vei deosebi aceste roade în viața ta, vei ști să le vezi și în viața celorlalți.

Deja am comentat la începutul cap.7 echilibrul care se formează prin alternarea pasajului care ne cere să nu judecăm cu cel care ne cere să ne păzim de proorocii mincinoși. Trebuie să nu judecăm, dar trebuie să CERCETĂM roadele fraților din Biserică. Orice frate este un potențial prooroc mincinos. Orice om al harului poate deveni în timp un prooroc mincinos. De aceea trebuie să veghem unii asupra altora și să știm să urmărim ROADELE Duhului atât în viața noastră, cât și în viața semenilor. Și când de sub masca religiozității ies roade rele, trebuie să muștrăm și să dojenim cât mai este șansă de vindecare. Căci persistența în greșeli ascunse de masca religiozității este cauza transformării unui om al harului într-un prooroc al neprihănirii personale. De aceea, trebuie să veghem unii asupra altora, să ne muștrăm și să ne dojenim în dragoste. Și cel care nu răspunde la dojană și muștrare s-a transformat deja într-un prooroc mincinos, și atunci fie va pleca, fie trebuie îndepărtat de comunitate. Căci dacă va rămâne în comunitate va promova spiritul neprihănirii personale și va umple Biserica cu judecăți, bârfe, dezbinări și va lovi nu în teologia Bisericii, dar în unitatea Bisericii. Când e vorba de dezbinare Duhul se îndepărtează de o comunitate la fel de repede ca atunci când e vorba de erezie!!! Lipsa de unitate e la fel de gravă ca și contestarea divinității lui Hristos. De fapt, lipsa de unitate este contestarea divinității lui Hristos prin faptele noastre. Pe buze declarăm că El este Fiul lui Dumnezeu, dar în viața noastră și biserica noastră domnim noi cu judecățile și bârfele noastre.

Cel care trăiește pe baza unei neprihăniri personale va judeca, va bârfi, va denigra. Și va promova în Biserică judecata, bârfa, denigrea. Un prooroc mincinos care contestă verbal mântuirea prin har nu este mai periculos decât un bârfitor și un denigrator. Ba al doilea e mai periculos, căci este mai greu de depistat. Dar bârfitorul, denigratorul și cel care aduce dezbinări ESTE un PROOROC mincinos, de care Biserica trebuie să se delimiteze cu milă și compasiune. Biserica a încercat să se păzească de proorocii mincinoși care contestau prin VORBE Evanghelia și s-a umplut de cei care o contestau prin fapte. Ba mai mult, aceștia au ajuns la conducerea Bisericii și au dat direcțiile majore în Biserică. Un prooroc mincinos de acest tip tolerat în comunitate va ajunge într-o funcție de conducere. Proorocul mincinos țintește mereu funcțiile de conducere, și influența sa asupra Bisericii este strâns legată de această funcție. Cu cât funcția sa din Biserică îi oferă o influență mai mare asupra comunității, cu atât își va promova mai bine teologia neprihănirii personale, a denigrărilor și judecăților.

Liderii Bisericii trebuie să vegheze asupra turmei. Iată ce le spune Pavel prezbiterilor din Efes:

- *Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care va pus Duhul Sfânt episcopi ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase ca să atragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să vă sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. Și acum fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți. (Fapte 20:28-32)*

Sunt oameni care vin din afară, dar și oameni care se scoală din interior. Și dacă 2 Petru ne atrage atenția asupra promovării imoralității, 1 Ioan ne atrage atenția asupra ereziilor nimicitoare. Un prooroc mincinos poate promova o erezie, sau/și o viață imorală. Dar dacă pentru liderii unei biserici doar la atât se reduce profilul proorocilor mincinoși, atunci turma lor este în pericol de a se umple cu proorocii mincinoși de care ne vorbește Mântuitorul în predica de pe munte. Mântuitorul ne atrage atenția asupra celui mai ascuns tip de prooroc mincinos. Acesta nu promovează imoralitatea și nici nu contestă prin vorbe vreo doctrină creștină fundamentală. Dar el contestă harul și pe Hristos prin fapte! Și faptele noastre grăiesc atât de mult! Să ne închipuim ce învață un copil din familia unui astfel de prooroc mincinos. Copilul va vedea că părinții lui împlinesc ritualurile sfinte (merg la biserică, citesc din Biblie etc.), se feresc de păcatele mari (curvie, crimă etc.), sunt atenți la comportamentele exterioare greșite (nu fumează, nu se îmbată etc.), verbalizează corect mântuirea doar prin har și doar prin Hristos, formulează corect doctrinele fundamentale ale credinței creștine, dar ÎN ACELAȘI TIMP văd constant în familie: judecarea aspră a necredincioșilor, neiertarea dușmanilor, denigrarea și

bârfirea fraților, mâni și iuțimi între soți și soție, părinți și copii, îngrijorări pentru pâinea cea de toate zilele, preocuparea pentru lumea de aici și acum. Și toate aceste lucruri sunt considerate NORMALE pentru părinți. Părinții se revoltă împotriva celor care fumează, dansează sau comit păcate grave (crima, adulterul), dar nu se simt deloc revoltați față de propriile judecăți, bârfe, îngrijorări, neiertări. De asemenea, părinții vor judeca cu asprime IDOLATRIA exterioară a celor care venerază obiecte, oaze și practică ritualuri păgâne și oculte, dar vor persista nestingheriți în a INSISTA ca ai lor copii să se căsătorească neapărat, să aibă o carieră, să câștige mai mulți bani, să se implice și ei în slujirea Bisericii ca ceilalți copii. Judecarea idolilor vizibili izvorăște de fapt din nevoia de a ascunde idolii inimii. Părinții îi ajută astfel pe copii să transforme căsătoria, cariera, casa, slujirea în Biserică în niște IDOLI, dar pe tărâmul „SIGUR” al neprihănirii personale. Ce CALE va învăța un copil dintr-o asemenea familie? Calea cea largă!!! Și tragedia celui care este pe calea cea largă este că el se crede pe calea cea strâmtă! Cum va putea un astfel de copil să conștientizeze că este pe calea cea largă și să învețe calea cea strâmtă?

Mântuitorul ne spune să nu judecăm, dar ne cheamă la discernământ. Și acest discernământ trebuie accesat în special cu privire la lideri sau la primirea credincioșilor în slujba de episcopat sau diaconat. Pavel insistă în 1 Timotei cap.3 pe profilul spiritual al liderilor. Aici nu este loc de compromis. O comunitate care vrea să se păzească de prooroci mincinoși trebuie să țină sus standardul spiritual cu privire la lideri. Marea provocare este atunci când Biserica se înmulțește repede și e nevoie de mulți lideri. Liderii se multiplică însă mai greu. Și atunci, ce este de făcut?

7:21-29 Casa zidită pe stâncă

Acest pasaj reprezintă încheierea sau concluzia predicii de pe munte. Modul în care începe acest pasaj este extrem de important. Mântuitorul ne prezintă o imagine de la judecata viitoare. Acei oameni de la judecată nu vin în Numele lui Yahwe, ci în Numele Mântuitorului. Este esențial să observăm acest lucru. El ne arată că deși predica de pe munte a fost rostită inițial poporului Israel, ea a fost rostită de fapt BISERICII de-a lungul veacurilor. Poporul Israel a creat de fapt doar CADRUL rostirii acestei predici. Dar adevăratul destinatar al mesajului este Biserica. Nu este întâmplător că Fiul a venit la Israel, când Israel se complăcea în idolatria ascunsă a neprihănirii personale. Fiul nu a venit la Israel când acesta era în ascultare și nici când acesta avea țara plină de idoli fizici, templul era în ruină iar părinții își jertfeau copiii lui Moloc. Nu, ci când Israel era plin de idolatrie ascunsă, plin de legalism și înstrăinat de har, când Israel era extrem de religios și atent cu lucrurile exterioare dar plin de puroi pe dinlăuntru. Și toate Evangheliile ne prezintă această realitate a fariseismului. Într-adevăr, Evangheliile nu ni-L prezintă pur și simplu pe Fiul întrupat, ci pe Fiul întrupat în conflict cu fariseii și demascând păcatul ascuns al neprihănirii personale! Oare de ce? Pentru că Fiul știa că principala luptă a Bisericii de-a lungul veacurilor avea să fie cea cu spiritul falsei religiozități. Și de aceea istoria

Bisericii începe cu tragedia lepădării lui Israel, tocmai ca Biserica să ia aminte, și să nu repete greșeala ascunsă a lui Israel (vezi Romani cap.11). Și Dumnezeu repetă acest avertisment de 4 ori, în patru cărți, la începutul Noului Testament! Dar cine a luat aminte? Cine ia aminte? Fiecare credincios trebuie să știe că cel mai mare și mai ascuns pericol al vieții sale este calea largă a neprihănirii personale. Și lupta cu acest pericol se face în fiecare zi până la moarte!

Deci pornind de la realitatea tragediei lui Israel, Mântuitorul avertizează pe viitorii apostoli și pe Biserica Sa de pericolul fatal al legalismului. Ultimul pasaj insistă pe ÎMPLINIREA cuvintelor Mântuitorului și atrage atenția asupra pericolului separării teologiei de viața practică. Și e cumplit ce profetește Mântuitorul despre ziua judecării:

- **MULȚI** *Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.*

Mă îngrozește cuvântul MULȚI. Și acești MULȚI sunt din Biserică. Nu e vorba de acei mulți din lume care sunt atei, care nu sunt preocupați de calea lui Hristos. Acești MULȚI sunt din Biserică, sunt oameni care PRETIND că sunt slujitorii lui Hristos, care i se adresează Mântuitorului cu: *Doamne, Doamne!*, care au proorocit în Numele Domnului, care spun că au scos draci în Numele lui Hristos și că au făcut minuni în Numele Fiului! Prin acest pasaj Mântuitorul explică mai bine ce înseamnă CALEA cea largă!

Calea cea largă	Ziua judecării
Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și MULȚI sunt cei ce intră pe ea.	MULȚI <i>îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne...Atunci le voi spune: <u>depărtați-vă de Mine!</u></i>

Paralela este mai mult decât evidentă. Calea cea largă nu are în vedere ce se petrece în lume, ci ce se petrece în Biserică. Avertismentul cu calea cea largă nu este adresat lumii, ci poporului lui Dumnezeu!

Mântuitorul insistă mai întâi deci pe DISCREPANȚA dintre VORBĂ și FAPTĂ. A înțelege voia lui Dumnezeu, a aproba și a o vesti și altora, NU ÎNSEAMNĂ a o împlini. Dar este un mecanism de apărare teribil: VERBALIZAREA. Atunci când verbalizăm cu tărie o valoare morală ne creem impresia că DEJA o DEȚINEM, că deja ea face parte din viața noastră. De aceea ascultarea, aprobarea și predicarea vocii lui Hristos POT fi extrem de PERICULOASE. Ele pot crea ILUZIA că suntem de partea lui Hristos și să ne distragă atenția de la resturile din viața noastră, de la disonanțele dintre voia lui Hristos și realitatea vieții noastre de zi cu zi. Mântuitorul INSISTĂ: nu e suficient să spui: Doamne, Doamne!, să proorocești în Numele lui Hristos, să îi

auzi și să îi aprobi voia. Acest lucru de fapt nu înseamnă NIMIC! Așteptarea lui Hristos este ca această VOIE să se regăsească în viața ta de zi cu zi, în relația cu soția, în relația cu copiii, în relația cu colegii de muncă, în relația cu dușmanii, în relația cu autoritățile, în diferitele contexte de viață, când ești în spital, când mergi cu tramvaiul, când faci mâncare, când pierzi, când câștigi, când stai la rând, când conduci mașina în trafic. Fariseii știau legea pe de rost. O predicau în fiecare sabat, purtau constant dezbateri interminabile pe marginea legii, meditau ore în șir la legea lui Dumnezeu. Și cu toate acestea viața lor de zi cu zi era așa de departe de dragostea, mila, iertarea, frumosul, slava cerută de Lege în viețile oamenilor! Dar Scriptura ne prezintă capcana în care au căzut ei, ca să ne avertizeze de capcana în care putem cădea noi. Și ca unul care studiez și predic constant din Scriptură, îmi dau seama cât de real este pericolul. Mă uit la inima mea, și când predic cu îndrăzneală ceva frumos din legea divină, tendința inimii mele este să consider că deja mi-am însușit acele lucruri despre care predic. Și pornind de la această percepție falsă următoarea tendință este să scad vigilența cu care îmi cercetez viața practică în lumina adevărilor pe care le-am predicat. Predicând o înălțime spirituală se poate crea iluzia că deja am ajuns pe acea înălțime. Și dacă deja am ajuns, ce rost mai are să mă lupt să ajung acolo. De aceea, iată, un sfat înțelept (mai ales pentru cei tineri): nu predica prea des! Avem o capacitate malefică să ne însușim un vocabular creștin care să ne ofere iluzia că și viața noastră este creștină. Această capacitate de a spune una și de a trăi alta este înfiorătoare. De aceea, mare atenție când studiem predica de pe munte. Faptul că am auzit despre pericolul legalismului, faptul că am înțeles fenomenul, faptul că predicăm aceste adevăruri și altora, NU ÎNSEAMNĂ că ne și luptăm în viața noastră de zi cu zi cu acest pericol. Putem predica corect despre pericolul legalismului și în același timp să ne complacem în viața noastră în mod îngrozitor în legalism! Și aceasta fără să ne dăm seama, fără să fim tulburați deloc de disonanță, ci având O PACE deplină în suflet, pace pe care o considerăm o confirmare din partea Duhului că suntem pe drumul cel bun. Putem predica despre ÎNĂLȚIMEA standardelor divine, dar să nu vedem distanța imensă dintre viața noastră și aceste standarde. Este cumplit pericolul. De aceea, Mântuitorul încheie predica de pe munte insistând pe ÎMPLINIREA voii Sale. De fapt, pe Mântuitorul nu Îl interesează dacă îi știi voia, dacă meditezi asupra ei, dacă o predici altora. Primul lucru pe care îl așteaptă de la tine este să îi ÎMPLINEȘTI VOIA în contextele cotidiene ale vieții. Te așteaptă acolo SĂ RODEȘTI voia Sa. Nu Îl interesează în sine câte predici ai ținut, câte conferințe ai ținut, câte proorocii ai rostit, câte ore ai studiat Biblia, de câte ori ai mers la Biserică. Îl interesează un singur lucru: împlinirea EFECTIVĂ a voii Sale în relațiile cu semenii și în viața ta cotidiană. Dacă ne putem păcăli pe noi înșine, aceasta nu înseamnă că Îl putem păcăli și pe Dumnezeu. Mare atenție! dacă mă conving în mintea mea că un lucru este adevărat, acest lucru nu înseamnă că acel lucru este și adevărat! Nu trebuie să confundăm realitatea cu părerea noastră despre realitate! Dar cât de des facem acest păcat! Deci atunci când îți evaluezi viața nu privi DELOC la orele de studiu, la orele de rugăciune, la activitățile din Biserică, la cât de mult cunoști voia Sa, cât de mult o admiri, o aprobi sau o vestești altora. Privește la un singur lucru. Privește ONEST și SINCER la viața ta, la reacțiile tale interioare și exterioare printre oameni și în contextele vieții și așază aceste reacții lângă standardele predicii de pe munte care îți cer să

urăști păcatul în chip desăvârșit, să iubești în chip desăvârșit, să ierți în chip desăvârșit, să trăiești în chip desăvârșit doar pentru slava Domnului, să cauți în chip desăvârșit doar comorile cerești, să te încrezi în chip desăvârșit în ce privește lucrurile materiale, să nu judeci deloc, ci să arăți DOAR har în orice vreme. Compară ONEST viața ta cotidiană cu așteptările divine. Separă deci viața ta cotidiană de viața ta religioasă, și compară DOAR viața ta cotidiană cu standardele divine care nu îți cer conformarea după niște reguli, ci transformarea după chipul unei Persoane! Și după ce vezi UNDE EȘTI nu te mulțumi că ai văzut UNDE ești și că te-ai cercetat în mod sincer. Ci caută la Domnul harul preschimbării și urmărește acea schimbare concretă în viața ta!

Da, este nevoie de cunoașterea voii Sale, dar cu un singur scop: pentru a împlini SINGURA așteptare a lui Hristos de la noi: ÎMPLINIREA voii SALE! Bucuroși de cunoașterea Lui trebuie să fim mereu preocupați de trăirea noastră în El. Cunoașterea care nu rodește se transformă în cunoștință care îngâmfă. Cunoașterea Lui, timpul de părtășie, părtășia frățească, deși sunt o oază binevenită în întunericul acestei lumi, nu trebuie să fie un refugiu, un mod de a fugi de viață, nu trebuie să devină zona noastră de confort. Cadrul cunoașterii lui Hristos este locul din care oastea se trimite la luptă, este locul unde se realizează instrucția, unde se leagă rănilor, unde se ascut armele, pentru ca viteazul ostaș al lui Hristos să plece în lume la lupta întrupării valorilor divine. Trăirea înseamnă nu împlinirea unui set de reguli, ci răspândirea miresmei lui Hristos, oglindirea frumuseții și splendorii Sale printre oameni în diferitele contexte orânduite de Domnul. Și atunci nu mai separăm viața de Biserică, de viața în societate. Indiferent de context, prin modul de a fi, de a vorbi, de a reacționa trebuie să răspândim din mireasma lui Hristos. Și azi puțin și mâine mai mult și după multe curățiri prin încercări și mai mult! În această luptă este loc de odihnă fizică, dar nu este loc de relaxare, de refugiu, de refulare. Vom dezvolta această temă când vom studia ce înseamnă că Fiul Omului nu are unde-și odihni capul. Oare Isus nu dormea? Oare își neglija nevoile de bază ale organismului? Nicidecum! Dar la ce se referă Tatăl? Isus era mereu în lupta întrupării și era total disponibil voii lui Dumnezeu pentru a merge unde este trimis cu singurul scop al slujirii, al dăruirii, al oglindirii slavei Tatălui către Tatăl. Isus nu avea vise sau proiecte, planuri personale, obiective în sine, alte preocupări decât lupta întrupării frumuseții Tatălui pe pământ. Isus nu căuta refugii, locuri călduțe, locuri confortabile. El era TOTAL la dispoziția Tatălui pentru a sluji semenii. Și avea încredere în bunătatea Tatălui care avea să Îl trimită și în furtuni pe mare, dar și în locuri de odihnă ca cel de la Schimbarea la Față. El avea încredere în Păstorul sufletului Său care avea să-l trimită și în valea umbrei morții, dar și la locuri de odihnă și de pășune. El putea renunța la orice proiect personal, căci avea încredere deplină în agenda desăvârșită a Tatălui care ținea cont de nevoile Sale umane și îi orânduia echilibrat lupta și viața pământească. În orice clipă El era gata să fie trimis de Tatăl în orice loc cu singurul scop de a răspândi frumusețea gloriei Sale. El căuta cu adevărat MAI ÎNTÂI Împărăția! El este modelul desăvârșit. El așteaptă să împlinim voia Sa, adică să urmăm acest model, care, repet, este mai mult decât respectarea unui set de reguli și prescripții comportamentale.

Acești MULȚI oameni de la judecată pretind că au proorocit în Numele Domnului, că au scos draci și că au făcut minuni în Numele Domnului. Observăm că ei încearcă să își demonstreze apartenența la Împărăția lui Hristos insistând pe partea de practici și manifestări religioase: proorocia, exorcizarea și facerea de minuni. Sunt elemente mărețe, manifestări exterioare religioase cu impact. Dar nici unul nu aduce ca argument ÎMPLINIREA voii lui Hristos. În predica de pe munte, Isus nu a cerut ucenicilor Săi să proorocească, să facă exorcizări și să facă minuni, ci le-a cerut să crească în dragoste, în iertare, în motivația sfântă, în credință, în manifestarea harului în relații. Aici trebuie căutată VOIA Sa, în domeniul schimbării interioare care este urmat de o revărsare a luminii și sării dinlătru în afară.

Mântuitorul nu îi contrazice că ei au făcut ceea ce pretindeau că au făcut. E adevărat că nici nu îi aprobă. Pur și simplu, mută discuția spre domeniul ÎMPLINIRII voii Sale: *depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege*. Legat de proorocii, exorcizări și minuni, sunt trei variante posibile:

- Ei credeau că au făcut aceste lucruri.
- Au făcut anumite minuni prin puterea Satanei care le-a înscenat și așa-zisele exorcizări.
- Au făcut aceste lucruri când umblau pe calea cea îngustă prin puterea lui Hristos, dar apoi au căzut de la credință și au umblat pe calea cea largă.

Ultima variantă pare a fi contrazisă de verdictul tranșant al Mântuitorului: NICIODATĂ, nu v-am cunoscut. Dar acest verdict poate avea în vedere și acea judecată absolută a lui Hristos care judecă prezentul în lumina viitorului. În Evrei, autorul le spune credincioșilor: Voi sunteți Casa Lui Dumnezeu (cu adevărat și pentru eternitate) DACĂ păstrați până la sfârșit neclintită nădejdea cu care vă lăudați. În lumina eternității, a judecății absolute, ori ești pentru totdeauna Casa lui Dumnezeu, ori nu ești deloc.

Dar nu insistăm pe aceste lucruri. Toate cele trei variante de mai sus sunt posibile. Ideea esențială este însă că nici proorocia în Numele lui Hristos, nici facerea de exorcizări și minuni în Numele Său, nu reprezintă elementul AȘTEPTAT de Mântuitorul, nu reprezintă elementul după care se va face JUDECATA, nu reprezintă garanția apartenenței la Împărăție și nici semnul distinctiv al ucenicului lui Hristos. SINGURUL element așteptat de Mântuitorul, singurul criteriu al judecății, singura garanție a apartenenței, semnul distinctiv al ucenicului lui Hristos este ÎMPLINIREA voii SALE revelată în predica de pe munte. Și acum înțeleg, de ce judecata este după fapte, deși mântuirea este doar prin har, prin credință. Pentru că TOȚI cei MULȚI de pe calea cea largă afirmă CREDINȚA în Isus și se laudă că au credința mântuitoare. Și atunci Mântuitorul va face o judecată DUPĂ FAPTE. Credința autentică în Hristos RODEȘTE voia SA! Credința falsă în Hristos rodește fărădelegea! Judecata este după fapte. Și cât de Bun este Dumnezeu că ne anunță acest lucru. Căci El știa că cel mai mare pericol al nostru este să ne păcălim pe noi înșine că avem credința mântuitoare. Și atunci pentru a ne păzi de acest pericol,

Dumnezeu ne anunță că judecata va fi după FAPTE. Faptele noastre vor dovedi dacă am fost sau nu ucenicii lui Hristos!

Judecata după fapte nu intră în contradicție cu mântuirea doar prin har. Mântuitorul nu consideră că împlinirea voii Sale este un mod de ispășire a păcatului sau un merit, ci SEMNUL distinctiv al apartenenței la Împărăția lui Dumnezeu, în care intri și rămâi prin har. Faptul că judecata se face după fapte ne arată că credința autentică în Hristos rodește Hristos. Căci credința în Hristos nu înseamnă doar primirea darului neprihănit, ci și UNIREA cu Hristos, care pune stăpânire peste viața noastră și vrea să umple toate lucrurile! Aici mare atenție la modul în care înțelegem mântuirea. Insist pe faptul că Predica de pe Munte nu a fost rostită DOAR pentru a arăta omului că nu poate împlini voia Domnului, și al conduce astfel pe acesta la mântuirea prin har și nu prin fapte. Este și acest aspect adevărat, dar predica de pe munte a fost rostită CA SĂ FIE ÎMPLINITĂ de ucenicii lui Hristos. Căci harul la care ne conduce predica de pe munte ne dă și iertarea, dar și puterea transformării interioare. Hristos așteaptă de la copiii Săi mântuiți doar prin har să rodească voia Sa. Cine nu va rodi, NU VA FI MÂNTUIT. De multe ori creștinii evanghelic, în strădania lor de a argumenta mântuirea doar prin credință, fără fapte, doar prin har, găsesc o dificultate în mai argumenta de ce totuși cel socotit neprihănit prin credință mai trebuie să facă și fapte și nu se poate complăce în păcat. De unde această dificultate? Această dificultate este cred o moștenire de la Reformatori. Reformatorii au reacționat față de o teologie a meritelor și au accentuat mântuirea doar prin har folosindu-se în special de paradigma legală a mântuirii. Noul Testament folosește mai multe metafore, imagini, paradigme ale mântuirii. Una din ele, repet, UNA dintre aceste multe metafore, este perspectiva legală dezvoltată de Pavel în Romani 1-3. Această paradigmă ilustrează DOAR o fațetă a mântuirii. Orice imagine sau paradigmă este limitată. Și această paradigmă este una de tip legal, căci ne prezintă imaginea UNUI TRIBUNAL unde:

- Dumnezeu este Judecătorul
- Acuzatul: Întreaga omenire
- Pavel este Procurorul
- Martorii acuzării: creația, conștiința și Legea (Scriptura)
- Vredictul: VINOVAȚ și vrednic de IAD!
- Singura soluție: jerta ispășitoare a lui Hristos
- Primirea ei: prin credință, fără fapte, fără merite.

Această paradigmă ilustrează adevăruri uluitoare, dar nu este completă și este doar UNA din paradigmele mântuirii. Chiar în următoarele capitole (Romani 6) Pavel trece la o altă paradigmă: la cea a unirii cu Hristos. A fi mântuit prin credință înseamnă a fi unit cu Hristos

Domnul, care trăiește în cel credincios voia lui Dumnezeu! A fi pe calea mântuirii și a te complăce în păcat e o contradicție între termeni, căci mântuirea înseamnă rodire. Căci scopul primirii darului neprihănirii este tocmai această transformare interioară prin unirea cu Hristos. Și dacă citim MULTELE pasaje din Evanghelii și epistole, în care judecata este după fapte, în care ca să fii mântuit trebuie să FACI voia lui Hristos, simțim în mintea noastră o disonanță față de conceptul mântuirii doar prin har, înseamnă că teologia mântuirii noastre este construită prea mult pe baza paradigmei legaliste și prea puțin pe baza celorlalte metafore ale mântuirii. A primi harul și a trăi prin HAR înseamnă a RODI. Harul transformă, harul preschimbă, harul vindecă, harul umple toată viața credinciosului. Și Mântuitorul insistă că mântuirea nu este DOAR o intrare pe poartă, ci și o umblare pe cale. Credința în HARUL transformator se reînnoiește în fiecare zi, iar lupta cu calea cea largă se duce până în ultima zi trăită pe acest pământ.

La sfârșitul capitolului 7 există două verdicte asupra proorocilor mincinoși, asupra celor din poporul lui Dumnezeu care umblă pe calea cea largă. Unul este dat de Biserica autentică acum și aici, și al doilea este dat de Însuși Hristos în ziua judecății. Ambele verdicte au ca și criteriu RODIREA, FAPTELE. (compară 7:20 cu 7:23)

7:24-29 – Casa zidită pe stâncă

„Cine *aude* aceste cuvinte ale Mele”.... Este o mare bătălie referitor la auz, să nu auzim chemarea Mântuitorului, să nu înțelegem voia Lui, să nu pricepem ce așteaptă El de la fiecare din noi. Dar dacă AM AUZIT nu înseamnă că am și biruit. E adevărat că dacă AUZIM suntem mai deosebiți decât marea mulțime care NU AUDE. Dar ori cât de deosebiți am fi față de cei nu aud, acest lucru nu ne folosește la nimic dacă nu trecem la următorul PAS: **și le face!!!**

Marea descoperire din studierea predicii de pe munte este ce înseamnă acest LE FACE. E clar că Mântuitorul nu vrea doar să ne arate că prin noi înșine nu putem fi mântuiți și să apelăm la harul iertării păcatelor și la justificarea doar prin credință. El vrea ca efectiv în viața noastră de zi cu zi să împlinim cuvintele Lui. El vrea să rodim voia Lui. Dar dacă astăzi citesc predica de pe munte, oare a face voia Lui înseamnă ca de mâine să împlinesc întru totul poruncile din predica de pe munte și acest lucru până la sfârșitul vieții mele? Dacă percep așa v.24 din cap.7 încă nu am înțeles chemarea predicii de pe munte. Încă suntem în capcana legalistă care vede voia lui Dumnezeu ca un șir de reguli ce sunt accesibile ființei umane și pot fi împlinite întru totul de mâine. De ce oare abordările legaliste au pus accentul pe un șir de reguli accesibile, de genul:

- Trebuie să te îmbraci așa și să respecti moda sfântă (care este de obicei moda secolului trecut care la rândul ei era acuzată din pricina modei sfinte a secolului precedent și tot așa...)
- Trebuie să nu lipsești la nici un program al Bisericii
- Trebuie să citești Biblia o oră pe zi
- Trebuie să te rogi o oră pe zi
- Trebuie să postești de două ori pe săptămână

- Nu trebuie să consumi alcool
- Nu trebuie niciodată să intri în vreun bar sau să mergi la cinema
- Trebuie să înconjori Biserica de 7 ori în genunchi
- Trebuie să faci x mătăni pe zi
- Trebuie să nu mergi la mare sau să nu vorbești singur cu o femeie, sau să nu privești femeile în ochi
- Trebuie să....

Toate aceste reguli (care nu sunt toate rele în sine...) au un mare CUSUR, pot fi împlinite de OM prin voința lui și pot fi ÎMPLINITE toate de MÂINE. Și după ce le împlinesc pe TOATE, ce mai am de ÎMPLINIT??? Nu mai am de crescut, nu mai am de împlinit altceva, ci am doar de JUDECAT pe cei care nu sunt ca mine, pe cei care nu încap în patul procustian al neprihănirii mele personale. Dar mare atenție și la legalismul ASCUNS, care spune: Am înțeles - voia Sa nu vizează lucrurile exterioare, ci în primul rând lucrurile interioare. De mâine:

- Nu mă voi mai mânia
- Nu voi mai pofti
- Nu voi mai jura strâmb
- Voi iubi vrăjmașii
- Voi face lucrurile pentru Domnul și nu de ochii oamenilor
- Nu mă voi îngrijora
- Nu voi mai judeca...

E adevărat că nu voi reuși de mâine...dar într-un anumit timp cu ajutorul Duhului și cu ajutorul deprinderilor sfinte formate de El, voi atinge un nivel acceptabil în aceste domenii, și atunci voi spune: GATA! AM AJUNS! și firea mea va adăuga: de acum trebuie să ajut pe semeni să devină ca mine și să judec pe cei care nu reușesc!

Ce înseamnă a face voia lui Hristos?

Înseamnă a intra într-un proces de rodire spre desăvârșire în care:

- Îmi recunosc neputința umanității mele și sunt mereu total dependent de harul divin.
- În care trebui să fii MEREU în creștere spre această desăvârșire, și
- În care nu voi ajunge niciodată pe acest pământ la ÎNĂLȚIMEA desăvârșirii cerute de Hristos.
- Și deci în care mereu voi mai avea de crescut și de acoperit resturile din viața mea!

A face voia Sa nu înseamnă a trăi DESĂVÂRȘIT de mâine, ci a intra zi de zi într-un proces SPRE desăvârșire care nu are final în această viață!!!!

Mântuitorul încheie predica de pe munte cu ilustrația cu casa zidită pe stâncă și cea zidită pe nisip. Ambele personaje zidesc O CASĂ. Ambele personaje caută siguranță, caută adăpost în

fața intemperiilor. Problema e la temelie. Unul are casa zidită pe stâncă, iar altul pe nisip. Dar după zidirea casei temelia NU SE VEDE. Deci înainte de FURTUNĂ, nu poți deosebi care casă e bună și care nu, care e vulnerabilă și care e pregătită pentru ostilitatea vremii. Ambele CASE par în regulă și un loc bun în care să cauți adăpost. Ele arată frumos pe DIN AFARĂ, iar natura TEMELIEI lăuntrice NU SE VEDE ÎNCĂ. Și casa zidită pe nisip stă o vreme în picioare și asigură un confort și o anumită protecție celui care locuiește în ea. Dar MOMENTUL adevărului este MOMENTUL furtunii. Aceasta scoate la iveală adevărul despre fiecare casă în parte. Cel care aude porunca divină și care face voia lui Hristos este cel care a zidit casa pe stâncă. Cel care zidește casa pe nisip nu este însă cel care nu a auzit de Hristos sau care nu este interesat de El. Este cel care aude glasul lui Hristos, face parte și el din comunitatea copiilor lui Dumnezeu. Însă nu face voia Lui. Aceste lucru NU SE VEDE o vreme, dar timpul și furtunile vieții scot la iveală temelia șubredă a vieții sale.

În lumina predicii de pe munte, cel care zidește casa pe stâncă este cel din Biserica Domnului care:

- refuză calea largă a neprihănirii personale
- primește în dar neprihănirea lui Hristos
- nu adaugă rodirea sa peste neprihănirea primită în dar de la Hristos
- lasă standardele divine acolo unde sunt
- nu înlocuiește voia lui Hristos cu un set limitat de reguli și regulamente, ci înțelege desăvârșirea ca o transformare a omului dinlăuntru după chipul perfect al lui Isus Hristos.
- acceptă resturile din viața lui și caută la Domnul, harul care să aducă vindecarea
- când încercările vieții scot la iveală bolile inimii, el nu dă vina pe context sau pe ceilalți, ci se smerește, le acceptă și cere cu credință harul vindecător!
- intră și rămâne în procesul nesfârșit al rodirii prin har
- lasă harul să îl transforme DINLĂUNTRU, să îi curețe ființa în cele mai ascunse adâncimi ale sufletului
- se bucură de roada Duhului din viața sa, dar privește în același timp spre resturile care mai trebuie acoperite prin același har de care este MAI dependent ca la început!

Hristos care îl justifică și care rodește în el este temelia vieții lui. De aceea, când vin furtunile vieții, încercările, perioadele de criză, prigonirile, ies la iveală lucrurile minunate cultivate în ascuns de Hristos Însuși în inima lui. Încercările scot la iveală curăția, dragostea, iertarea, manifestarea harului, credința, detașarea de lucrurile materiale, detașarea de aprecierile oamenilor!!! Iar la JUDECATA FINALĂ, El va fi recunoscut de Hristos ca fiind al Lui!

Cel care zidește casa pe nisip este omul din Biserica Domnului care:

- nu păstrează ca dar neprihănirea primită de la Hristos
- adaugă rodirea sa neprihănirii primite în dar de la Hristos
- continuă să caute un loc de adăpost în fața judecății divine
- începe să înlocuiască neprihănirea lui Hristos cu propria sa neprihănire
- scade standardele divine și le transformă în elemente accesibile ființei umane
- pune din ce în ce mai mult accentul pe lucruri exterioare și neglijează nevoia infinită de curățire interioară
- rămâne consecvent în comportamentul religios vizibil și o vreme nu poate fi deosebit de cel ce trăiește prin har.
- dar furtunile vieții (încercările, pierderile, conflictele, pierderile în domeniul material, nedreptățile, denigrările, confruntarea cu amenințarea morții) scot la IVEALĂ lucrurile urâte cultivate în inima sa de legalismul firesc care a substituit pe nesimțite harul transformator, și ies la iveală judecățile, lipsa de har și de iertare, alipirea inimii de lucrurile materiale, cât de mult ține la imaginea sa înaintea celorlalți, îngrijorările, disperarea, puțina credință...)
- și dacă atunci când furtunile vieții scot la iveală adevărul despre sine, el refuză calea îngustă a harului și neagă, dă vina pe ceilalți care l-au abuzat și l-au făcut să ajungă în această stare deplorabilă, se victimizează, se martirizează și aruncă cu acuze în ceilalți care nu l-au înțeles și care nu au știut să fie aproape. Acuzându-i pe ceilalți, refuză să privească spre bolile, puroiul și urâciunile ascunse în inima sa, și fuge (din nou) în altă comunitate, unde poate simula din nou neprihănirea sa personală pe care o iubește atât de mult. Atunci, el va persista pe calea cea largă, iar în Ziua Judecății, spre uimirea sa, Hristos nu îl va recunoaște ca și copil al Său!!!

Mare atenție la furtunile vieții. Ce scot ele la iveală din inima mea? Ce scot ele la iveală din inima fraților mei? Acela e momentul adevărului! Până atunci nu putem ști adevărul despre inimă! Și ce bucurie să vezi cum furtuna scoate la iveală roadele harului atât din inima ta, cât și din inima fraților tăi! Ce frumos să vezi cum în conflictele legate de bunurile materiale, frații tăi iartă, acceptă paguba, se încred în purtarea de grijă a Domnului, pun unitatea trupului mai presus de dreptul și dreptatea lor personală! Ce frumos să vezi că atunci când le moare cineva drag nu se răzvrătesc, nu disperă, nu renunță la slujire, ci stau demni și experimentează bucuria adusă de nădejdea învierii și lasă ca această cruntă experiență să îi lege mai mult de lucrurile de sus. Ce frumos să vezi că atunci când le arde casa pot spune: Domnul a dat, Domnul a luat!

Predica de pe munte ne descoperă cel mai mare pericol al vieții noastre de credință și al comunității în care trăim. Trebuie să ne păzim de proorocul mincinos din noi înșine și apoi să fim atenți la proorocii mincinoși din comunitate. Mântuitorul ne avertizează: EI VIN LA VOI! Și

Mântuitorul nu greșește, nu MINTE! El ne spune că în orice Biserică locală VOR veni prooroci mincinoși. Cel care trăiește prin lege CAUTĂ mediul religios, are nevoie de acest cadru. Proorocii mincinoși VOR veni la NOI! Și mare atenție cum definim proorocul mincinos. Dacă avem în vedere doar profilul celui din 2 Petru (care promovează imoralitatea și libertinajul moral) și a celui din 1 Ioan (care promovează o doctrină eretică), atunci vom fi orbi la cei care promovează prin fapte - neprihănirea personală, la proorocul mincinos cel mai ascuns, cel mai subtil, cel mai greu de depistat și cel MAI periculos. Este vorba de cel care nu promovează doctrine eretice și nici imoralitatea, dar care stă în mijlocul bisericii construindu-și propria neprihănire și promovând acest lucru în comunitate. Pe ascuns, el va UCIDE harul divin prin propriul său model, prin judecăți, prin denigrări, prin dezbinările pe care le va produce!

Predica de pe munte ne descoperă strategia diavolului prin care vrea să nimicească pe ascuns orice Biserică locală. Și vorbim despre o strategie ce vizează patru generații. Cu siguranță că el vrea să distrugă Biserica de la prima generație, dar de regulă pentru a o distruge complet are nevoie de două, trei generații, pentru ca la a patra să rămâne o Biserică fără Hristos!

Dar mai important decât înțelegerea acestei strategii este să înțelegem strategia Împărăției de a birui strategia întunericului, de ucidere a harului. Această strategie o vom descoperi pe tot parcursul Evangheliei după Matei care va dezvolta și detalia conceptele predicii de pe munte. Vom enumera însă acum câteva direcții sugerate de predica însăși.

A) Bătălia pentru inima liderilor duhovnicești ai Bisericii locale

a) Miza

Diavolul a vaccinat națiunea Israel cu teologia neprihănirii personale prin liderii religioși ai acesteia. Ei au fost promotorii ei. Cei care trebuiau să fie păstorii lui Israel care să conducă poporul Domnului spre pășunile harului, au ucis harul și au închis pe Israel în temnița legalismului religios. În cartea 1,2 Împărați am văzut cum diavolul a adus răul în popor prin ÎMPĂRAT. Dacă reușea să câștige inima împăratului, atunci poporul era o pradă ușoară. De aceea, ținta atacului va fi inima liderului. Dacă diavolul îl convinge pe păstor să umble pe calea cea largă a neprihănirii personale, atunci oile vor urma și ele calea promovată de viața păstorului. Transformarea păstorilor/prezbiterilor în prooroci mincinoși e calea cea mai ușoară. Și dacă este un singur mare lider, războiul poate fi câștigat de el cu atât mai ușor.

b) Partea prezbiterilor

Și atunci prima bătălie este asupra inimii păstorilor duhovnicești. Aceștia trebuie să facă distincția dintre calea cea largă și cea strâmtă, să vadă această bătălie în inima

lor zi de zi și să lupte prin har până la capăt. Să lase standardele divine acolo unde sunt, să accepte cu smerenie resturile din viețile lor, și să caute mereu o nouă măsură de har care să îi vindece. Să nu lenevească, să nu se așeze pe un scaun confortabil al rodirii, să nu se odihnească pe platourile spirituale, ci să alerge mereu spre desăvârșire ca Pavel din Filipeni cap.3. Să vegheze asupra inimii lor, și apoi să arate Bisericii cu smerenie, această cale prin modelul vieții lor și prin învățăturile lor. Liderii deci trebuie să VEGHEZE mai întâi asupra inimii lor, asupra căii lor! Cum spunea Pavel în Fapte: „să îmi sfârșesc CALEA și SLUJBA”....Și Nu SLUJBA și CALEA...Un prezbiter trebuie mai întâi să vegheze asupra căii lui, asupra inimii lui, și apoi să vegheze asupra celorlalți slujindu-i. Dacă suntem prea ocupați cu SLUJIREA altora, vom pierde din vedere bătălia care se dă asupra inimii noastre. Deci prezbiterii trebuie MAI ÎNTÂI de toate să vegheze asupra INIMII lor ca să rămână pe calea cea îngustă a harului. Și e esențial să fie un grup de oameni la conducerea Bisericii și nu un singur mare lider care să îi eclipseze pe ceilalți. Prezbiterii trebuie să vegheze mai întâi unii asupra altora și apoi asupra Bisericii.

c) Partea Bisericii

Biserica trebuie necurmat să îi sprijine în rugăciune. Biserica trebuie să fie conștientă și ea de bătălia care se dă între cele două căi în inima prezbiterilor și trebuie să îi susțină în rugăciune și să vegheze ea însăși asupra trăirii prin har a păstorilor ei sufletești! În Matei 6 am arătat cum SEMENII pot exercita o teribilă presiune asupra noastră pentru a ne reîntoarce la confortabila cale a neprihănirii personale. Și această presiune este cu atât mai mare cu cât vorbim de relația dintre comunitate și lideri. Comunitatea exercită o presiune teribilă asupra inimii liderului. Prin aprecierile, criticile și judecățile ei, comunitatea poate ÎMPINGE un lider pe calea largă a neprihănirii personale. O comunitate care își judecă aspru liderii va împinge pe lideri să caute acea haină IMACULATĂ, acea poziție în care nu li se poate reproșa NIMIC. O comunitate care manifestă HAR, va da libertate liderilor să își accepte propriile resturi și să caute vindecarea lor. Comunitatea trebuie să se roage, să trăiască în HAR și să promoveze harul către liderii ei. Liderul trebuie să aibă siguranța că dacă va greși sau va suferi o cădere, nu va fi răstignit și judecat de comunitate, ci va fi iubit și ajutat de către ea, că va primi har din partea ei.

B) Bătălia pentru promovarea noilor lideri din Biserica locală

a) Miza

Dacă cel rău nu va reuși să câștige INIMA prezbiterilor duhovnicești, atunci va căuta să promoveze alți lideri firești, legalști. Și astfel va încerca să scadă

standardele pentru profilul prezbiterului, păstorului, liderului în Biserică. Și aici cel rău are câteva metode clare:

- *Darul mai important ca și caracterul* – el se va folosi de oameni cu daruri extraordinare prin care se poate aduce o mare încurajare în Biserică (dar oratoric, o voce extraordinară, dar de cărmuire, de organizator etc.). Și Biserica va avea mare nevoie de acel dar. Și va trece cu vederea roadele îndoielnice în ce privește caracterul. Darul va fi atât de seducător încât Biserica nu va mai fi atentă la roadele acestora (după roadele lor îi veți cunoaște), liderul va căpăta influență în Biserică, și va promova prin viața sa legalismul și nu harul.
- *Funcția de păstor devine o profesie la care se poate accede după modelul laic* – crearea de sisteme și instituții vor pune mereu în pericol dinamica vie a familiei creștine. Principiile din 1 Timotei cap. 3 ne arată clar standardele cu privire la prezbiteri și diaconi și faptul că aceste standarde vizează în special RODIREA, CHARACTERUL. Pavel vrea să se asigure că aceștia sunt oameni ai harului, și nu potențiali prooroci mincinoși ascunși de haina religiozității. Și ca criteriile din 1 Tim.cap.3 să fie operante, e nevoie ca potențialul prezbiter să fi trăit și slujit o vreme îndelungată în acea familie-comunitate (Biserică locală). Noul prezbiter este confirmat de actualii prezbiteri și de Biserică, din pricina faptului că roadele sale sunt VIZIBILE pentru comunitate. Ele au strălucit minunat luând testul TIMPULUI, testul RELAȚIILOR și testul ÎNCERCĂRILOR. Dar noi am creat sisteme. Și un tânăr, provenit eventual dintr-o familie religioasă, face o facultate și la vârsta de 23 de ani este numit păstor într-o Biserică pe care nu o mai cunoștea până atunci. El termină o facultate de teologie unde nu învață Biblia, ci ce au spus alții despre Biblie. El nu poate avea la acea vârstă discernământ să selecteze critic lucrurile bune din facultate. Nu are nici experiența de viață și nici cunoașterea ansamblului Bibliei, pentru a avea discernământul necesar. Și apoi este trimis la cea mai înaltă funcție posibilă pe acest pământ și într-o bătălie spirituală care-l depășește. El este rupt de experiența laicului. Nu a muncit în mediu laic și nu s-a confruntat cu bătăliile de la locul de muncă. Însă el trebuie să învețe o întreagă comunitate care merge la muncă într-un mediu laic, cum să fie acolo lumină și sare. Și, da a luat 10 la toate examenele și are un comportament exterior ireproșabil. Dar rodirea sa? Cine a cunoscut-o? Cine a vegheat asupra lui? Cine l-a văzut luând testul timpului, cel al relațiilor și testul încercărilor? Uneori sunt și mulți tineri care rodesc roadele Duhului. Dar sunt ei oare pregătiți pentru funcția de păstor? Funcția de păstor este mult mai complicată decât cea de președinte al Statelor Unite. Legislația multor țări prevede un MINIM de condiții pentru

persoana care poate candida la președinție. Și un criteriu este VÂRSTA. Sub 30 de ani nici nu se pune vorba. Oamenii au învățat că EXPERIENȚA de viață contează, că ori cât de inteligent sau citit ai fi, fără EXPERIENȚĂ ești NEPREGĂTIT. Un credincios care nu CONȘTIENTIZEAZĂ în propria viață că principala bătălie este lupta între calea îngustă și cea largă, între neprihănirea lui Hristos și neprihănirea personală, că această luptă are loc zilnic, și că este cea mai subtilă și mai periculoasă pentru el și pentru Biserică, ATUNCI e o nebunie să vrea să fie episcop sau diacon. Ce să facă? Dacă nu a înțeles principalul atac al vrăjmașului asupra Bisericii, atunci ce să caute la conducerea Bisericii? Nici Isus. Nici David, nici Iosif, nici Pavel nu au intrat în lucrare înainte de 30 de ani. Să treci cu vederea acest lucru și să arunci în cea mai complicată bătălie spirituală prunci de 23 de ani care țin cu mândrie o diplomă de teologie care le oferă și sentimentul că ei ȘTIU, că ei CUNOSC, că sunt pregătiți, este un act de mare iresponsabilitate. Marele cusur al tinerilor în general, este că te consideri PREGĂTIT. Semnul distinctiv al ÎNȚELEPCIUNII este că începi să conștientizezi cât de PUȚIN știi și cât de NEPREGĂTIT ești în pofida a tot ce ai acumulat. Dacă cineva se consideră pregătit pentru funcția de păstor, acesta reprezintă semnul cel mai clar că acel cineva nu este pregătit. Când înțelegi complexitatea Trupului lui Hristos, bătăliile spirituale atât de mari din Biserică, provocările și durerile imense aduse de slujirea în Biserică, și te vezi atât de MIC și de neștiutor în fața acestor provocări (în pofida a tot ce ai învățat și ai acumulat cu ardoare), atunci ÎNCEPI să fii pregătit. Și EȘTI pregătit, când deși ești conștient că intri într-o bătălie care te depășește, mergi înainte încrezându-te clipă de clipă în HARUL DIVIN care te va călăuzi și proteja la fiecare pas. Și în fiecare dimineață cât vei fi păstor vei striga cu disperare către cer: *Doamne, ai milă de mine, păcătosul și ajută-mă să cârmuiesc turma ta spre Tine! Dă-mi lumină, dă-mi călăuzire, dă-mi curaj, dă-mi echilibru!!!* Păstorul care se scoală dimineața liniștit, își face cafeaua, se uită pe agendă, studiază, își face predica, planifică calendarul Bisericii....cu siguranță că NU ȘTIE ÎNCĂ în ce luptă spirituală a intrat, și dovedește că se încrede în propriile cunoștințe teologice, în propria sa înțelepciune, în experiența acumulată până atunci, în propria sa voință. Și pentru că NU va cere HAR, va avea puțin har în acea zi, și lucrul cel mai rău este că va promova (fără să își propună!!!) lipsa de har în acea comunitate.

- *Ruptura între generații și neglijarea formării de ucenici prin relații* – noii lideri care trebuie să ducă mai departe lupta harului, trebuie FORMAȚI de actualii lideri. Și această formare durează mult timp și este relațională, după modelul dat de Însuși Mântuitorul. Dacă liderii duhovnicești ai

Bisericii, vor fi prea ocupați cu predicarea, cu rugăciunea, cu scrierea de cărți, cu activitățile din Biserică, cu păstorirea oilor bolnave, cu evanghelizarea și vor neglija investiția de tip relațional în potențialii lideri mai tineri, ei vor lăsa în urmă o generație fără păstori duhovnicești. Și modelul harului se învață așa de greu. Ucenicii erau lângă HARUL ÎNSUȘI și au învățat atât de greu trăirea prin HAR. Dacă Mântuitorului i-a luat 3.5 ani să formeze niște lideri ai harului, cât timp trebuie să ia unui prezbiter al harului să ÎNVEȚE un tânăr din următoarea generație să trăiască PRIN har?

b) Partea prezbiterilor și a Bisericii

Atât prezbiterii cât și Biserica trebuie să fie conștientă de cele trei atacuri de mai sus, și să răspundă cu responsabilitate.

- *Caracter mai presus de dar* – Nu îi vom cunoaște după DARURILE lor, ci după ROADELE lor. Biserica nu este o instituție, o sală de spectacol, ci este un Trup viu aflat în mijlocul unui război spiritual. De aceea, caracterul trebuie să fie valorizat mai mult decât darurile. Nu înseamnă că darurile nu sunt importante. Nu e bine să predici dacă nu ai darul să înveți pe alții. Dar dintre un om cu caracter cu mai puțin dar oratoric, și un om cu mare dar oratoric, dar cu un caracter îndoielnic, Biserica trebuie tot timpul să aleagă prima variantă. Să trăiască prin CREDINȚĂ, chiar cu zone de slujire neacoperite, și să se roage Domnului să scoată la vremea Sa oameni atât cu caracterul cât și cu darul potrivit!
- *Promovarea noilor prezbiteri* – înseamnă să desființăm facultățile de teologie? Nu! Ele își au rolul lor și vremea lor. Dar acestea pot fi un AJUTOR și nu trebuie să SUBTITUIE principiile din 1 Timotei cap.3, de aceea este de recomandat ca cei care vor să devină păstori să facă mai întâi o facultate laică și să lucreze o perioadă în mediul laic. În acest timp să se implice ca voluntar în slujirea Bisericii și să ia testul timpului, relațiilor și încercărilor și să fie confirmat de un Trup viu. Biserica ar trebui să fie adevărata universitate. Ea ar trebuie să aibă toate resursele de care are nevoie un potențial păstor pentru a deveni păstor. Actualii păstori trebuie să fie mentori spirituali și să învețe calea harului și apoi toate domeniile importante care se învață la facultate (cunoașterea Bibliei, consiliere pastorală, istoria Bisericii, curente teologice, relația cu cultura, omiletică..). O Biserică vie și matură găzduiește toate aceste resurse și va face absolut inutilă participarea la o facultate teologică. Dar din păcate, multe Biserici nu oferă un asemenea cadru și atunci o facultate de teologie poate deveni necesară. Facultatea de teologie din acest punct de vedere

poate să își propună ca și scop propria ei dispariție. Și anume poate să își propună să ajute Bisericile să devină adevăratele facultăți de teologie, VII și mai eficiente decât o simplă facultate. Dar oare mai credem în minunea care este Biserica (Efeseni 4)? Biserica ca trup în care taina devenirii are loc sub cârmuirea Duhului! Lucrările para bisericești (organizații de misionari, facultăți de teologie etc.) apar când Biserica neglijează împlinirea anumitor funcții și sunt importante. Dar acestea să nu uite două mari pericole:

- Tendința de a deveni un SUBSTITUT pentru Biserică
- Tendința de a fi înghițită de LAIC din pricina faptului că operează într-un sistem, într-un cadru instituțional (facultățile celebre de astăzi au fost inițial facultăți de teologie, fondate pe principii creștine...dar au ajuns să fie laicizate întru totul...)

C) Bătălia pentru relația prezbiteri-comunitate

a) Miza:

Harul nu se transmite doar prin predici, ci prin modele vii într-un cadru relațional. Cartea 1,2 Împărați ne-a deschis mintea să înțelegem dinamica relației împărat-popor care ne avertizează asupra importanței dinamicii relației prezbiteri-Biserică. Prezbiterii învață harul pe Biserică, și Biserica învață harul pe prezbiteri, iată provocarea. Cel ce va încerca să rupă legătura dintre prezbiteri și Biserică- prezbiterii să fie undeva SUS, inabordabili, inaccesibili, undeva în sferile lor înalte, în turnurile de fildeș, și comunitatea undeva în altă lume.

b) Partea prezbiterilor și partea Bisericii:

Prezbiterii trebuie să învețe Biserica calea harului, și să își facă partea ei. Trebuie să învețe Biserica să îi ajute în această bătălie și să îi ofere și libertatea să vegheze asupra lor. Biserica trebuie să respecte autoritatea prezbiterilor, dar are și dreptul să vegheze asupra lor. Prezbiterii trebuie să dezvolte relații apropiate cu cei din comunitate, relații frățești, care să încurajeze pe cei din comunitate să le ofere feed-back, să comunice cu ei, să îi mustre în dragoste pentru lipsa lor de har, pentru semintele legaliste din viața lor. Biserica trebuie să se supună prezbiterilor, dar și prezbiterii trebuie să învețe să asculte de vocea Bisericii. Între prezbiteri și comunitate trebuie să fie o relație FRĂȚEASCĂ, de familie, de încurajare reciprocă, de veghere reciprocă. Prezbitorul trebuie respectat pentru poziția de autoritate pe care o deține, dar în

același timp să rămână un frate în comunitate. Petru este un exemplu minunat în acest sens. (De analizat relația dintre Petru și comunitatea din Ierusalim din Fapte 11:1-18. Frații îl trag la răspundere pe marele „PAPĂ” Petru pentru că a intrat în casa lui Corneliu. Petru nu se simte jignit de musturarea lor, ci le argumentează acțiunea sa, iar frații ascultă cu smerenie și laudă pe Domnul că a dat și Neamurilor pocăința.)

D) Bătălia pentru predicare/învățătură

Mesajul harului trebuie transmis Bisericii și următoarei generații. El trebuie transmis prin viața prezbiterilor, dar și prin învățătura dată de aceștia. Harul trebuie predicat cu CLARITATE. Pentru aceasta trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

- Urmând exemplul predicii de pe munte și al învățăturilor din Evanghelie, trebuie să se predice în MOD EXPLICIT asupra pericolului legalismului și al neprihănirii personale, dar și asupra soluțiilor pentru a învinge acest pericol.
- Trebuie EVITAT limbajul de lemn, stereotipurile de limbaj religios, repetarea formulărilor. Există pericolul de a aproba cu mintea doctrina harului, și de a trăi în afara harului în viața de zi cu zi. De aceea, e nevoie mereu de imagini noi, de formulări proaspete, șocante care să spargă tiparele prestabilite, și să ne scape de capcana autosuficienței teologice. Când cineva spune de la amvon: „Mântuirea e doar prin har”, noi vom spune cu toții: „O, da știm acest lucru!” Mântuitorul, deși rămâne fidel învățaturii Vechiului Testament, vine cu IMAGINI NOI, cu paradoxuri logice, cu formulări ȘOCANTE tocmai pentru a putea transmite un mesaj VIU unor minți saturate de informații teologice. Harul trebuie predicat cu CREATIVITATE și originalitate. Mesajul rămâne același, dar formele trebuie să fie noi, proaspete.
- Ba mai mult, harul trebuie APROFUNDAT. Fațetele harului sunt nesfârșite. Fiecare fațetă trebuie scoasă la lumină prin formulări originale care să ajute Biserica să înțeleagă cât de puțin cunoaște harul și să o provoace să aprofundeze această mare taină.
- Trebuie făcută în predicare legătura clară între teologia harului și practica harului. Mântuitorul a venit cu exemple precise, concrete din VIAȚA lor de zi cu zi, pentru a desconfira pericolul legalismului. El a adus aceste exemple DUPĂ ce a pus temelia teologică a predicii Sale, dar nu a rămas în sfera formulărilor abstracte, teoretice, pe care

le putem așa de ușor aproba cu mintea, fără să le aprobăm și cu viața noastră. O predică nu înseamnă un șir de exemple, dar ilustrațiile din viața cotidiană a ascultătorilor sunt OBLIGATORII pentru ca mesajul să aibă IMPACT!

- În predicare, trebuie să se facă distincția clară dintre neprihănirea primită în Hristos și procesul rodirii în El, despre relația dintre cele două, rolul distinct al celor două, precum și despre tendința firească de a adăuga roadele vizibile din viața noastră peste neprihănirea nevăzută primită în dar de la Hristos. Un aspect cheie este modul în care predicarea va DEFINI înaintea comunității VOIA LUI DUMNEZEU pentru credincios. Auditoriul predicilor cum va răspunde la întrebarea cheie: *ce așteaptă Dumnezeu de la viața ta?* Dacă voia lui Dumnezeu este definită ca respectarea unor reguli precise, acest lucru este un teren propice pentru înflorirea legalismului. Voia lui Dumnezeu trebuie definită ca:

1. STANDARD DIVIN , și anume a TRĂI ca Hristos, având ca MOD de VIAȚĂ Cistic, a răspândi mireasma lui Hristos în diferitele contexte ale vieții, a ÎNTRUPA desăvârșirea în orice situație de viață. Iar aici nu trebuie făcut nici un compromis. A predica voia lui Dumnezeu pentru viața credinciosului înseamnă a predica o Persoană, înseamnă a-L predica pe Hristos în toată frumusețea și splendoarea LUI! Și trebuie predicat cât mai des, pentru ca mereu comunitatea să își dea seama CÂT de DEPARTE este STANDARDUL și CÂT de MULT mai este de schimbat, și deci câtă mare nevoie de HAR avem!

2. PROCES DINAMIC ȘI CRESCÂND al rodirii. Este un proces operat prin har de Duhul Sfânt. E un proces. Nu poți să te vindeci peste noapte de bolile spirituale, nu poți deveni peste noapte asemenea lui Isus. Ci intri într-un proces dinamic al rodirii, plin de suișuri și coborâșuri, de biruințe și greșeli, dar în care ni se cere să perseverăm ÎN CREDINȚĂ, în credința că schimbarea este spre binele nostru și e posibilă nu prin noi, ci prin har. Semnul obligatoriu este CREȘTEREA ca mod de viață spre desăvârșire.

3. Transformare a întregii vieți care pornește tot timpul DINLĂUNTRUL NOSTRU. Accentul trebuie pus mai întâi pe motivație, atitudini, gânduri, dorințe, pe adâncimile

ființei, pe curățirea vasului dinlăuntru, și apoi pe transformările concrete comportamentale.

4. Proces în care RESTUL e o normalitate.

1. Bătălia pentru inima Bisericii

Chiar dacă prezbiterii își fac toată partea lor, nu înseamnă neapărat că Biserica va trăi prin har. Fiecare mădular în parte trebuie să aleagă calea cea îngustă. Bătălia se va da în fiecare zi pentru inima fiecăruia. Prezbiterii creează un cadru al creșterii prin har. Biserica este responsabilă pentru ceea ce face cu această ofertă!

2. Bătălia pentru legătura dintre generații

Am tot adus în discuție până acum legătura dintre generații. Aici pare a fi o taină și o cheie pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Cartea 1,2 Împărați ne-a deschis mintea asupra importanței legăturilor dintre generații. Aici sunt niște legități spirituale pe care cel rău le-a folosit mereu în defavoarea poporului lui Dumnezeu. Nu găsim în toată istoria lui Israel două generații credincioase una după alta, și mai ales faptul ca o generație credincioasă să fie urmată de o generație ȘI MAI CREDINCIOASĂ! După o generație credincioasă mereu urmează UN DECLIN!!! În istoria Bisericii se pare că se repetă acest tipar al declinului. Trezirile spirituale se sting și nu se amplifică în următoarele două generații. În jumătate de deceniu se întâlnesc trei generații: bunici, părinți, copii. Diavolul folosește legitățile spirituale dintre generații pentru uciderea harului. Dumnezeu ar dori să folosească aceste legități pentru amplificarea harului. În lumina celor scrise sub titlul *Predica de pe munte și grăbirea venirii Domnului*, emit următoarele ipoteze:

- Diavolul vrea să folosească legăturile dintre generații (bunici-părinți-copii) pentru uciderea harului din orice Biserică locală.
- Dumnezeu vrea să folosească legăturile dintre generații (bunici-părinți-copii) pentru amplificarea harului în Bisericile locale și grăbirea (sau facerea posibilă) a venirii Lui.

Aici trebuie să fie o taină, o mare taină. Misiunea lui Ioan Botezătorul

confirmă acest lucru. Iată cum se încheie Vechiul Testament:

- „Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rânduiești și porunci, pentru tot Israelul! Iată, vă voi trimite pe prorocul ILIE, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. ***El va ÎNTOARCE inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor***, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:4-6)

Oare cum ne-am aștepta să fie definită lucrarea celui care în duhul și puterea lui Ilie avea să pregătească venirea lui Mesia? Cu siguranță că este o surpriză modul în care Dumnezeu definește scopul lucrării noului Ilie: El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți. Aici trebuie să fie o mare taină. Această expresie poate să pară interesantă. Dar după ce studiezi 1,2 Împărați, înțelegi că este mai mult decât interesantă. Ea trimite la o bătălie spirituală teribilă în care mai mereu a câștigat cel rău și anume: legătura dintre generații în cadrul poporului lui Dumnezeu. Acest element al lucrării lui Ioan Botezătorul este unul VITAL. De aceea îl găsim reînnoit și în Noul Testament în mesajul îngerului:

- „Dar îngerul i-a zis: „Nu te teme, Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecele mamei sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca ***să întoarcă inimile părinților la copii***, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.””

(Luca 1:13-17)

Cât de importantă trebuie să fie legătura dintre generații dacă Dumnezeu îi dă lui Ioan puterea duhului lui ILIE cu acest SCOP precis: *să întoarcă inimile părinților spre copii????* Emit următoarea ipoteză: semnul sănătății spirituale maxime a unei Bisericii locale este când harul se AMPLIFICĂ (în comunitate) și nu se diminuează de la o generație la alta! Astfel, bunicii sunt credincioși, părinții și mai credincioși iar nepoții și mai credincioși!!! Și emit următoarea ipoteză: Atunci când în Bisericile locale se câștigă bătălia spirituală a legăturilor dintre generații, harul amplificat astfel, va câștiga bătălia în văzduh și va face posibilă ducerea

Evangeliei la marginile pământului și reîntoarcerea Domnului pe norii cerului. Dar cel rău seduce Biserica cu tot felul de alte bătălii și o defocalizează de la adevăratele lupte. Iar adevăratul război este transformarea comunității celor credincioși, după chipul lui Hristos, prin har și amplificarea acestui har și acestei transformări prin legăturile dintre generații. Preocuparea bunicilor pentru părinți și pentru nepoți, preocuparea părinților pentru copii, și preocuparea copiilor pentru părinți și bunici, va amplifica HARUL și pentru bunici și pentru părinți și pentru copii! Dar cel rău a sedus Biserica prin apropierea legăturilor cu statul și apoi i-a făcut el agenda bătăliilor spirituale. Iar Biserica mai mult a REACȚIONAT decât a acționat. Adusă în ringul principal al tensiunilor istorice, Biserica și-a concentrat energiile în tot felul de bătălii teologice și filozofice, reacționând la tot felul de CURENTE. Nu că nu ar fi trebuit să reacționeze la acestea, dar a trăit prin reacție și a neglijat adevăratele bătălii. Bătălia a fost sedusă de ideea unui stat creștin, a unei societăți creștine, a influențării țărilor de sus în jos, și a neglijat bătălia la nivelul Bisericii locale, la nivelul transformării prin har după chipul lui Hristos și la nivelul legăturilor dintre generații. Aceste lucruri trebuiau făcute, iar celelalte făcute lăsate nefăcute. Biserica a crezut că dacă câștigă pe scena puterii politico-religioase, bătăliile doctrinelor și ideilor, va câștiga și RĂZBOIUL. Acele bătălii sunt importante, dar își au locul lor și nu trebuie să substituie adevăratele bătălii. Adevăratele bătălii se câștigă în văzduh, și adevărata forță a Bisericii este întruparea lui Hristos pe pământ prin taina vie a Bisericilor locale! Dar sunt uimit citind istoria Bisericii, cum din umbră ALTCINEVA face agenda bătăliilor unei Biserici dezorientate și defocalizate care trăiește mereu și mereu prin apărare și reacție. Și acest altcineva este expertul în înșelăciune, Lucifer. Oare nu a încercat așa și în Fapte 6? Apostolii au răspuns provocărilor stârnite de certurile interioare ale Bisericii FĂRĂ să se lase defocalizați de la punctul central al lucrării lor: rugăciunea și Cuvântul! Ce tactică inteligentă: făcând lucruri bune să fii defocalizat de la PRINCIPALELE bătălii spirituale la care te cheamă Dumnezeu! Cine face agenda bătăliilor spirituale ale Bisericii locale? Hristos, prin Cuvântul Său, sau diavolul, prin atacurile lui ce urmăresc defocalizarea noastră? Trăim prin reacție sau prin acțiune? Privim la predica de pe munte și la epistolele către Biserici și vedem că principalele bătălii ale Bisericii sunt legate de:

- Creșterea comunității în asemănarea cu Hristos prin harul revărsat din belșug de Dumnezeu prin cunoașterea Sa și prin taina vie a relațiilor din Trupul lui Hristos!
- Creșterea acestui har prin câștigarea legăturilor dintre generații!
- Acest lucru va duce la o bună mărturie către lume, la deschiderea de porți pentru Cuvânt, la ducerea Evangheliei până la marginile pământului!

Aici trebuie focalizate energiile Bisericii și ale liderilor acestora. Aceste lucruri trebuie făcute, iar celelalte lăsate nefăcute!

Revenind la bătălia legăturilor dintre generații. Cel rău a distrus prima creație lovind în prima familie. Legătura dintre Adam și Eva, și apoi dintre Adam, Eva și copiii lor trebuia să ducă la umplerea pământului cu slava Sa. Cel rău a folosit aceste legături pentru a umple pământul cu chipul său. A câștigat-o pe Eva, apoi prin legătura dintre ea și Adam, l-a câștigat pe Adam de partea lui. Apoi, prin legăturile dintre Adam, Eva și copiii lor a transmis păcatul următoarelor generații. Cel rău a învins prima creație lovind în familie și în legăturile din aceasta. Oare e de mirare că face la fel cu a doua creație (Biserica)? Noul Testament acordă o atenție specială atât familiei, cât și legăturilor dintre generații considerate atât din punctul de vedere al vârstei spirituale (vezi legătura dintre Pavel și Biserica din Tesalonic) cât și al vârstei biologice (vezi Tit 2:1-8 etc).

Preocuparea părinților pentru copii are efecte benefice și asupra copiilor, dar și asupra părinților. Iată câteva indicii:

- Bolile copiilor pot fi un indicator al fisurilor din viața părinților. Falimentul mai vizibil din viața copiilor poate oglindi falimentul ascuns din viața părinților. (Lenea spirituală a generației lui Iosua s-a făcut vizibilă prin bolile copiilor lor.)
- Preocuparea părinților pentru copii atrage atenția asupra pericolului religiozității. Preocupați de creșterea copiilor în har, vor fi atenți la cel mai mare pericol cu care se vor confrunta copii lor: religiozitatea și legalismul. Văzând acest pericol în viața copiilor, își vor aduce aminte că același pericol îi vizează și pe ei.
- Copiii vor atrage atenția părinților cu privire la schimbările din istorie, societate, cultură și vor conecta Biserica la bătăliile contemporane și o va provoca să rămână relevantă. Copiii vor aduce aminte părinților despre importanța relației cu cultura.
- Copiii vor aduce proșpețime în Biserică prin întoarcerea la Domnul.
- Copiii întorși la Domnul vor putea atrage atenția asupra părinților cu privire la anumite lucruri pe care părinții le neglijează. După cum ochiul părintelui vede în viața copilului lucruri pe care copilul le vede mai puțin, la fel și ochii copiilor văd în viața părinților lucruri pe care părinții le văd mai greu.
- Prin SMERENIE se va crea o veghere reciprocă dintre generații. Înțelepciunea părinților va veghea asupra naivității copiilor, iar entuziasmul și credința copiilor vor veghea asupra plafonării spirituale ale celor mai în vârstă. Ce minune trebuie să fie să vezi această realitate într-o familie creștină și într-o Biserică locală. Cum două generații trăiesc în har, se îmbrățișează în har și își și amplifică reciproc harul prin această îmbrățișare sfântă!

Cu siguranță, punctul de plecare îl vom aștepta nu de la copii, ci de la părinți. Și aceștia trebuie să nu lenevească asemenea generației lui Iosua, ci să persevereze în transformarea spre desăvârșire pentru a transmite următoarei generații harul viu și dinamic al relației cu Dumnezeu și nu forme religioase și legalism. Și părinții au nevoie de SMERENIE și să vadă în bolile copiilor, oglindirea propriilor falimente, și de asemenea să asculte cu smerenie vocea copiilor. Vocea copiilor nu va avea mare dreptate, dar adesea va fi vocea Duhului care va vorbi părinților. Dar cum să ascuți de copilul pe care l-ai alăptat, căruia i-ai schimbat scutecele, și pe care tu l-ai învățat credința creștină? Poate să știe el mai multe ca tine? Poate să vadă el mai bine decât tine? Răspunsul este: uneori da! Căci copiii, prin nașterea lor din nou, devin frați în marea familie a Trupului lui Hristos și trebuie tratați și CA FRAȚI, sau în primul rând CA FRAȚI! Mă gândesc cu admirație la mama mea care, de când aveam **14-15 ani** îmi asculta descoperirile din Scriptură și îmi citea cu consecvență comentariile! Atunci nu-mi dădeam seama de minunea ce avea loc. Căci nu îmi dădeam seama că sunt mic. Acum, când am crescut mai mare, mă gândesc dacă aş putea să fac și eu același lucru față de copiii mei, față de cei mai mici? Biserica Neemia a luat naștere într-o familie în care harul a triumfat asupra legăturii dintre părinți și copii. Biruința trebuie continuată acum la nivelul familiei mai mari (Biserica însăși) și la nivelul următoarei generații: *părinți-copii-nepoți*.

Prima generație dintr-o Biserică locală trebuie să vegheze ca harul să se amplifice în următoarea generație. Privesc cu îngrijorare că a doua generație (am în vedere deopotrivă vârsta biologică și vârsta spirituală) care se ridică în Biserica Neemia, deși are resurse mai mari ca prima generație, este sub ea ca râvnă, pasiune, dragoste, trăire. Este un MARE SEMN de îngrijorare care ne atrage atenția că DACĂ NU facem ceva vom pierde testul istoric al legăturilor dintre generații.

Către părinții spirituali și părinții biologici: mare atenție asupra platourilor spirituale și mare atenție asupra îngrijorărilor pentru pâine! Aș începe mai întâi cu îngrijorarea pentru pâine. Dacă diavolul defocalizează liderii bisericii seducându-i spre bătălii sofisticate, diavolul defocalizează restul Bisericii prin banala bătălie pentru pâine, serviciu, casă. Aici este principala sursă de defocalizare pentru PĂRINȚI, copleșiți de grija pentru siguranța materială, nu mai au timp, energie pentru celelalte bătălii. Pericolul platoului spiritual vizează atât membrii comunității, cât și liderii acesteia. Voi porni de la râvna lui David pentru Casa Domnului, pentru a

pune în discuție o RĂVNĂ care să ne țină mereu în priza harului și să ne ferească de imensul pericol al platourilor spirituale. Iată ce spune David:

- „David a făcut următoarea juruință Puternicului lui Iacov: „Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Iacov.”” (Ps.132:2-5).

Liderii Bisericii locale și fiecare credincios ar trebui să spună: *Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn pleoapelor mele PÂNĂ CÂND:*

- Viața mea va ajunge la statura plinătății lui Hristos
- Voi cunoaște gloria lui Dumnezeu revelată în toate cele 66 de cărți ale Bibliei
- Viața comunității mele va ajunge la statura plinătății lui Hristos
- Următoarele generații vor fi MAI credincioase ca noi
- Evanghelia va ajunge la capătul pământului
- Hristos va reveni pe norii cerului și va inaugura Măreața Sa casă într-un pământ și cer nou.

Având aceste obiective în minte, nu vom avea niciodată TIMP să ne odihnim pe acest pământ. Cum să ne odihnim când Casa Domnului nu este încă finalizată? Casa Domnului va fi finalizată prin împlinirea numărului deplin al neamurilor, prin pocăința lui Israel, și prin inaugurarea Noului Ierusalim! Până atunci, ca David, trebuie să lucrăm pentru finalizarea zidirii Casei Domnului!

3. Bătălie dintre forme și funcții, între sistem și trup viu

Legalismul va căuta mereu formele sfinte cu care să se autodefocalizeze de la chemarea de a se transforma dinlăuntru. Aceste forme sfinte, vor deveni mai sfinte, mai importante decât funcțiile pe care ar trebui să le slujească. De asemenea, ele vor creiona profilul neprihănirii personale care va deveni mai importantă decât neprihănirea cerută de Domnul. O dată cu crearea unor sisteme instituționale, unui manual de reguli ale Bisericii, unor forme de organizare, și unor forme rigide, legalismul va rodi cu spor în comunitate. Organizarea e importantă, dar ea nu trebuie să intre în contradicție cu identitatea Bisericii ca familie, ca trup viu. Formele sunt importante, dar ele slujesc funcțiilor care sunt vitale și care nu trebuie schimbate. Formele de organizare și manifestarea a

Bisericii, trebuie să fie mereu ajustate noilor provocări cu care se confruntă un Trup în creștere, într-o lume aflată în continuă schimbare. Formele care rămân nu se schimbă, devin periculoase, căci tendința firească a conștiinței religioase orientată instinctiv spre legalism va fi sanctificarea lor. De aceea, formele trebuie schimbate și îmbunătățite cu înțelepciune și creativitate.

4. Bătălia pentru relația cu CULTURA

Relația cu cultura va rămâne o provocare pentru fiecare generație. Legalismul orientat spre forme exterioare, se va separa de lume, va judeca lumea păcătoasă, va vedea lumea ca o amenințare pentru propria neprihănire personală construită cu atâta trudă. Va condamna formele de manifestare culturală cărora le va opune formele sfinte ale Bisericii. Lupta se va da la nivelul formelor și nu al esențelor. Deși își va pune cât mai multe bariere culturale față de lume, Biserica legalistă va fi plină de spiritul lumii: de judecată, de bârfă, de certuri, de dezbinări, de invidie, de afirmare de sine, de egoism, de iubirea lucrurilor materiale. Biserica va respinge cultura în ansamblul ei, pentru că este din lume și produsul diavolului. Biserica este chemată să nu își piardă identitatea și să se opună spiritului lumii, dar să fie orientată spre răscumpărarea celor din lume. Biserica e chemată să fie relevantă din punct de vedere cultural. Ea va folosi din formele de manifestare ale lumii, dar va fi atentă să nu compromită adevărul. Va fi o provocare deloc ușoară. Va fi ca mersul pe sârmă, dar parcă nu aceasta înseamnă *calea îngustă*? Cultura nu va fi văzută în întregime ca rea sau păcătoasă. Harul general al lui Dumnezeu face posibilă revelația generală a lui Dumnezeu. Deși cultura este plină de erori și neadevăruri, ea include și adevăruri revelate de Dumnezeu prin creație celor necredincioși. Evanghelia trebuie să răscumpere aceste adevăruri și să construiască cu ele o punte de legătură și de dialog cu cultura și cu oamenii influențați de ea. Biserica va fi interesată să cunoască și să înțeleagă cultura în contextul căreia își desfășoară preoția. Da, va fi periculos, da, va fi ca mersul pe sârmă, da, se vor face greșeli, dar uneori, formele și principiile seducătoare ale culturii vor aduce erori în trupul lui Hristos, dar există loc de căință, de schimbare și de învățare. Biserica care va umbla prin har și nu va fi leneșă în cunoaștere, va fi călăuzită de Duhul în contactul necesar și periculos cu cultura și va găsi calea echilibrului, care va fi un echilibru instabil în care va avea nevoie mereu de lumina harului. Bătălia din relația cu cultura va fi permanentă și vor fi mereu și elemente NECLARE. Dacă totul e clar în relația cu cultura, atunci cred că ne-am abătut de la calea îngustă a umblării prin har care ne dă lumina treptat tocmai ca să ne țină dependent zilnic de el. Pentru a putea răscumpăra adevărul divin din cultură, biserica trebuie să cunoască foarte bine adâncimile Evangheliei. De asemenea, acest proces va duce la

aprofundarea Evangheliei ÎNSĂȘI. Îmbrățișarea dintre adevărul din revelația specială (Scriptura) și cea generală (din cultură), va duce la o cunoaștere mai profundă a adevărului. Uneori adevărul din revelația generală va atrage atenția asupra interpretărilor greșite ale Scripturii, iar adevărul din Scriptură, va atrage atenția asupra erorilor din cultură. Biserica trebuie să fie adevărata Universitate vie, în care tânăra generație să învețe CULTURA într-un mod autentic. Biserica locală trebuie să fie interesată de filosofie, de literatură, de artă, de istorie, și să ofere un cadru duhovnicesc pentru aprofundarea culturii. Dacă interesul față de cultură nu va fi însoțită de o cunoaștere profundă a Evangheliei, atunci Biserica va ajunge în cealaltă extremă. Dacă legalismul refuză dialogul cu cultura, libertatea culturală fără har va conduce la un dialog periculos cu cultura. Fără har și maturitate, Biserica va fi sedusă de frumusețea culturii și va discerne între adevăr și eroare. Ea va înlocui formele legaliste cu alte forme mai relevante poate, dar lipsite de ESENȚA pe care o poate da doar harul.

5. Relația cunoaștere-împlinire

Am amintit în comentariu de mai multe ori, tragicul pericol al separației dintre teologie și trăire. Suntem capabili să studiem Evanghelia, să aprobăm cu mintea, să o predicăm și altora, și să o neglijăm lamentabil în viața noastră de zi cu zi, și aceasta fără să fim deloc deranjați de această cumplită disonanță, discrepanță. Biserica a fost sedusă mereu spre lumea ideilor, a studiului, a informațiilor, a teologiei ca informație, în a răspunde provocărilor intelectuale ale istoriei și culturii. Și a excelat adesea. A fost preocupată de dogme, de doctrinele corecte, de precizia găsirii adevărului teologic. Dar sedusă de acest tip de cunoaștere, a neglijat partea de trăire. Dezbaterele despre HAR s-au sfârșit adesea cu certuri, judecată, ură, întemnițări, exilări și chiar războaie!!!! Din pricina doctrinelor adevărului, creștinii au prigonit pe alți creștini. Semnul cunoașterii autentice este DRAGOSTEA. Cunoștința ÎNGÂMFĂ, duce la mândrie, judecată, dezbinare. Cunoașterea de Dumnezeu duce la dragoste, acceptare, smerenie, toleranță, deschidere, la unitate în diversitate. Biserica a fost sedusă de cunoștință și a neglijat partea de împlinire. Biserica a fost adesea sedusă de cunoștință și a neglijat cunoașterea de Dumnezeu care duce la schimbarea vieții și la dragoste. Scriptura a devenit obiect de studiu și de dispută intelectuală, a devenit o platformă a afirmării de sine pe tărâmul cunoașterii. Studiarea Scripturii a condus spre doctrine corecte, dar mai puțin către Dumnezeu cel viu și căile Lui sfinte. Biserica s-a luptat secole pentru adevăr cu Scriptura în brațe, dar nu a văzut minciuna în care trăiește: sedusă de relația cu statul a abandonat calea îngustă și strategia Bisericii locale ca MINORITATE în mijlocul unei majorități OSTILE. În cele din urmă,

secularizarea conține și un mare BINE: readuce Biserica cu picioarele pe pământ: suntem minoritari într-o lume ostilă Evangheliei, pe care trebuie să o cucerim prin strategia discretă a Bisericii locale!

Văzând acest pericol, Biserica nu trebuie să renunțe la excelarea în STUDIU, dar să vegheze ca acest studiu să ducă la o cunoaștere prin DUHUL a Dumnezeului celui viu și a căilor Sale, și această cunoaștere duhovnicească să ducă la creștere în TRĂIRE. Hristos așteaptă ROADE vii. Prin aceste ROADE, se va câștiga bătălia în văzduh și se va împlini numărul deplin al Neamurilor. Creșterea în caracter, înseamnă și creștere în discernământ spiritual. Creșterea în asemănare cu Hristos, înseamnă și creșterea în dragoste și creșterea în înțelepciune, maturitate, discernământ. Este o creștere completă ce vizează întreaga ființă umană: emoții, atitudini, minte, rațiune, relații, trăire.

Există mereu pericolul de pe muntele schimbării la Față, pericolul rămânerii pe munte în sfera cunoașterii, și neglijarea luptelor din banalul cotidian. Dar Hristos coboară de pe munte și vindecă bolnavii, umblă printre oameni, se confruntă cu COTIDIANUL și îl preschimbă. Biserica trebuie să adore cunoașterea, dar să își găsească desfătarea în partea de trăire, de împlinire. Cunoșc ca să împlinesc și împlinesc ca să cunosc! Psalmul 119 ne descoperă echilibrul sfânt între cunoaștere și trăire/împlinire. Cunoașterea de Dumnezeu rodește dragoste, dar roada este DRAGOASTE!!! Pentru a fi sigur că nu suntem defocalizați de la trăire prin însăși procesul cunoașterii, trebuie să veghem ca să ne găsim MAI MULT la desfătarea în TRĂIRE decât în CUNOAȘTERE. Să fim mai fascinați să trăim ca Isus printre oameni, decât să privim la frumusețea lui Isus pe muntele schimbării la Față. Să fim mai dornici să trăim ca Isus, decât să Îl contemplăm. Să fim mai pasionați să trăim ca Isus, decât să vorbim despre El. Gloria vieții noastre să o vedem nu în ce cunoaștem despre Isus, nu în ce predicăm despre Isus, ci în ce împlinim despre Isus în relațiile cu semenii, în trafic, la locul de muncă, în familie, în VIAȚA trăită! Liderii Bisericii și Biserica trebuie să APRECIEZE, să PROMOVEZE, să LAUDE, să VALORIZEZE trăirea ca Hristos, mai mult decât cunoașterea și predicarea lui Hristos! Citiți Ps.119 și descoperiți echilibrul dintre cunoaștere și împlinire și observați cum rodul final este împlinirea!

- „Când **URMEZ** învățăturile Tale mă bucur de parcă aș avea TOATE comorile!” (Ps.119:14)

Dumnezeu se bucură când Îl cunoaștem, dar bucuria Lui e maximă când împlinim în viața noastră concret ce am cunoscut din El. Dacă bucuria Sa e maximă acolo, și bucuria noastră trebuie să fie maximă în URMAREA poruncilor Lui! Când vom păstra

APOGEUL bucuriei noastre în împlinirea și nu în cunoașterea poruncilor Domnului, vom fi feriți de pericolul schismei dintre teologia noastră și viața noastră. Ce ai alege între o oră de studiu în cămeruță și între o oră petrecută în cadrul unui conflict din trafic, unde Domnul e cu tine și unde poți întrupa gloria Sa? Oazele de odihnă în timpul de părtășie sunt binevenite și obligatorii, dar sufletul credinciosului trebuie să își GĂSEASCĂ desfătarea atunci când urmează învățăturile divine în contextele dificile ale vieții! Dacă ne găsim desfătare doar în cunoaștere și nu și în trăire, și dacă ne găsim desfătarea mai mult în cunoaștere decât în trăire, atunci încă nu suntem cu toată inima pe calea cea îngustă a trăirii prin har! Ziua Domnului va fi grăbită nu prin CUNOAȘTERE, ci prin TRĂIREA noastră în evlavie! De aceea, cel care iubește venirea Sa își va găsi desfătarea în TRĂIRE, în slujire, în tensiunile complicate dintre oameni. Căci acolo nu va fi singur, ci acolo Domnul va fi cu el, îl va ajuta să întrupeze Împărăția și să crească în această întrupare.

Voi încheia comentariul despre predica de pe munte cu câteva gânduri despre predicatori. Predica de pe munte a fost un discurs public rostit de Isus mulțimilor. Cu siguranță că predica a fost rostită într-un context aparte, dar merită să observăm caracteristicile acestei predici:

- ***Echilibru între NEVOIA subiectivă și ADEVĂRUL absolut.*** Predica pornește de la NEVOILE spirituale ale auditoriului. Ea pornește de la nevoile spirituale ale lui Israel. Isus nu doar proclamă pur și simplu căile Domnului, adevărul și slava Tatălui. El proclamă adevărul într-un context spiritual și ține cont de nevoile spirituale ale auditoriului. Isus Își cunoștea auditoriul extrem de bine. El se adresează adâncimilor sufletului acestuia și problemei lui fundamentale: idolul ascuns al neprihănirii personale. Ea ajută auditoriul să își conștientizeze nevoile spirituale. Isus nu pornește de la premisa că auditoriul își cunoaște nevoile, ci îl ajută pe acesta să își identifice problema, să vadă unde se află în relația cu Domnul. Dar Isus pornește de la nevoia lor, îi conduce către adevărul minunat despre Dumnezeu și căile Împărăției Sale. Nevoia este un punct de plecare, dar nu și un punct de sosire. Punctul de sosire este slava dumnezeirii.
- ***Echilibru între demascare și soluționare.*** Isus nu doar demască problema, dar oferă și soluția. Predica Sa nu este axată doar pe partea negativă de desconspirare a răului și păcatului din popor, dar și pe partea pozitivă de revelare a soluției. *El nu ne spune doar ce să NU facem, dar și ce să facem. El nu doar nimicește, rănește și dărâmă. El face rana, ca apoi să o vindece, El ia, ca apoi să dăruiască, El dărâmă, ca apoi să zidească.*

- ***Echilibru între CE și CUM.*** El nu le spune doar ce să facă, dar și CUM să facă ce este de făcut. El insistă nu doar pe rezultatul așteptat, ci și pe proces.
- ***Echilibru între teologie și aplicație.*** Predica include elemente teologice foarte profunde, dar și aplicații concrete pentru viața ascultătorilor. Isus nici nu planează direct spre aplicații. Aplicația e vârful lăncii, dar lancea e partea teologică. O predica cu impact, pornește de la profunzimea adevărilor teologice, ca apoi să se avânte spre concretul din viața trăită a ascultătorului.
- ***Echilibru între idee și ilustrație, între abstract și concret.*** Predica conține afirmații teologice foarte profunde. Ele însă sunt apoi EXEMPLIFICATE prin ilustrații simple, concrete, din viața cotidiană a ascultătorilor. Isus alternează între IDEE și ILUSTRAREA ideilor în mod minunat. El ILUSTREAZĂ ideile cu imagini concrete din viața lor, cu PILDE, cu imagini din lumea de dincolo (cum va fi la judecată).
- ***Echilibru între profunzime și simplitate, între mister și claritate.*** Predica conține elemente foarte clare, ușor de înțeles, pe care oricine din mulțime le putea accesa. Dar predica include și elemente misterioase, mai puțin clare, care provoacă inima la o meditare ulterioară și la căutarea unor profunzimi ce nu pot fi accesate de la simpla ascultare a predicii. Predica deci trebuie să includă și elemente simple și clare, cu care să plece oricine acasă, dar și elemente foarte profunde și deci mai puțin clare, care să provoace auditoriul să mediteze, să exploreze și după încheierea predicii.
- ***Echilibru între structuralism și flexibilitatea, spontaneitatea discursului.*** Putem identifica o structură a predicii de pe munte. Ea are un scop, o introducere, mai multe secțiuni, o încheiere. Ea este un discurs logic, coerent. În același timp, în pofida structurii sale, observăm o spontaneitate a discursului care ne dă impresia unui fluviu al revelației care curge către auditoriu. Discursul este susținut de o structură logică, dar nu este întemnițat de această structură. Structura slujește discursului și nu invers. Discursul nu se combină cu structura acestuia. Ea se sprijină pe structură, dar zboară prin dinamism și spontaneitate spre înălțimi ale spiritului care nu pot fi înghesuite într-o structură rigidă și prea precisă.
- ***Echilibru între unitate și diversitate.*** Isus abordează o diversitate de teme și domenii. Cu toate acestea, El urmărește un scop central, o temă centrală. El nu este redundant din dorința de a rămâne fidel scopului și structurii unitare a predicii, dar nici nu pierde această unitate printr-o diversitate necontrolată. Diversitatea domeniilor corespunde diversității auditoriului și nevoilor acestora, dar slujește scopului clar al discursului Său.

- ***Echilibru între prospețimea formelor, originalitatea imaginilor și fidelitatea față de adevăr.*** Mântuitorul este fidel adevărului Vechiului Testament. Dar îl prezintă în forme noi, originale, ocolind cât de mult cu putință limbajul de lemn religios al vremii sale. El nu modifică adevărul de dragul noutății, originalității. Dar transmite aceleași adevăruri în forme noi, originale, și aceasta tocmai pentru a avea IMPACT. Am mai comentat mai sus importanța prospețimii formelor.
- ***Echilibru între afirmațiile șocante și cele ușor de acceptat de către auditoriu.*** Mântuitorul vrea să șocheze un auditoriu care dormea din punct de vedere spiritual. De aceea introduce afirmații șocante, care să stârnească întrebări, revoltă, și să provoace auditoriul să evadeze din mormintele lor teologice. Dar El nu ține auditoriul într-un șoc continuu. El alternează afirmațiile ȘOCANTE cu afirmațiile ușor de acceptat de cugetul teologic al auditoriului.
- ***Echilibru între abordare holistică și abordare simplistă.*** Mântuitorul nu vrea să epuizeze subiectul, să spună tot despre subiect, tema prediciei. El rostește CEVA despre acesta. Dar rostește CEVA consistent despre subiect. El rostește esențialul, cel mai relevant pentru nevoile auditoriului. El nu își propune să spună TOT, dar își propune să spună ESENȚIALUL.
- ***ECHILIBRU în conținut și anticiparea tendinței auditoriului spre extreme.*** **Echilibru** este cuvântul cheie al prediciei. Am repetat de atâtea ori până acum acest cuvânt. Acum discutăm despre echilibrul mesajului. Mântuitorul cunoaște înclinația naturală a omului spre EXTREME. O dată cu căderea, ființa umană s-a frânt, și-a pierdut echilibrul. De aceea, are o predispoziție cronică spre extreme. În fața oricărei teme, oricărui subiect, ființa se va DUCE INSTINCTIV SPRE O EXTREMĂ și nu va prinde echilibrul. De exemplu: dacă vorbim despre raportarea la lucrurile materiale, pendulăm ușor între lene, iresponsabilitate și alipirea inimii de bunurile materiale în numele hărniciei și responsabilității. Dacă vorbim despre conlucrarea cu Domnul, pendulăm ușor între a nu ne face deloc partea și a încerca să facem și partea lui Dumnezeu. Și putem exemplifica tendința omului spre extreme în orice domeniu. Dar nu este domeniu mai provocator pentru ființa frântă a omului decât înțelegerea harului. În fața harului, omul se va înclina fie spre extrema complacerii și a transformării harului în desfrânare, fie spre extrema legalismului și neprihănirii prin Lege. Mântuitorul conferă un echilibru dumnezeiesc prediciei de pe munte ca să ferească auditoriul de cele două extreme și să îl conducă pe calea cea îngustă a harului.
- ***Echilibru între NOUTATE și FAMILIARITATE.*** Mesajul Mântuitorului descoperă auditoriului lucruri NOI despre Dumnezeu și căile Sale.

Dumnezeu este INFINIT. Dacă predicile repetă aceleași lucruri și nu conduc spre fațete noi ale Dumnezeirii, ceva nu este în regulă. Dar predica Mântuitorului nu este un șir de noutăți. El clădește NOUL pe familiar, pe ceea ce auditoriul cunoștea deja.

- **Elemente de UMOR.** Este un element discutabil poate, dar este evident că Mântuitorul introduce imagini care ne fac să zâmbim (vezi imaginea cu bârna și cu paiul...).
- **Echilibru între CE a SPUS și CUM a SPUS.** Până acum am analizat CONȚINUTUL predicii, și am rămas uimiți de CONSISTENȚA și ECHILIBRUL conținutului. Dar pasajul se încheie insistând pe modul CUM a rostit Isus aceste cuvinte. Noroadale au rămas uimite de învățătura Lui, căci El îi învăța ca unul care avea putere (autoritate), nu cum îi învățau cărturarii. Dacă aş recita predica de pe munte unui auditoriu care nu a auzit niciodată conținutul ei, oare ce impact aş avea? Alături de MESAJ a contat CINE l-a rostit și CUM l-a rostit. Viața noastră limitează impactul predicării noastre. De asemenea, MODUL cum predicăm (elementele oratorice) au importanța lor. Isus a fost PREDICATORUL perfect, căci El era LOGOSUL întrupat. Noi nu putem decât să privim cu smerenie la El și să învățăm de la Marele Maestru pe care nu-L vom ajunge niciodată. Dar oare cum am putea călca pe urmele Lui? Oare cum am putea construi un mesaj care să țină cont simultan de TOATE principiile de mai sus (care cu siguranță nu epuizează nici pe de parte tainele din spatele predicii de pe munte). Adevărul este că nu putem. De aceea, avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu și de mult exercițiu, de multă perseverență în conlucrarea cu Duhul când predicăm.

Și deși mai sunt multe lucruri de spus, voi încheia aici comentariul predicii de pe munte, căci mai avem de studiat și următoarele capitole. Voi încheia cu un gând vital. Poate prin adevărurile predicii înțelegem tragedia din multe Biserici locale și cauza morții spirituale din multe comunități, și avem impulsul să mergem să ne eliberăm frații din întunericul legalismului. Dar să ne oprim. Căci predica de pe munte a fost rostită în primul rând pentru mine. Comentariile de față le-am scris mai întâi pentru mine, le-am scris privind la legalistul din mine, la neprihănirea mea personală, la proorocul mincinos din mine. Și cât de mare este BÂRNA, Doamne! De aceea, nu uita că aceste rânduri le-am scris pentru mine și nu pentru alții. Iar din punctul tău de vedere, care citești aceste rânduri, NU UITA că aceste rânduri au fost scrise în primul rând pentru tine și inima ta. Și totuși, dacă nu vei uita că mai întâi trebuie să te lupți o viață cu bârna legalistă din tine și vei dori să îi ajuți și pe alții, poți să o faci, nu greșești. Dar mare atenție la AȘTEPTĂRI, căci harul sfârșește mereu prin a fi pironit pe o cruce. Puțini (din Biserică) vor umbla pe calea îngustă, și MULȚI (din Biserică) vor fi seduși de calea largă. Acest adevăr străbate întreaga istorie PÂNĂ în ziua judecării. Biserica este o minoritate în lume, iar

rămășița harului din Biserică este o minoritate în Biserică. Iar cei puțini, deși poate se vor înmulți puțin, vor rămâne puțini și vor fi mereu prizonieri de cei mulți.